

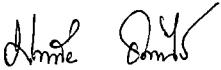
ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

รัตนา บุตรอุดม

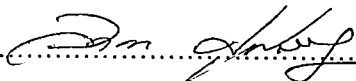
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
มิถุนายน 2559
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ รัตนา บุตรอุดม ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

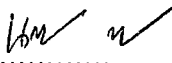

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ดร.มณฑิยา ชมดอกไม้)

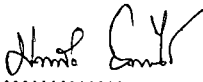

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(รองศาสตราจารย์ ลัดดา สุขปรีดี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน

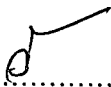
(รองศาสตราจารย์ นลินี บำเรอราช)

.....กรรมการ

(ดร.มณฑิยา ชมดอกไม้)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ลัดดา สุขปรีดี)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลรัตน์ จตุรานนท์)

คณะศึกษาศาสตร์อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิชิต สุรัตน์เรืองชัย)

วันที่ 20 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2559

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย ระดับบัณฑิตศึกษา
จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ครั้งที่ 1 ปีงบประมาณ 2558

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ดร.มณฑิธร ชมดอกไม้ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์ ลัดดา สุขปรีดี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทาง ที่ถูกต้องตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วนและเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบ รวมทั้งให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์จากท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้าน โนนแฝก และ โรงเรียนบ้านระหาร ตลอดจนเพื่อนครูและนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไขจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ มารดา คู่ชีวิต ลูกสาว พี่ ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่ให้กำลังใจและสนับสนุนผู้วิจัยเสมอมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตาแด่ บพกาภิ บุรพาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน ทั้งในอดีตและปัจจุบันที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบเท่าทุกวันนี้

รัตนา บุตรอุดม

54920977: สาขาวิชา: หลักสูตรและการสอน; กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน)

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบร่วมมือ/ เทคนิคTGT/ ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

รัตนา บุตรอุดม: ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน (RESULTS OF CO-OPERATIVE LEARNING MANAGEMENT WITH TGT TECHNIQUE THROUGH DRILL PACKAGE OF READING AND WRITING THAI LANGUAGE FOR PRATOMSUKSA I STUDENS USED LOCAL LANGUAGE IN DAILY LIFE)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: มณฑิธร ชมดอกไม้, ค.ค., รองศาสตราจารย์ลัดดา ศุภปริดี, กศ.ม. 275. หน้า. ปี พ.ศ. 2559.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย และเพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนบ้านโนนแฝก อำเภอบึงสามพัน จังหวัดศรีสะเกษ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 32 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน และ แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการทดสอบที่แบบ t -test Dependent

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันหลังการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับสูงมาก

54920977: MAJOR: CURRICULUM AND INSTRUCTION; M.Ed.

(CURRICULUM AND INSTRUCTION)

KEYWORD: CO-OPERATIVE LEARNING/ TGT TECHNIQUE/ DRILL

PACKAGE OF READING AND WRITING THAI WORDS LANGUAGE

RATTANA BUTUDOM: (RESULTS OF CO-OPERATIVE LEARNING

MANAGEMENT WITH TGT TECHNIQUE THROUGH DRILL PACKAGE OF READING

AND WRITING THAI LANGUAGE FOR PRATOMSUKSA I STUDENS USED LOCAL

LANGUAGE IN DAILY LIFE). ADVISORY COMMITTEE: MONTIEN CHOMDOKMAI,

Ph.D., LADDA SOOKPREEDEE, M.Ed. 275 P. 2016.

The purposes of this research were to: 1) study the learning achievement on reading and writing Thai of Prathomsuksa one students after learning with TGI Cooperative learning instructional Package and, 2) study group working behaviors of the students who used their local language in daily life after learning with the TGI Cooperative learning instructional package. The samples consisted of 32 Prathomsuksa one students in the first semester of 2014 academic year at Bannoonfak school Kunhan Distric, Srisaket Province. The research instruments were: lesson plan of TGI Cooperative learning, learning achievement test on writing, learning achieve test on reading, and group work behavior observation form. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation and *t-test* Dependent.

The results were that:

1. The Thai reading achievement scores of the students after studying with the TGI Cooperative learning instructional package was higher than before learning at the statistical significant level at .01 level.

2. The Thai writing achievement scores of the students after studying with the TGI Cooperative learning instructional package was higher than before learning at the statistical significant level at .01 level.

3. The group working behavior of students after learning with the TGI Cooperative learning instructional package was at the high level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย.....	12
หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา.....	20
การอ่านและการเขียน.....	25
การใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันในจังหวัดศรีสะเกษ.....	42
การเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	48
การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT.....	61
ชุดฝึกทักษะ.....	67
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย.....	81
พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม.....	85
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	93
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	97
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	97

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	98
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	98
การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	126
แบบแผนการทดลอง.....	127
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	128
สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	128
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	132
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	136
สรุปผลการวิจัย.....	136
อภิปรายผลการวิจัย.....	137
ข้อเสนอแนะ.....	143
บรรณานุกรม.....	145
ภาคผนวก.....	155
ภาคผนวก ก.....	156
ภาคผนวก ข.....	165
ภาคผนวก ค.....	219
ภาคผนวก ง.....	266
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	275

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 การอ่าน..... 15
2	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 2 การเขียน..... 16
3	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด..... 17
4	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย..... 18
5	ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม..... 19
6	ความสามารถและทักษะของผู้เรียนตามจุดเน้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อ่านออกเขียนได้..... 20
7	ตารางการกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม..... 65
8	รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผน..... 101
9	รายละเอียดของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยแต่ละชุด..... 109
10	โครงสร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด..... 117
11	โครงสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย..... 120
12	โครงสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย..... 122
13	ตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน..... 125
14	เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้การเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน และเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1..... 133
15	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้การเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน และเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1..... 134
16	พฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียน..... 135
17	ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยที่ 1 เรื่อง มาตราแม่ ก กา ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน..... 166

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
18	167
19	168
20	169
21	170
22	171
23	172
24	173
25	174
26	175
27	176
28	177
29	178
30	179

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
31	180
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง มาตราแม่ กน ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	180
32	181
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง ทบทวนมาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	181
33	182
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง มาตราแม่ กม ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	182
34	183
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง มาตราแม่ เกย ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	183
35	184
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง มาตราแม่ เกอว ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	184
36	185
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง ทบทวนมาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	185
37	186
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง มาตราแม่ กก ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	186
38	187
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง มาตราแม่ กค ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	187
39	188
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11 เรื่อง มาตราแม่ กบ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	188
40	189
ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12 เรื่อง ทบทวนมาตราแม่กก แม่กค แม่กบ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน.....	189
41	190
ค่า IOC ของแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการ เรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	190
42	191
ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	191

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า	
43	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ อ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ได้จากการทดลองใช้ (Try out).....	193
44	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย.....	195
45	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	197
46	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันที่ได้จากการทดลองใช้ (Try out).....	198
47	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย.....	200
48	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทำยชดฝีกประจำชดฝีกทักษะที่ 1.....	201
49	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทำยชดฝีกประจำชดฝีกทักษะที่ 2.....	202
50	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทำยชดฝีกประจำชดฝีกทักษะที่ 3.....	203
51	ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 ตัวแรก (E_1) ของชดฝีกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	204
52	ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 ตัวหลัง (E_2) ของชดฝีกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	206

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
53 ผลคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	208
54 การคำนวณค่า t-test ผลคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน.....	209
55 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม.....	211
56 พฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียน.	212

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
2 รูปแบบแผนการทดลอง.....	127

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมไทยในยุคปัจจุบันนี้เป็นยุคข้อมูลข่าวสาร และเทคโนโลยี ภาษามีบทบาทสำคัญในการสื่อสาร ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาไทยจึงมีความจำเป็นในการสื่อสารและใช้ในชีวิตประจำวัน การศึกษา และการแสวงหาข้อมูลเพื่อการประกอบอาชีพ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้ความสำคัญกับภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีใจความสำคัญว่า ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง การดู และ การพูด เสริมสร้างให้นักเรียนมีความสามารถในการคิด มีวิจารณญาณ และมีทักษะในการศึกษา อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนภาษาไทยต้องใช้ทักษะที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียน และจะต้องทำการฝึกฝนทุกทักษะอย่างจริงจัง จึงจะทำให้ นักเรียนพัฒนาทักษะทางภาษาเพิ่มขึ้น จากความสำคัญดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดจุดเน้นการพัฒนานักเรียน ในด้านความสามารถและทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1-3 ซึ่งเป็นขั้นที่จำเป็นต้องปูพื้นฐานความสามารถ และทักษะการอ่านออก เขียนได้ และ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ที่จะต้องพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นจนสามารถอ่านคล่อง เขียนคล่อง (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 4)

การอ่านและการเขียนเป็นกิจกรรมที่สำคัญของนักเรียน ครูจึงต้องตระหนักถึง ความสำคัญของการสอนอ่านและส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าความสำคัญของการอ่านมี ความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น ขณะเดียวกันการเขียนก็จำเป็นต้องสอนควบคู่ไปกับการอ่าน เพราะถ้านักเรียนอ่านได้ถูกต้องคล่องแคล่วก็จะช่วยให้นักเรียนเขียนได้ถูกต้องคล่องแคล่วตามไป ด้วยเช่นกัน ในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสารหรือเหตุอื่นใดก็ตามที่ ส่งผลให้ การใช้ภาษาไทยของคนในชาติผิดเพี้ยนกันมากขึ้นทุกที คนไทยจำนวนไม่น้อย ที่ใช้ ภาษาไทยได้ไม่ดีพอ ไม่รู้ว่าพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทยมีกี่รูป กี่เสียง และยังมี คนไทยอีกจำนวนมากที่ยังพูดภาษาไทยผิดบ้าง เขียนผิดบ้าง หรือบ้างก็จับใจความผิด ฟังผิด อ่านผิด บ้างก็พูดภาษาไทยคำภาษาอังกฤษคำ จนเกิดปัญหาการสื่อสาร และเข้าใจความหมายของ ภาษาในทางที่ผิด (ฟาฏินา วงศ์เลขา, 2554, หน้า 1) ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นต้นเหตุ ที่จะทำให้เกิดปัญหาของ

ภาษาไทยค่อย ๆ เลื่อนหายไป ซึ่งเป็นปัญหาที่น่าวิตก และจำเป็นต้องเร่งรีบช่วยกันแก้ไขก่อนที่จะสูญเสียความเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์และสั่งสมสืบทอดเรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบัน นักเรียนส่วนใหญ่ ไม่ประสบความสำเร็จ ในการเรียนภาษาไทย จากรายงานผลทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินำพื้นฐาน หรือ O-NET สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้รายงานผลการสอบ O-NET ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประจำปีการศึกษา 2554 คะแนนเฉลี่ยร้อยละของ การเรียนรู้ภาษาไทยทั้ง 3 ระดับยังไม่เป็นที่พอใจ เฉลี่ยร้อยละ 50.04, 48.11, 41.88 ตามลำดับ โดยเฉพาะคะแนนเฉลี่ยของการสอบ O-NETมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2551-2554 มีคะแนนเฉลี่ยลดลง เฉลี่ยร้อยละ 46.50, 46.46, 42.61 และ 41.88 ตามลำดับ (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2555, หน้า 7-8) ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการประเมิน PISA 2009 ด้านการอ่าน พบว่า นักเรียนไทยมีคะแนนการอ่านเฉลี่ย ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยนานาชาติ (สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, 2553, หน้า 3-4)

โรงเรียนบ้านโนนแฝก เป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดกลาง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 จัดการศึกษาในระดับ อนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียนทั้งสิ้น 319 คน จากรายงานผลการทดสอบระดับชาตินำพื้นฐาน O-NET ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ปีการศึกษา 2554 คะแนนเฉลี่ยร้อยละของสาระการเรียนรู้ภาษาไทย แยกตามมาตรฐาน การเรียนรู้ได้ดังนี้ มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต คะแนนเฉลี่ย 33.08 มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียน สื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ คะแนนเฉลี่ย 41.29 มาตรฐาน ท 3.1 สามารถ เลือกรับและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกใน โอกาสต่าง ๆ อย่างมี วิจารณญาณและสร้างสรรค์ คะแนนเฉลี่ย 54.92 มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและ หลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทย ไว้เป็นสมบัติของชาติ คะแนนเฉลี่ย 39.61 มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิจารณ์ วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ใน ชีวิตจริง คะแนนเฉลี่ย 61.36 สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้เสนอแนะให้โรงเรียนเร่งพัฒนามาตรฐานที่ ท 1.1 ท 2.1 ท 3.1 และ ท 4.1 เนื่องจากคะแนนเฉลี่ยของโรงเรียนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ (สำนักงาน รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2555, หน้า 85)

จากรายงานการประเมินคุณภาพ ภายนอกกรอบสาม (พ.ศ.2554-2558) ระดับการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน ของ โรงเรียนบ้านโนนแฝก จังหวัดศรีสะเกษ ในตัวบ่งชี้ที่ 5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียน ผลการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีคุณภาพอยู่ในระดับต้องปรับปรุง
(สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2554, หน้า 50)
ซึ่งเป็นผลมาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นต่าง ๆ อยู่ในระดับต่ำ จากการสังเกต
ของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนบ้านโนนแฝกใช้ภาษาเขมร ในการติดต่อสื่อสารและใช้ใน
ชีวิตประจำวัน ซึ่งภาษาเขมรจะมีลักษณะแตกต่างจากภาษาไทยทั้งในด้านเสียงและด้านคำศัพท์
การพูดและการออกเสียงในการติดต่อสื่อสารกับคนที่ใช้ภาษาไทยเป็นไปอย่างลำบากโดยเฉพาะ
ในเด็กเล็กระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มักไม่เข้าใจความหมายคำในภาษาไทย
ดังที่ บุญบา ประภาสพงค์ (2554, หน้า 18) ได้กล่าวไว้ว่า สำหรับเด็กที่พูดภาษาถิ่นมาก่อน เมื่อมา
เรียนรู้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาลำดับที่ 2 นับจากการเรียนรู้ภาษาแรกจากพ่อแม่ และครอบครัวชุมชน
นั้น เป็นความยากลำบากอย่างยิ่ง ดังนั้นเมื่อนักเรียนมาฝึกเปล่งเสียงในภาษาไทยย่อมทำให้เกิด
ปัญหาในเรื่องของการออกเสียง โดยที่นักเรียนออกเสียงพูดไม่ชัดจึงทำให้เกิดปัญหาตามมา เช่น
อ่าน คำว่า กระโปรง เป็น กำโปรง, ครู เป็น กรู และเขียนตามที่ตัวเองอ่านออกเสียง เช่น กระดาษ
เขียนเป็น กระดา เป็นต้น จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ในด้านการอ่านออก
เสียงตัวสะกด นักเรียนจะออกเสียงโดยเลียนแบบลักษณะของภาษาแม่ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
เมื่อนักเรียนออกเสียงผิดนักเรียนก็มักจะเขียนผิดไปด้วย ตรงตามหลักที่ว่าออกเสียงอย่างไรก็เขียน
อย่างนั้นเมื่อเด็กไปเรียนภาษาไทย ในโรงเรียน จึงเกิดปัญหาด้านการเรียนการสอนขึ้น (ชลารินทร์
สุรินจักร, 2554, หน้า 3) นอกจากนี้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นชั้นเรียนแรกที่นักเรียน
จะต้องปรับตัวในการเรียน ปรับตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนและสังคมใหม่ ๆ ด้วยเป็นเด็กเล็กจึงยังไม่มี
ทักษะด้านกระบวนการกลุ่ม การร่วมมือกันทำงาน ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่สำคัญของครูผู้สอนที่จะต้อง
จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น

ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย สาระที่ 1 มาตรฐาน ท 1.1 กล่าวถึง ทักษะการอ่านออกเสียงที่นักเรียนต้องปฏิบัติ
เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง และในสาระที่ 2 มาตรฐาน ท 2.1 กล่าวถึงทักษะการเขียน
ด้านต่าง ๆ รวมทั้งทักษะการเขียนด้วย ซึ่งทั้งสองสาระและมาตรฐานนี้ มีความสำคัญที่สัมพันธ์
กัน คือเมื่อนักเรียนสามารถอ่านได้ถูกต้อง ก็จะทำได้เขียนได้ถูกต้องเช่นกันการแก้ปัญหาการอ่าน
ออกเสียง และการเขียนสะกดคำภาษาไทยเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่เสมอเพื่อให้นักเรียนเกิด
ความชำนาญสามารถอ่านและเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง แบบฝึกทักษะเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยฝึก
ทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำได้ดีขึ้น เพราะแบบฝึกทักษะถือเป็นสื่อและเครื่องมือในการเรียนรู้

ที่เร้าใจให้นักเรียนได้ฝึกซ้ำ ย้ำทวนได้ ซึ่งนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง สามารถนำมาทบทวนและทำความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเอง เป็นการฝึกทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น และจดจำเนื้อหาได้คงทน (ศศิธร สุริยวงศ์, 2555, หน้า 105) ดังงานวิจัยของ ธนิตา เรื่องพิเศษ (2550, หน้า 78) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องพัฒนาทักษะการสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และ สุขุมาลัย ฐานมัน (2547, หน้า 87) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทย เรื่อง ไชยเชษฐ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีความมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/ 80 ศึกษาดัชนีประสิทธิผล ดัชนีประสิทธิผลของแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีค่าเท่ากับ 0.73 ซึ่งหมายความว่า แผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีความเป็นไปได้ที่ทำให้ผลการเรียน ของนักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นร้อยละ 73 แบบฝึกทักษะจึงเปรียบเสมือนสื่อ หรือตัวกลางอันหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาทักษะที่ดีขึ้น

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงาน เพื่อส่งเสริม การเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน การเรียนรู้แบบร่วมมือไม่ใช่วิธีการจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม รวมกันแบบธรรมดา แต่เป็นการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน กล่าวคือสมาชิกแต่ละคนในทีม จะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อที่จะ ช่วยเหลือ และเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม ซึ่งทักษะดังกล่าวถือเป็นพื้นฐานในการสร้าง นักเรียนให้มีทักษะในด้านการมีส่วนร่วม (Participation skill) ซึ่งทักษะการมีส่วนร่วม คือ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมภูมิใจ เรียนรู้โดยการร่วมมือกัน (Cooperative learning) จะเป็นรากฐานสำคัญใน การสร้างคนรุ่นใหม่ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงก่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 และ เข้าสู่มาตรฐานสากล (ณรงค์ ชุ่มทอง, 2556, หน้า 1) การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นแนวคิดของสลาวิน (Slavin) เป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นการร่วมกันเรียนรู้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและกันและกันและกันและกันและกัน และทักษะทางสังคม มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มที่ดี ดังงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหา สมการ โดยจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ร่วมกับกระบวนการแก้ปัญหา ทางคณิตศาสตร์ของ โพลยา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม อยู่ในระดับมาก (ลิขิต สุขเมธานุสรณ์, 2556, หน้า 98) และงานวิจัย ของ พันทิพา ทับเที่ยง (2550, หน้า 101) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรม การทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับการจัดการเรียน

แบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI)พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) นี้ ไม่แตกต่างกัน

การเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลายเทคนิค ซึ่งแต่ละเทคนิคจะมีวิธีการแตกต่างกันออกไป เทคนิค TGT เป็นเทคนิคหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ TGT ย่อมาจาก Team Games Tournament (ทิสนา แจมณี, 2554, หน้า 268) มีลักษณะที่สำคัญคือ นักเรียนทุกคนจะได้รับความสนุกสนาน ทำความสามารของตนเอง ด้วยการเข้าร่วมเกมการแข่งขันกับนักเรียนกลุ่มอื่น ที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน ดังนั้นนักเรียนทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการทำคะแนน จึงทำให้มีความภาคภูมิใจ มั่นใจในความพยายามและความสามารถของตน และการแข่งขันกันในเกมการเรียนแบบเผชิญหน้ากัน ทำให้เกิดความตื่นตัว เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนกระตือรือร้นในการค้นคว้าหาความรู้ และช่วยเหลือกันมากยิ่งขึ้น(สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ, 2553, หน้า 3-4) ซึ่งจากข้อดีดังกล่าวข้างต้น ทำให้มีผู้นำการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT ไปใช้และได้ผลดี เช่น อังคณา ชัยมณี (2540, หน้า 97) ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียน หลังเข้าร่วมโปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน หลังเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 รวมทั้ง อัจฉราพร เนียมมีศรี (2545, หน้า 81) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยการใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม ด้วยเกมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบการเรียนแบบร่วมมือโดยการใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้นักเรียนมีคุณภาพเป็นไปตามที่คาดหวังของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และบรรทัดฐานการเรียนรู้ ตามตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยผู้วิจัยจึงสนใจที่จะจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย และพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่เรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนคำภาษาไทย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

3. เป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียนคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสถานศึกษาให้สูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ (1) โรงเรียนบ้านระหาร (2) โรงเรียนบ้านบักดอง (3) โรงเรียนบ้านเคือ (4) โรงเรียนบ้านพราน (ประชานุเคราะห์) และ (5) โรงเรียนบ้านโนนแฝก รวม 182 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านโนนแฝก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 32 คน ได้มาโดยการจับสลากโรงเรียน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

2.2 ตัวแปรตาม คือ

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย

2.2.3 พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน

3. เนื้อหาในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการอ่านและเขียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มที่ 1 การอ่านและเขียนตามมาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง และแม่กน (ชุดที่ 1-4)

กลุ่มที่ 2 การอ่านและเขียนตามมาตราตัวสะกด แม่กม แม่เกย และแม่เกอว (ชุดที่ 5-8)

กลุ่มที่ 3 การอ่านและเขียนตามมาตราตัวสะกด แม่กก แม่กค และแม่กบ (ชุดที่ 9-12)

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยนี้ จะสอดคล้องตามตัวชี้วัดดังต่อไปนี้

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ

ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน

ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ

ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

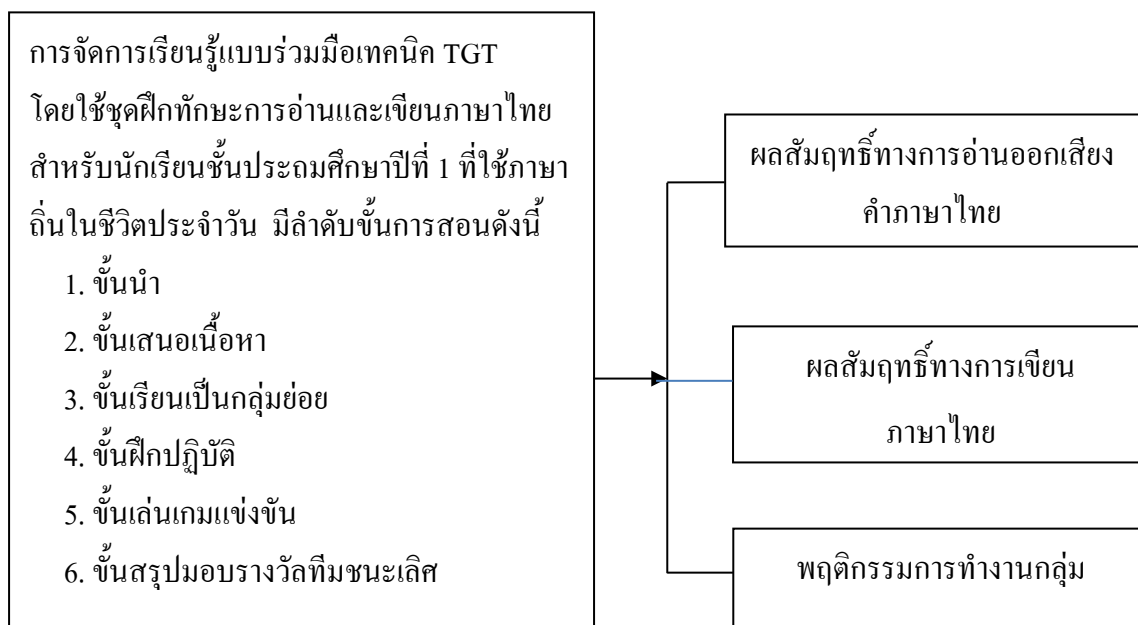
ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง คือ 24 คาบ คาบละ 60 นาที

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน มีกรอบแนวคิดในการวิจัยสรุปได้เป็นแผนภูมิดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นียมศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกัน โดยเน้นกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันเรียนรู้แข่งขันเป็นทีม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย ตามแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT โดยมีขั้นตอน 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ประกอบด้วยการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ แจกคะแนนรายกลุ่ม บอกเกณฑ์และรางวัล ทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นขั้นกิจกรรมที่แนะนำเนื้อหาบทเรียนเรื่องใหม่ด้วยกิจกรรมที่เหมาะสม จากนั้นให้กลุ่มนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดให้เข้าใจอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมภายในกลุ่ม โดยนักเรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา มีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมตรวจสอบผลงานที่ทำร่วมกัน และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะ

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝนทักษะ เป็นขั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจในองค์ความรู้ของบทเรียนที่ครูกำหนด ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและสรุปความคิดรวบยอดในบทเรียน โดยการแลกเปลี่ยนความรู้ในประเด็นถามและตอบ กรณีที่สงสัยและต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจซึ่งสามารถซักถามเพิ่มเติมจากครูด้วยก็ได้ และนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของผลการทำชุดฝึกทักษะและงานกลุ่ม เพื่อประเมินและทบทวนความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องของนักเรียน

ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกมแข่งขัน เป็นการแข่งขันเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน มีจุดหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ ในบทเรียน เกมประกอบด้วย ผู้เล่น 4 คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มโดยยึดหลักความเท่าเทียมกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งกัน นักเรียนเก่งแต่ละกลุ่มแข่งกัน นักเรียนปานกลางแข่งกัน นักเรียนอ่อนแข่งกัน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปมอบรางวัลทีมชนะเลิศ นำคะแนนโบนัสของแต่ละคนในทีม มารวมกันเป็นคะแนนของทีม แล้วหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีค่าสูงสุด จะได้รับการยกย่องเป็นทีมชนะเลิศ และทีมรองลงมา จัดแสดงป้ายนิเทศและมอบรางวัล

2. แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หมายถึง เอกสารแสดงแนวการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและ

เขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน
แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้
สาระสำคัญ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TGT สื่อและ
แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล

3. ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย หมายถึง สื่อการเรียนในรูปแบบของ
ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด ซึ่งประกอบ
ไปด้วย คำนำ คำชี้แจงในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย คำแนะนำในการใช้ชุด
ฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับครู คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและ
เขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
ใบความรู้ แบบฝึกทักษะ เฉลยแบบฝึกทักษะ แบบทดสอบท้ายชุดฝึก เฉลยแบบทดสอบท้ายชุดฝึก
โดยชุดฝึกแต่ละชุด มีที่มาจากคำศัพท์ภาษาไทยในหนังสือเรียน รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย ชุดภาษา
เพื่อชีวิต ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะต้องเรียน
จากนั้นนำคำมาวิเคราะห์ คัดเลือกคำที่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีปัญหาการด้านการอ่านและเขียน
อ่านและเขียนได้ไม่คล่องหรือเขียนไม่ถูกต้อง จำนวน 90 คำ ตามมาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง
แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กค แม่กบ มาตราละ 10 คำ

4. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หมายถึง ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและ
เขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ผู้วิจัย
สร้างขึ้นเองในสัดส่วนของคะแนนเฉลี่ยร้อยละการทำแบบทดสอบระหว่างเรียน และแบบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนภาษาไทย ผ่านเกณฑ์ 80/ 80 โดย

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนที่ทำแบบทดสอบระหว่างเรียน
ประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนที่ทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน
และการเขียนภาษาไทย ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้จากความรู้
ความสามารถของนักเรียน ที่วัดจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทยโดยใช้
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่ได้จากความรู้ความสามารถ
ของนักเรียน ที่วัดจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

7. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งแบบทดสอบเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ทดสอบอ่านออกเสียงคำ ตอนที่ 2 ทดสอบการอ่านประโยค และตอนที่ 3 ทดสอบการอ่านข้อความ

8. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยแบ่งแบบทดสอบเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ทดสอบเขียนตามคำบอก ตอนที่ 2 ทดสอบเขียนคำจากภาพ และตอนที่ 3 ทดสอบเขียนแต่งประโยค

9. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการทำงานกลุ่มเพื่อให้ การดำเนินงานบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งพฤติกรรมที่วัดมี 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่ม ด้านบทบาทความเป็นสมาชิกกลุ่ม ด้านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวัดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม คือ แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น

10. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม หมายถึง เครื่องมือที่ใช้สังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนในขณะที่ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทยโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT

11. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หมายถึง นักเรียนที่ใช้ภาษาท้องถิ่นเขมร เป็นภาษาที่ 1 ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโนนแฝก ตำบลพรานอำเภอบุณฑล จังหวัดศรีสะเกษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน และเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังมีสาระเนื้อหาตามลำดับดังนี้

1. หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
2. หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา
3. การอ่านและการเขียน
4. การใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันในจังหวัดศรีสะเกษ
5. การเรียนรู้แบบร่วมมือ
6. การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT
7. ชุดฝึกทักษะ
8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย
9. พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
10. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 10.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 10.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนั้น มีจุดมุ่งหมาย และจุดประสงค์ของหลักสูตร เป็นจุดสูงสุด ที่จะต้องสนองหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งได้กำหนดสิ่งที่ต้องเรียนรู้ คุณภาพผู้เรียน สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้แกนกลาง ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 37-38)

ความสำคัญของวิชาภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ต้องมีประสิทธิภาพ และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง ดังนี้

1. การอ่าน การอ่านออกเสียงคำ ประโยค การอ่านบทร้อยแก้ว คำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ การอ่านในใจเพื่อสร้างความเข้าใจ และการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ความรู้จากสิ่งที่อ่าน เพื่อนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

2. การเขียน การเขียนสะกดคำตามอักขรวิธี การเขียนสื่อสารรูปแบบต่าง ๆ การเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนรายงานจากการศึกษาค้นคว้า เขียนตามจินตนาการ เขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และเขียนเชิงสร้างสรรค์

3. การฟัง การดู และการพูด การฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก พูดลำดับเรื่องราวต่าง ๆ อย่างเป็นเหตุเป็นผล การพูดในโอกาสต่าง ๆ ทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ และการพูดเพื่อโน้มน้าวใจ

4. หลักการใช้ภาษาไทย ศักยภาพและกฎเกณฑ์ของภาษาไทย การใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสและบุคคล การแต่งบทประพันธ์ประเภทต่าง ๆ และอิทธิพลของภาษาต่างประเทศในภาษาไทย

5. วรรณคดี และวรรณกรรม วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อศึกษาข้อมูล แนวความคิด คุณค่าของงานประพันธ์ และเพื่อความเพลิดเพลิน การเรียนรู้และทำความเข้าใจ บทเห่ บทร้องเล่นของเด็ก เพลงพื้นบ้านที่เป็นภูมิปัญญาที่มีคุณค่าของไทย ซึ่งได้ถ่ายทอดความรู้สึคนึกคิด ค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณี เรื่องราวของสังคมในอดีต และความงดงามของภาษา เพื่อให้เกิดความซาบซึ้งและภูมิใจในบรรพบุรุษที่ได้สั่งสมสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เป็นองค์ความรู้ ทักษะกระบวนการเรียนรู้ และคุณธรรม จริยธรรม เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ประกอบด้วย

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ การพูดแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทยการเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของ ภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

โดยสรุปการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะการ การอ่าน การเขียน การฟัง การดู และการพูด รวมทั้งฝึกกระบวนการคิดควบคู่ไปด้วย สามารถใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะบุคคล เข้าใจธรรมชาติของภาษา หลักภาษาไทย และการเปลี่ยนแปลงของภาษา เห็นคุณค่าของวรรณคดีและวรรณกรรม สามารถรักษาไว้เป็นสมบัติ ชาติสืบต่อไป

คุณภาพผู้เรียน

เมื่อนักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนจะต้องมีความรู้ความสามารถดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 39) อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง ข้อความ เรื่องสั้น ๆ และ บทร้อยกรองง่าย ๆ ได้ถูกต้องคล่องแคล่ว เข้าใจความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ตั้งคำถาม เจริญเหตุผล ลำดับเหตุการณ์ คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความรู้ ข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน ปฏิบัติตาม คำสั่ง คำอธิบายจากเรื่องที่อ่านได้ เข้าใจความหมายของข้อมูลจากแผนภาพ แผนที่และแผนภูมิ อ่านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ และมีมารยาทในการอ่านมีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจง เต็มบรรทัด เขียนบรรยาย บันทึกประจำวัน เขียนจดหมายลาครู เขียนเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ เขียนเรื่องตามจินตนาการ และมีมารยาทในการเขียนเล่ารายละเอียดและบอกสาระสำคัญ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม รวมทั้งพูดแสดงความคิดเห็นรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและดู พูดสื่อสาร เล่าประสบการณ์ และพูดแนะนำหรือพูดเชิญชวนให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม และมีมารยาทในการฟัง ดู และพูดสะกดคำและเข้าใจความหมายของคำ ความแตกต่างของคำและพยางค์ หน้าที่ของคำ ในประโยค มีทักษะการใช้พจนานุกรมในค้นหาความหมายของคำ แต่งประโยคง่าย ๆ แต่งคำ คล้องจอง แต่งคำขวัญ และเลือกภาษาไทยมาตรฐานและภาษาถิ่นได้เหมาะสมกับกาลเทศะเข้าใจ และสรุปข้อคิดที่ได้จากการอ่านวรรณคดีและวรรณกรรมเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แสดงความคิดเห็นจากวรรณคดีที่อ่าน รู้จักเพลงพื้นบ้าน เพลงกล่อมเด็ก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของ ท้องถิ่น ร้องบทร้องเล่นสำหรับเด็กในท้องถิ่น ท่องจำบทอาขยานและบทร้อยกรองที่มีคุณค่า ตามความสนใจได้

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 1 การอ่าน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ	<p>การอ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำ คำคล้องจอง และข้อความที่ประกอบด้วย คำพื้นฐาน คือ คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่น้อยกว่า 600 คำ รวมทั้งคำที่ใช้เรียนรู้ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำคำที่มีรูปวรรณยุกต์และไม่มีรูปวรรณยุกต์ - คำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา - คำที่มีพยัญชนะควบกล้ำ - คำที่มีอักษรนำ
2. บอกความหมายของคำและ ข้อความที่อ่าน	
3. ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน	<p>การอ่านจับใจความจากสื่อต่าง ๆ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - นิทาน เรื่องสั้น บทร้องเล่นและบทเพลง - เรื่องราวจากบทเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
4. เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน	
5. คาดคะเนเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน	
6. อ่านหนังสือตามความสนใจ อย่างสม่ำเสมอและนำเสนอเรื่องที่อ่าน	<p>การอ่านหนังสือตามความสนใจ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - หนังสือที่นักเรียนสนใจและเหมาะสมกับวัย - หนังสือที่ครูและนักเรียนกำหนดร่วมกัน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

<p>7. บอกความหมายของ เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ สำคัญที่มักพบเห็นใน ชีวิตประจำวัน</p> <p>8. มีมารยาทในการอ่าน</p>	<p>การอ่านเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - เครื่องหมายสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่พบเห็น ในชีวิตประจำวัน - เครื่องหมายแสดง ความปลอดภัยและ แสดงอันตรายมารยาทในการอ่าน เช่น ไม่อ่านเสียงดังรบกวนผู้อื่นไม่เล่นกันขณะอ่าน
---	--

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน
เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี
ประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 2 การเขียน

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. คัดลายมือตัวบรรจงเต็ม บรรทัด	การคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดตามรูปแบบการเขียน ตัวอักษรไทย
2. เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ	การเขียนสื่อสาร <ul style="list-style-type: none"> - คำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน - คำพื้นฐานในบทเรียน - คำคล้องจอง - ประโยคง่าย ๆ
3. มีมารยาทในการเขียน	มารยาทในการเขียน เช่น <ul style="list-style-type: none"> - เขียนให้อ่านง่าย สะอาด ไม่ขีดฆ่า - ไม่ขีดเขียนในที่สาธารณะ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

ตารางที่ 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ฟังคำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ และปฏิบัติตาม	การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ คำสั่งง่าย ๆ
2. ตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟัง และดูทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง	การจับใจความและพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก จากเรื่องที่ฟังและดู ทั้งที่เป็นความรู้และความบันเทิง เช่น <ul style="list-style-type: none"> - เรื่องเล่าและสารคดีสำหรับเด็ก - นิทาน - การ์ตูน - เรื่องขบขัน
3. พูดแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องที่ฟังและดู	
4. พูดสื่อสารได้ตามวัตถุประสงค์	การพูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น <ul style="list-style-type: none"> - การแนะนำตนเอง - การขอความช่วยเหลือ - การกล่าวคำขอบคุณ - การกล่าวคำขอโทษ
5. มีมารยาทในการฟัง การดู และการพูด	มารยาทในการฟัง เช่น <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจฟัง ตามองผู้พูด - ไม่รบกวนผู้อื่นขณะที่ฟัง - ไม่ควรนำอาหารหรือเครื่องดื่มไปรับประทาน ขณะที่ฟัง - ให้เกียรติผู้พูดด้วยการปรบมือ - ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ฟัง มารยาทในการดู เช่น <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจดูไม่ส่งเสียงดังหรือแสดงอาการรบกวนสมาธิของผู้อื่น

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	<p>มารยาทในการพูด เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ใช้ถ้อยคำและกิริยาที่สุภาพเหมาะสมกับกาลเทศะ - ใช้น้ำเสียงนุ่มนวล - ไม่พูดสอดแทรกในขณะที่ผู้อื่นกำลังพูด <p>มารยาทในการฟัง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตั้งใจฟัง ตามองผู้พูด - ไม่รบกวนผู้อื่นขณะที่ฟัง - ไม่ควรรนำอาหารหรือเครื่องดื่มไปรับประทานขณะที่ฟัง - ให้เกียรติผู้พูดด้วยการปรบมือ - ไม่พูดสอดแทรกขณะที่ฟัง

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาของภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตารางที่ 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกและเขียนพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย	พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เลขไทย
2. เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	การสะกดคำ การแจกลูก และการอ่านเป็นคำ มาตรฐานตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา การผันคำ ความหมายของคำ
3. เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ	การแต่งประโยค
4. ต่อกำคล้องจองง่าย ๆ	คำคล้องจอง

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5, 1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย
อย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

ตารางที่ 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางสาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกข้อคิดที่ได้จากการอ่านหรือการฟัง วรรณกรรมร้อยแก้ว และร้อยกรองสำหรับเด็ก	วรรณกรรมร้อยแก้วและร้อยกรองสำหรับเด็ก เช่น - นิทาน - เรื่องสั้นง่าย ๆ - ปริศนาคำทาย - บทร้องเล่น - บทอาขยาน, บทร้อยกรอง - วรรณคดีและวรรณกรรม ในบทเรียน
2. ท่องจำบทอาขยานตามที่กำหนดและ บทร้อยกรองตามความสนใจ	บทอาขยานและบทร้อยกรอง - บทอาขยานตามที่กำหนด - บทร้อยกรองตามความสนใจ

จุดเน้นในการพัฒนาผู้เรียน

สาระสำคัญของจุดเน้นในการพัฒนาผู้เรียน คือ คุณภาพในตัวผู้เรียนที่มีความครอบคลุม
ในด้านความสามารถและทักษะ ตลอดจนคุณลักษณะที่จะช่วยเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีคุณภาพ
บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 4-6)

ในด้านความสามารถและทักษะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 เป็นช่วงชั้นที่จำเป็นต้อง
ปูพื้นฐานความสามารถและทักษะ การอ่านออก เขียนได้ เพื่อให้เห็นความเชื่อมโยงของจุดเน้นและ
เพื่อการนำไปจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงกำหนดความสามารถและทักษะของผู้เรียน
ตามจุดเน้นในแต่ละระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไว้ ดังนี้

อ่านออกเขียนได้

ตารางที่ 6 ความสามารถและทักษะของผู้เรียนตามจุดเน้น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อ่านออก เขียนได้
สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2553, หน้า 4-6)

จุดเน้น	ความสามารถและทักษะของผู้เรียน
อ่านออก	อ่านคำพื้นฐานและเข้าใจความหมายของคำพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 600 คำ
เขียนได้	เขียนคำพื้นฐานได้ไม่น้อยกว่า 600 คำ ประโยคง่าย ๆ และมีมารยาทในการเขียน

จากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สรุปได้ว่าภาษาไทยนั้นมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิต เนื่องจากภาษาไทยจะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ดังนั้นคนไทยจะต้องศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษา และฝึกฝนให้เกิดทักษะ โดยเฉพาะทักษะการเขียนและการอ่าน เพื่อให้สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนจะต้องมีความสามารถอ่านออกเขียนได้ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกเนื้อหาในสาระการเรียนรู้แกนกลางเกี่ยวกับการอ่านสะกดคำตามมาตรา ซึ่งสอดคล้องกับตัวชีวิตในชั้นประถมศึกษาดังนี้ ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียงคำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ ท 1.1 ป.1/ 2 บอกความหมายของคำและข้อความที่อ่าน ท 2.1 ป.1/ 2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ ท 4.1 ป.1/ 2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ และ ท 4.1 ป.1/ 3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความสามารถ และทักษะการอ่านออกเขียนได้ในระดับขั้นต่อไปให้กับนักเรียน

หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา

จุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา คือเพื่อให้เด็กนักเรียนมีทักษะทางภาษา ซึ่งประกอบด้วยทักษะการฟัง ทักษะการดู ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน สามารถใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารและแสวงหาความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การทราบถึงแนวคิดและทฤษฎีการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา ช่วยให้การจัดการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ

หลักการสอนภาษาไทย

วรรณิ โสสมประยูร (2553, หน้า 202-205) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา มีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. ในการสอนภาษาไทยควรนำจุดประสงค์ทั่วไปสอดคล้องทุกครั้งที่มีการเรียนการสอน เพราะจุดประสงค์ทั่วไปเป็นจุดประสงค์หลักที่ต้องการให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนตลอดเวลาที่จัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่เด็ก

2. การสอนภาษาไทยควรคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน ซึ่งมี 3 ลักษณะ ดังนี้

2.1 ความพร้อมในการเรียนซึ่งจัดว่าเป็นความพร้อมก่อนเริ่มเรียน

2.2 ความพร้อมก่อนเริ่มวิชา ซึ่งจัดว่าเป็นความพร้อมก่อนที่จะเริ่มต้นวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะ เช่น เด็กควรมีความพร้อมทางด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นต้น

2.3 ความพร้อมก่อนเริ่มเรียนบทใหม่

3. เนื่องจากทักษะทางภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด แต่ละทักษะต่างก็มีพัฒนาการที่เชื่อมโยงกัน และมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็กประถมศึกษาเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษามุ่งที่จะพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเป็นประการสำคัญ กิจกรรมการเรียนการสอนจึงควรเน้นวิธีฝึกทักษะมากกว่าการเรียนรู้หลักภาษาไทย

4. การสอนภาษาไทยควรสอนทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กัน โดยอาศัยหลักบูรณาการเป็นส่วนสำคัญในการเชื่อมโยง

5. การสอนภาษาไทยควรสอนให้สัมพันธ์กับกลุ่มประสบการณ์อื่น

6. การสอนภาษาไทยควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนมาก ๆ เนื่องจากการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาเน้นการฝึกทักษะ ซึ่งทักษะที่จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยการฝึกฝนและใช้สื่อการเรียนประกอบ

7. ต้องเน้นให้นักเรียนรู้จักคิด ตัดสินใจ และแก้ปัญหาเองอยู่เสมอ

8. ควรสอดแทรกคุณธรรม และให้รู้จักการทำงานร่วมกัน เพื่อให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

9. ควรใช้วิธีสอนหลาย ๆ วิธี ผสมผสานกันตามรูปแบบที่เหมาะสม รวมทั้งควรคำนึงถึงวัยและความสามารถของเด็กด้วย

10. ครูจะต้องรักและศรัทธาต่อภาษาไทย เพราะบุคลิกลักษณะของครูจะสะท้อนให้เด็กได้เห็นและรู้สึกรักและศรัทธาวิชาภาษาตามไปด้วย

11. ในการสอนเนื้อหา ควรใช้หลักการเลือกเนื้อหาหรือทักษะ ดังนี้

- 11.1 ควรสอนเรื่องที่ย้ายไปสู่เรื่องที่ยาก
- 11.2 ควรสอนเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวไปสู่เรื่องที่อยู่ไกลตัว
- 11.3 ควรสอนเรื่องที่เป็นรูปธรรมไปสู่นามธรรม
- 11.4 ควรสอนเรื่องที่ต้องรับผิดชอบน้อยไปสู่เรื่องที่ต้องรับผิดชอบมาก
- 11.5 ควรสอนเรื่องที่เกี่ยวข้องประสบการณ์เดิมไปสู่เรื่องที่เกี่ยวข้องประสบการณ์ใหม่

12. เนื่องจากภาษาไทยเป็นวิชาประเภททักษะ และมีกระบวนการเรียนแตกต่างจากวิชาอื่นมาก ในการวัดผลจำเป็นต้องวัดทักษะทั้งสิ้นให้ครบทุกด้าน ทั้งทางด้านความรู้ เจตคติ และทักษะ โดยครูควรใช้วิธีวัดผลหลาย ๆ วิธีตามความเหมาะสม อย่างไรก็ตาม การสอนภาษาไทยจะบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องมีการวางแผนเอาไว้ล่วงหน้า แล้วปฏิบัติตามแผนการสอนนั้นอย่างเหมาะสม

โดยสรุปในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ครูจะต้องสอนให้นักเรียนมีทักษะทางภาษา สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจะต้องเน้นวิธีการฝึกทักษะมากกว่าหลักภาษา การฝึกทักษะนั้นจะต้องอาศัยสื่อประกอบและครูควรสอดแทรกคุณธรรม ให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกัน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เพื่อฝึกให้นักเรียนสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

การจัดการเรียนสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องอาศัยหลักจิตวิทยาเป็นพื้นฐาน เพื่อให้เกิดประโยชน์กับผู้เรียนให้มากที่สุด

กรณีการ์ พวงเกษม (2535, หน้า 35-37) ได้กล่าวถึง หลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ประกอบด้วย

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual different) ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมาก เพราะนอกจากการใช้ภาษาของเด็กจะแตกต่างกันแล้ว สภาพแวดล้อมของเด็กมีส่วนสำคัญยิ่งต่อการเรียนภาษา เพราะเด็กบางคนเติบโตมาในกลุ่มที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก ในการดำรงชีวิตประจำวัน หรือเด็กบางกลุ่มใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เด็กที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันเพราะมีความสามารถในการรับรู้แตกต่างกัน การสอนภาษาไทยควรจะได้รับทราบทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เรียนก่อนสอน การสอนโดยแบ่งกลุ่มเด็กกลุ่มเก่งและเด็กกลุ่มอ่อนไว้ด้วยกัน เพื่อให้เด็กเก่งได้ช่วยเหลือเด็กอ่อน และเด็กอ่อนได้ดูแบบอย่างเด็กเก่ง

2. ความพร้อม (Readiness) ความพร้อมคือสภาพการเจริญเติบโตของร่างกายความรู้สึกรูสึกพื้นฐานและความสนใจที่จะรับรู้สิ่งที่ครูสอนได้ ซึ่งองค์ประกอบของความพร้อมของเด็กมีหลายประการ ได้แก่

2.1 วุฒิภาวะ (Maturition) ความพร้อมที่จะรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ตามอายุของเขา เด็กยังมีอายุมากขึ้นความพร้อมที่จะรับรู้ก็มากขึ้น

2.2 ประสบการณ์เดิม (Experience) ประสบการณ์ที่เด็กมีอยู่ก่อนที่รับรู้สิ่งที่ครูให้ใหม่ ถ้าประสบการณ์เดิมเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ใหม่ได้รวดเร็ว

2.3 ความสัมพันธ์ของบทเรียนเกี่ยวข้องกับตัวเด็ก หมายถึง จัดบทเรียนที่มีธรรมชาติสัมพันธ์ความสนใจเด็ก เด็กจะรับรู้ได้เร็วขึ้น

3. กระบวนการเรียนรู้ (Learning process) การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งมีผลมาจากการที่บุคคลได้รับประสบการณ์ที่มีผลมาจากความเจริญงอกงามของบุคคล ทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา บุคคลจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้

4. เป้าหมายของการเรียนรู้ (Purposeful learning) การตั้งเป้าหมายของครูก่อนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้ดำเนินการสอนให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ เป็นการกระตุ้นความสนใจในบทเรียนให้มากขึ้น เมื่อนักเรียนรู้ว่าจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมในบทเรียน วิธีที่ดีที่สุดอีกประการหนึ่งคือ ให้นักเรียนช่วยกันตั้งเป้าหมายในการเรียนของแต่ละเรื่องไว้

5. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of exercise) การฝึกหัดบ่อย ๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ผลเร็วขึ้น ธอร์นไดค์ ให้ความเห็นว่า การกระทำซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดความแม่นยำในเนื้อหาดีขึ้น โดยในเรื่องการใช้ภาษาการเรียนการอ่าน ถ้าทำได้บ่อย ๆ ความชำนาญก็จะเกิดขึ้น เขียนคำผิมน้อยลงออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้น

6. การเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำด้วยตนเอง (Learning by doing) การได้ทำกิจกรรม จะเกิดการเรียนรู้เพราะมีประสบการณ์ตรง

7. กฎแห่งผล (Law of effect) ธอร์นไดค์ (Thorndike, 1961, หน้า 152) ได้กล่าวว่า ผลแห่งการปฏิบัติตอบสนองใดเป็นที่พอใจบุคคลย่อมทำกิจกรรมนั้นซ้ำอีก หากเชื่อตามกฎนี้ การเบื่อหน่ายในการเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่ย่อมเกิดจากวิธีสอนและการจัดกิจกรรมไม่สอดคล้องกับผู้เรียน นั่นคือเด็กไม่พอใจเรียนภาษาไทย ทำให้บกพร่องทางแก้ปัญหาอย่างหนึ่งคือการตรวจผลงานของนักเรียนให้นักเรียนได้รู้ผลกระทำของตนเองอย่างสม่ำเสมอ

8. กฎแห่งการนำไปใช้ (Law of use and disuse) การเรียนรู้จะเกิดผลดีก็ต่อเมื่อนำความรู้นั้นไปใช้ วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะความแน่นแฟ้นในเนื้อหา

9. กฎแห่งแรงจูงใจ (Law of motivation) วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ การที่นักเรียนให้ความสนใจน้อยมาก เพราะนักเรียนต่างคิดว่าเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้วใช้ประจำดังนั้นการสอนที่จะให้ผลต้องอาศัยแรงเป็นสำคัญที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ คือ

- 9.1 บุคลิกภาพของครู
- 9.2 วิธีสอน
- 9.3 ความสำเร็จในการเรียนของผู้เรียน
- 9.4 การยกย่องชมเชยหรือการตำหนิ
- 9.5 สื่อการเรียน
- 9.6 การได้มีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรม
- 9.7 การได้มีโอกาสเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่บุคคล
- 9.8 การได้มีโอกาสได้รับการเผยแพร่

10. การส่งเสริมกำลังใจ (Reinforcement) การส่งเสริมกำลังใจเป็นการทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจตน จะทำอะไรถูกต้องเหมาะสมแล้วได้รับคำชมเชยการเสริมสร้างกำลังใจทำได้โดยการพูดยกย่องชมเชย การให้รางวัล การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการสนับสนุนให้ทำ เมื่อทราบว่านักเรียนมีความสามารถในการเรียนภาษาไทย กัญญา แสงสุวรรณ (2538, หน้า 157) กล่าวถึง จิตวิทยาการศึกษาที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาโดยเฉพาะและมีประโยชน์ต่อการศึกษามากที่สุด เนื้อหาวิชาเป็นจิตวิทยาที่เน้นเรื่องการสอนเด็กและการเรียนรู้ (Learning) ได้แก่ ทฤษฎีการเชื่อมโยง

กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กประถมศึกษาตอนต้นนั้น ครูควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน และการจัดกระบวนการเรียนรู้นั้นจะต้องมีเป้าหมายของการเรียนรู้ เน้นการเรียนรู้โดยการฝึกฝนและสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียน ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำหลักจิตวิทยามาใช้ร่วมในการจัดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการฝึกฝนจนเกิดทักษะความชำนาญทางภาษา สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการดำเนินชีวิตประจำวัน

การอ่านและการเขียน

การอ่าน

การอ่านเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป

ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, หน้า 1405) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่าอ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ สังเกต หรือพิจารณาดูให้เข้าใจ

วรณี โสมประยูร (2553, หน้า 128) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสอักษรหรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์โดยแปลออกเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิด และความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกันและผู้อ่านสามารถนำความหมายนั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

รัฐจิต แก้วจำปา (2544, หน้า 10) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การรับสารโดยหนังสือเป็นสื่อ ซึ่งผู้รับสารจะต้องคิดพิจารณาทำความเข้าใจสารตามตัวหนังสือที่ผู้สื่อเขียนไว้

สนิท สัตโยภาส (2545, หน้า 92) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การมองคูตัวอักษรแล้วถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิดหรือสิ่งที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในด้านต่าง ๆ เมื่อถึงเวลาอันสมควร

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545, หน้า 1) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านในลักษณะของกระบวนการแล้วให้คำจำกัดความเป็นลำดับขั้นที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ และเรื่องราวของสาร ซึ่งผู้อ่านสามารถบอกความหมาย

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสมองที่ต้องใช้สายตาสัมผัสตัวอักษร หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำหรือสัญลักษณ์ โดยแปลออกเป็นความหมายที่ใช้สื่อความคิดและความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้เข้าใจตรงกัน และผู้อ่านสามารถนำความหมายนั้น ๆ ไปใช้ประโยชน์ได้

ความสำคัญของการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า128-129) กล่าวว่า โดยทั่วไปการอ่านหนังสือมีผลสำคัญต่อผู้อ่าน 2 ประการ คือ ประการแรกอ่านแล้วได้ “อรรถ” ประการที่สองอ่านแล้วได้ “รส” ถ้าผู้อ่านสำนึกอยู่ตลอดเวลาถึงผลสำคัญทั้งสองประการนี้ย่อมจะได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากหนังสือนั้น ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนเสนอ อย่างไรก็ตามการอ่านมีความสำคัญต่อคนทุกเพศทุกวัยและทุกสาขาอาชีพซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนทุกระดับผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

2. ในชีวิตประจำวันโดยทั่วไปคนเราต้องอาศัยการอ่านติดต่อสื่อสารเพื่อทำความเข้าใจกับบุคคลอื่นรวมไปกับทักษะการฟัง การพูดและการเขียนทั้งในด้านภารกิจส่วนตัวและการประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ในสังคม

3. การอ่านช่วยให้บุคคลสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากสิ่งที่อ่านไปปรับปรุงและพัฒนาอาชีพหรือธุรกิจการงานที่ตัวเองกระทำอยู่ให้เจริญก้าวหน้า และประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

4. การอ่านสามารถสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคลในด้านต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น ช่วยให้มีมั่นคงปลอดภัย ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ช่วยให้มีเกียรติยศและชื่อเสียง

5. การอ่านทั้งหลายจะส่งเสริมให้บุคคลได้ขยายความรู้และประสบการณ์เพิ่มขึ้นอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางทำให้เป็นผู้รอบรู้เกิดความมั่นใจในการพูด การปราศรัย การบรรยายหรือการอภิปรายปัญหาต่าง ๆ นับว่าเป็นการเพิ่มบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือให้แก่ตนเอง

6. การอ่านหนังสือหรือสิ่งพิมพ์หลายชนิดนับว่าเป็นกิจกรรมนันทนาการที่น่าสนใจมาก เช่น อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร นวนิยาย การ์ตูน เป็นการช่วยให้บุคคลใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และเกิดความเพลิดเพลินสนุกสนานได้เป็นอย่างดี

7. การอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีต เช่น ประวัติศาสตร์ วรรณคดี เอกสารสำคัญจะช่วยให้อนุชนรู้จักอนุรักษมรดกทางวัฒนธรรมของคนไทยเอาไว้และสามารถพัฒนาให้เจริญรุ่งเรืองต่อไปได้

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาเล่าเรียน
ทุกระดับชั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยทักษะการอ่านทำความเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาการต่าง ๆ
เพื่อให้ตนเองได้รับความรู้และประสบการณ์ตามที่ต้องการ

จุดมุ่งหมายในการอ่าน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายในการอ่าน ไว้ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ในการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต การอ่านแต่ละครั้งจะมีความมุ่งหมาย
แตกต่างกันออกไป ถ้าผู้ตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านแต่ละครั้งไว้ จะช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพสูง
จากประสบการณ์ที่ผู้เขียน ได้ทดลองปฏิบัติและทดลองสอนมาแล้วจุดมุ่งหมายที่เคยตั้งไว้มี ดังนี้
(วรรณิ โสมประยูร, 2553, หน้า 134-135)

- 1.1 การอ่านเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านตำรา อ่านบทความ อ่านสารคดี
- 1.2 การอ่านเพื่อความบันเทิง เช่น อ่านนวนิยาย อ่านการ์ตูน อ่านวรรณคดี
- 1.3 การอ่านเพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือประเภทขวนหัวต่าง ๆ
- 1.4 การอ่านเพื่อหารายละเอียดของเรื่อง เช่น อ่านประวัติศาสตร์ อ่านสารคดี
- 1.5 การอ่านเพื่อวิเคราะห์ วิจัยจากข้อมูลที่ได้ เช่น การอ่านข่าว
- 1.6 การอ่านเพื่อหาประเด็นว่าส่วนใดเป็นข้อเท็จ ส่วนใดเป็นข้อจริง เช่น การอ่านคำ

โฆษณาต่าง ๆ

1.7. การอ่านเพื่อออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน มีน้ำเสียงเหมาะกับเนื้อหาและเหมือนกับ
คำพูด เช่น อ่านบทละครต่าง ๆ

2. จุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่าน

จุดมุ่งหมายเฉพาะของการอ่าน มีดังนี้ (สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์, 2545, หน้า 5-6)

- 2.1 ตอบสนองอารมณ์ที่อ่านพอใจ
- 2.2 ช่วยให้พบกับความต้องการในส่วนของอารมณ์ หรือความรู้สึกที่ต้องการ
- 2.3 ติดตามเรื่องที่ได้รับฟังจากผู้อื่น
- 2.4 ส่งเสริมให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โดยอาศัยแนวทางจากเรื่องที่อ่าน
- 2.5 ส่งเสริมให้มีความกระตือรือร้นในการอ่านเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้น
- 2.6 รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
- 2.7 ช่วยผ่อนคลายความเครียดของสมอง
- 2.8 ช่วยให้มีความรู้เพิ่มเติม สามารถเดินทางไปเยือนแต่สามารถหาประสบการณ์

ได้จากกาอ่าน

2.9 รู้จักสถานที่ที่ไม่สามารถเดินทางไปเยือนแต่สามารถหาประสบการณ์ได้จาก
การอ่าน

2.10 มีความคิดเป็นอิสระในการเลือกเรื่องที่จะอ่าน

2.11 มีความเฉลียวฉลาดโดยอาศัยความรู้และแนวคิดจากการอ่านไปสนทนาโต้ตอบ
กับผู้อื่นได้ง่าย

2.12 เป็นการใช้เวลาว่างพักผ่อน

2.13 ช่วยให้เกิดความสนใจเรื่องใหม่ ๆ

2.14 ส่งเสริมการฝึกทักษะการอ่านจากขั้นพื้นฐาน

2.15 เป็นการฝึกให้มีระดับความคิดสูงขึ้น

2.16 เปิดเผยความลึกกลับในเรื่องราวบางอย่างที่ผู้อ่านยังไม่เคยรู้มาก่อน

2.17 ช่วยให้มีสุขภาพจิตดีขึ้น

2.18 ช่วยให้มีความคิดแตกฉานมากขึ้น

2.19 ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีน้ำใจเป็นนักกีฬา

2.20 นำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาแก้ไขปัญหาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และ
เรื่องส่วนตัว

2.21 ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับผู้เขียน

2.22 ส่งเสริมให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมกับสถานการณ์ใหม่ ๆ ด้วยความเชื่อมั่น
มากยิ่งขึ้น

2.23 พัฒนาคุณค่าทางสังคมโดยอาศัยความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์
ให้กว้างขวางขึ้น

2.24 ช่วยให้อ่านมีหูตากว้างขวางขึ้น

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านมีบทบาทสำคัญสำหรับใช้กำหนดแนวทางในการสอน
ที่เลือกใช้ให้เหมาะกับเวลา โอกาส ความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนและช่วยให้การสอนอ่าน
ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

วิธีสอนอ่าน

การสอนอ่านมีหลากหลายวิธีแต่ละวิธีก็มีข้อดี ข้อเสียแตกต่างกันซึ่งสามารถสรุป
เป็นหัวข้อได้ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2546, หน้า 133-145)

1. วิธีสอนอ่านแบบแจกลูก

เป็นวิธีสอนแบบแจกพยัญชนะและสระ เช่น กะ กา กิ กี กุ กู และ กา ขา คาง มา นา
รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ที่แยกตามอักษรสูง อักษรกลาง อักษรต่ำ เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า เป็นต้น

2. วิธีการอ่านแบบสะกดคำ

การอ่านสะกดคำหมายถึงการอ่าน โดยนำพยัญชนะต้นสระวรรณยุกต์และตัวสะกดมา ประสมเป็นคำอ่านถือเป็นเครื่องมือการอ่านคำใหม่ซึ่งต้องให้นักเรียนสังเกตรูปคำพร้อมกับการอ่านการเขียนเมื่อสะกดคำจนจำคำอ่านได้แล้วต่อไปก็ไม่ต้องใช้วิธีการสะกดคำนั้นให้อ่านเป็นคำได้เลยจะทำให้ให้นักเรียนอ่านจับใจความได้และอ่านได้เร็วการสะกดคำมีหลายวิธี (นิตยา จรุงผลฐิติ, 2555, หน้า 1-2)

2.1 สะกดตามรูปคำเช่น

กา สะกดว่า กอ-อา-กา

คาง สะกดว่า คอ-อา-งอ-คาง

ค้ำง สะกดว่า คอ-อา-งอ-คาง-ไม้โท-ค้ำง

2.2 สะกดโดยสะกดแม่ ก กาก่อนแล้วจึงสะกดมาตราตัวสะกดเช่น

คาง สะกดว่า คอ-อา-กา-กา-งอ-คาง

ค้ำง สะกดว่า คอ-อา-กา-กา-งอ-คาง-คาง-โท-ค้ำง

2.3 คำที่มีสระอยู่หน้าพยัญชนะให้สะกดพยัญชนะก่อนสระเสมอเช่น

เก สะกดว่า กอ-เอ-เก

ไป สะกดว่า ปอ-ไอ-ไป

2.4 คำที่เป็นสระลดรูปหรือสระเปลี่ยนรูปอาจสะกดได้ดังนี้เช่น

กัน สะกดว่า กอ-อะ-นอ-กันหรือกอ-ไม้หันอากาศ-นอ-กัน

คน สะกดว่า คอ-โอะ-นอ-คนหรือคอ-นอ-คน

แข็ง สะกดว่า ขอ-แอะ-งอ-แข็ง

หรือ ขอ-แอะ-ไม้ไต่คู้-งอ-แข็ง

เค็ม สะกดว่า คอ-เอะ-มอ-เค็ม

หรือ คอ-เอะ-ไม้ไต่คู้-มอ-เค็ม

2.5 คำอักษรควบอาจสะกดได้ดังนี้

2.5.1 สะกดเรียงตัวอักษรมุ่งเพื่อการเขียนให้ถูกต้องเช่น

กลอง สะกดว่า กอ-ลอ-ออ-งอ-กลอง

พราง สะกดว่า พอ-รอ-อา-งอ-พราง

กวาง สะกดว่า กอ-วอ-อา-งอ-กวาง

2.5.2 สะกดตัวควบพร้อมกันมุ่งเพื่อออกเสียงคำควบกล้ำให้ชัดเช่น

กลอง สะกดว่า กลอ-ออ-งอ-กลอง

พราง สะกดว่า พรอ-อา-งอ-พราง

กวาง สะกดว่า กวอ-อา-งอ-กวาง

2. 6 คำอักษรนำอาจสะกดได้ดังนี้

2.6.1 สะกดเรียงตัวอักษรมุ่งเพื่อการเขียนให้ถูกต้องเช่น

อยาก สะกดว่า ออ-ยอ-อา-กอ-อยาก

หนา สะกดว่า หอ-นอ-อา-หนา

สนาม สะกดว่า สอ-นอ-อา-มอ-สนาม

2.6.2 อ่านอักษรนำแล้วจึงสะกดมุ่งเพื่อออกเสียงคำให้ถูกต้อง เช่น

อยาก สะกดว่า หยอ-อา-กอ-อยาก

หนา สะกดว่า หนอ-อา-หนา

สนาม สะกดว่า สะ-हनอ-อา-มอ-สนาม

2.7 คำที่ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดคำที่มีตัวการ์นต์ให้ใช้หลักสังเกต

รูปคำรู้ความหมายของคำและจำคำให้ได้โดยอ่านและเขียนอยู่เสมอ เช่น เหตุจันทร์

3. วิธีสอนอ่านแบบเป็นคำเป็นประโยค

ซึ่งเป็นการสอนอ่านแบบสมัยใหม่ นำนักเรียนอ่าน กา มา นา อา อา มา รถไฟ จากนั้น จึงสอนความเป็นมาของคำนั้นก็คือ สอนแจกลูกสะกดคำนั่นเอง

4. วิธีสอนอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ เป็นการสอนอ่านโดยใช้แผนภูมิซึ่ง

อาจจะมีรูปภาพประกอบในแผนภูมิด้วย

สรุปได้ว่า วิธีสอนอ่านมีหลายวิธี เช่น อ่านแบบแจกลูกพยัญชนะและสระ รวมทั้งการผันวรรณยุกต์ อ่านแบบแจกลูกและประสมคำ อ่านคำแล้วสอนความหมายและอ่านแบบใช้แผนภูมิประสบการณ์ แต่ละวิธีก็มีทั้งข้อดีและข้อเสียแตกต่างกัน

แนวทางการสอนอ่าน

การอ่านหนังสือมักจะมีปัญหาและข้อบกพร่องในการอ่านอยู่เสมอ ซึ่งปัญหาและข้อบกพร่องต่าง ๆ สามารถแก้ไขได้และจะได้ผลเร็วขึ้นถ้าได้ฝึกฝนตามแนวทางและหลักการที่ถูกต้องได้มีผู้เสนอหลักการ ดังนี้

นลินี บำเรอราช (2547, หน้า 229-330) กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูควรกำหนดเป็นกระบวนการซึ่งมีทั้งกระบวนการสอนอ่านกับการวัดและประเมินผลอยู่ด้วยกันตามขั้นตอนดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ขั้นสร้างความสนใจ ครูจะใช้ประเด็นใด สื่อการเรียนรู้อะไร และใช้วิธีการใด เพื่อการเข้าใจให้ผู้เรียนอยากเรียนหรือเกิดความสนใจ เป็นสิ่งที่ครูต้องคิด หรือวางแผนไว้ก่อน

2. ขั้นให้แนวการเรียนรู้การอ่าน ครูจะให้ผู้เรียนทำกิจกรรมใด เช่น ให้ฟังเรื่องที่ครูอ่านให้ฟัง ให้นักเรียนที่อ่านเก่งอ่านให้ฟัง ให้ผู้เรียนฟังจากเทปการอ่านออกเสียง ให้ผู้เรียนเดาเรื่องให้อ่านตาม และลองให้อ่านเอง ครูควรคิดไว้ล่วงหน้า โดยใช้กิจกรรมแตกต่างกันในการสอนแต่ละครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนไม่เบื่อและได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อฝึกทักษะหลาย ๆ อย่าง

3. ขั้นฝึกอ่าน ครูอาจให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ กันในแต่ละบทเรียน เช่น เล่นเกม การอ่าน ร้องเพลงตามเนื้อคำร้องที่กำหนดให้ การอ่านข้อความที่กำหนดให้ อาจให้อ่านเป็นกลุ่ม โดยอ่านภายในกลุ่มเป็นรายบุคคล อาจให้จับคู่กันอ่าน อาจให้อ่านเป็นกลุ่มเป็นแถว ฯลฯ โดยครูคอยสังเกตอย่างใกล้ชิด

4. ขั้นแสดงความเข้าใจในการอ่าน อาจใช้คำถามเพื่อซักถามความเข้าใจ ให้ผู้เรียนเล่าเรื่องที่อ่าน แสดงท่าทางตามความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากการอ่าน ให้เขียนแผนผังความรู้ความคิด (concept mapping) จากสิ่งที่อ่าน

5. ขั้นให้สังเกตคำและประโยคที่อ่าน ครูให้ผู้อ่านสังเกตรูปคำ หรือสังเกตรูปประโยคที่อ่านหลาย ๆ คำหลายประโยค เพื่อหาข้อสรุป ได้หลักเกณฑ์การอ่าน และจำรูปคำหรือจำรูปแบบประโยคที่อ่านได้

6. ขั้นตรวจสอบหรือทดลองสิ่งที่ได้เรียนรู้ ครูให้ผู้เรียนอ่านคำหรืออ่านประโยคที่มีลักษณะรูปคำหรือรูปประโยคทำนองเดียวกับคำ/ ประโยคที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (มีแนวเทียบเหมือนกัน) โดยครูเตรียมรายการคำ หรือรายการประโยคไว้ล่วงหน้า

7. ขั้นให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูเฉลยการอ่านที่ถูกต้องให้นักเรียนทราบ

8. ขั้นวัดผลและประเมินผล ครูใช้วิธีการต่าง ๆ หลายวิธีเพื่อวัดผลการอ่าน เช่น การให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงให้ฟัง การให้ทำแบบฝึกหัด การจับคู่คำกับความหมาย การเขียนคำตามความหมายที่กำหนดให้ ฯลฯ โดยใช้คำหรือประโยคตามรายการคำหรือประโยคที่ได้กำหนดไว้

9. ขั้นปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องหรือปัญหาการอ่าน ครูอาจใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีลักษณะแตกต่างไปจากเดิม แต่ใช้เนื้อหาสาระเดิม เพื่อให้รู้สึว่าเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ ไม่น่าเบื่อให้ผู้เรียนได้ทดลองอ่านหลาย ๆ ครั้ง (ทำซ้ำ ๆ ในบริบทที่แตกต่างกัน) ในครั้งต่อไป

รัชนี ศรีไพรวรรณ (2537, หน้า 12-17) ได้รวบรวมปัญหาเกี่ยวกับการอ่านของเด็กไทยพอสรุปได้ ดังนี้

1. อ่านไม่ได้ มักเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กเริ่มเรียน เพราะยังจำหลักเกณฑ์อะไรไม่ได้
2. อ่านผิด หรือออกเสียงคำไม่ถูกต้อง เช่น ผลิต มักอ่านว่า ผลิต
3. ออกเสียงผิด อ่านตุ๋ตัว อ่านออกเสียงตามภาษาถิ่น อ่านคำควบล้ำผิด
4. อ่านช้า

5. จับใจความของเรื่องไม่ได้
6. อ่านย้อนหน้าย้อนหลัง ทำให้เสียเวลาและเสียความ
7. อ่านกลับ เช่น บอก เป็น กอบ
8. อ่านข้าม

ข้อเสนอแนะเรื่องการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษา

1. ควรแก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะผู้เรียนที่มีข้อบกพร่องทางการใช้ภาษาอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ไม่ควรใช้วิธีเดียวกันนี้แก่ผู้เรียน
2. การแก้ไขข้อบกพร่องเฉพาะผู้เรียนที่มีปัญหาตามที่เสนอแนะมานี้ ขอให้กระทำต่อเนื่องกัน จนกว่าข้อบกพร่องนั้นจะหมดไป
3. ควรจัดหาเวลาพิเศษนอกเวลาเรียนเพื่อใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ ไม่ควรใช้เวลาเรียนของผู้เรียนทั้งชั้นเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องแก่ผู้เรียนบางคน
4. ผู้สอนควรคำนึงถึงหลักจิตวิทยา เช่น ควรได้ชี้แจงให้ผู้เรียนที่มีข้อบกพร่องทางการใช้ภาษาเข้าใจว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา อย่าให้รู้สึกว่าการแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนเป็นปมด้อยเพราะเป็นเรื่องที่แก้ไขได้

สรุปจากปัญหาและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับเรื่องการแก้ไขข้อบกพร่องในการอ่านดังกล่าวจะเห็นว่ามามีวิธีการที่ครูผู้สอนสามารถเลือกวิธีแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับเด็กหลายวิธี ที่สำคัญครูต้องให้ทั้งโอกาสและเวลาแก่เด็ก รวมทั้งต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาและความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการรับรู้ก็จะสามารถช่วยแก้ปัญหาการอ่านให้ดีขึ้นได้

การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านให้ประสบความสำเร็จนั้นครูผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญ โดยเฉพาะการอ่านในระดับชั้นประถมศึกษา ครูผู้สอนควรศึกษาวิธีการสอนในแต่ละวิธีให้เข้าใจอย่างถ่องแท้และสอนจากง่ายไปสู่ยาก เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและมีความพยายามในการอ่านทำให้การอ่านประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ

การเขียน

การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ และเพื่อการศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้นไป

ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556, หน้า 212) ได้กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า เขียน หมายถึง ชิดให้เป็นตัวหนังสือหรือตัวเลข ชิดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาด แต่งหนังสือ

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า 146) ได้กล่าวถึง ความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของบุคคลออกมาเป็น สัญลักษณ์ หรือเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะ การส่งออกตามแบบของภาษาศิลป์ จากความหมายของการเขียนดังกล่าว ทำให้มองเห็น ความสำคัญของการเขียนว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น นักเรียนใช้ การเขียนบันทึกความรู้ทำแบบฝึกหัดและตอบข้อสอบ บุคคลทั่วไปใช้การเขียน เพื่อเขียนจดหมาย ทำสัญญาพินัยกรรมและคำประกัน พ่อค้าใช้การเขียนเพื่อการโฆษณาสินค้า ทำบัญชี ใบส่งของ ใบเสร็จรับเงิน แพทย์ใช้เขียนบันทึกประวัติคนไข้ เขียนใบสั่งยาและอื่น ๆ นักวิชาการใช้การเขียน เพื่อเขียนบทความ เขียนหนังสือ ตำรา รายงาน เป็นต้น

สรุปได้ว่า ความหมายของการเขียน คือการถ่ายทอดสรรพสิ่งอันเป็นความรู้สึกนึกคิด ของตนเองออกมาเป็นสัญลักษณ์ ประทับตราไว้บนวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ อาจจะต้องการสื่อถึงบุคคล อื่นหรือไม่สื่อถึงบุคคลอื่นก็ได้แล้วแต่จุดประสงค์ของผู้เขียน

ความสำคัญของการเขียน

นักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า 147-148) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน โดยสรุปไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และประสบการณ์ของตนออกเสนอผู้อ่าน
2. เป็นการเก็บบันทึกรวบรวมข้อมูลที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ ซึ่งคนเคยมี ประสบการณ์มาก่อน
3. เป็นการระบายอารมณ์อย่างหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องและผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจ ในประสบการณ์ที่ผ่านมา
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เช่น ถ่ายทอดจากสมัยหนึ่งไปสู่ อีกสมัยหนึ่ง หรือชาติหนึ่งไปอีกชาติหนึ่ง
5. เป็นเครื่องมือพัฒนาสติปัญญาของบุคคลเนื่องจากการเรียนรู้เกือบทุกอย่าง ต้องอาศัยการเขียนเป็นเครื่องมือสำหรับบันทึกสิ่งที่ได้ฟังหรือได้อ่าน
6. เป็นการสนองความต้องการของมนุษย์ตามความประสงค์ที่มนุษย์แต่ละคน ประารถนา เช่น เพื่อต้องการทำให้รู้เรื่องราว ทำให้รัก ทำให้โกรธ และสร้างหรือทำลาย ความสามัคคีของคนในชาติ

7. เป็นการแสดงออกซึ่งภูมิปัญญาของผู้เขียนทำให้รู้สึกถึงความสามารถของผู้เขียนได้จากวรรณกรรม หรืองานเขียนอื่น ๆ

8. เป็นอาชีพอย่างหนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติ และเพิ่มฐานะทางเศรษฐกิจให้สูงขึ้น

9. เป็นการพัฒนาความสามารถและบุคลิกส่วนบุคคลให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง การแสดงความรู้สึกและแนวทางการคิด

10. เป็นการพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ทั้งต่อตนเองและสังคม

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในปัจจุบันเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิด ประสบการณ์และเก็บมาบันทึกเป็นข้อมูลข่าวสาร และผลงานเขียนทุกอย่างของตนออกมานำเสนอผู้อ่าน

ความมุ่งหมายในการเขียน

การเขียนมีความมุ่งหมายต่าง ๆ หลายประการ ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวถึงความมุ่งหมายในการเขียนไว้ ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร (2553, หน้า 148) ได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายของการเขียนไว้หลายอย่าง ดังนี้

1. เพื่อคัดลายมือหรือเขียนให้ถูกต้องตามหลักตัวอักษรให้เป็นระเบียบชัดเจนและอ่านเข้าใจง่าย
2. เพื่อเป็นการฝึกฝนทักษะการเขียนให้พัฒนาองงามขึ้นตามควรแก่วัย
3. เพื่อให้มีทักษะการเขียนสะกดคำถูกต้องตามอักขรวิธี เขียนวรรคตอนถูกต้องและเขียนได้รวดเร็ว
4. เพื่อให้รู้จักเลือกภาษาเขียนที่ดี มีคุณภาพเหมาะสมกับบุคคลและโอกาส
5. เพื่อให้สามารถรวบรวมและลำดับความคิดแล้วจดบันทึกสรุปและย่อใจความเรื่องที่อ่านหรือฟังได้
6. เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และความรู้สึกนึกคิดเป็นเรื่องราวที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง
7. เพื่อให้สามารถสังเกต จดจำ และเลือกเฟ้นถ้อยคำหรือสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามหลักภาษาที่สื่อความหมายให้ตรงตามที่ต้องการ
8. เพื่อให้มีทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ และสามารถนำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

9. เพื่อเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ด้วยการเขียนว่า มีประโยชน์ต่ออาชีพ การศึกษาหาความรู้ และอื่น ๆ

10. เพื่อให้เห็นความสำคัญและคุณค่าของการเขียนว่ามีประโยชน์ต่ออาชีพการศึกษา หาความรู้อื่น ๆ

สรุปได้ว่า ความมุ่งหมายในการเขียน เพื่อถ่ายทอดให้มีจินตนาการความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ และความรู้สึกลึกซึ้งเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายอย่างแจ่มแจ้ง และสามารถ นำหลักการเขียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนเป็นการสื่อสารมีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการ (วรรณิ โสมประยูร, 2553, หน้า 149-152) ได้แก่ องค์ประกอบของการเขียนว่ามีองค์ประกอบใหญ่ ๆ 4 ประการ ดังนี้

1. ผู้เขียน (ผู้ส่งสาร) ซึ่งประกอบไปด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ จินตนาการของผู้เขียน ความสามารถในการใช้ภาษา การแสดงความคิด ลายมือของผู้เขียนและจรรยาบรรณของผู้เขียน

2. ภาษา (สาร) ภาษาไทยมีการจำแนกคำสำหรับใช้ให้ถูกกาลเทศะในแต่ละฐานะของ บุคคล เพราะคำคำเดียวไม่สามารถใช้กับบุคคลได้ทุกคนทุกโอกาสและทุกสถานที่ ในทางภาษา จำแนกภาษาออกเป็น 3 ระดับ ภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาแบบแผน

2.1 ภาษาปาก ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้พูดมากกว่าเขียน เช่น ภาษาลิ้นหรือหมายถึง การเขียนที่ใช้ภาษาพูดกับบุคคลที่สนิทคุ้นเคย

2.2 ภาษากึ่งแบบแผน เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนในการเขียนที่ใช้ภาษา กึ่งแบบแผน

2.3 ภาษาแบบแผน เป็นภาษาที่มีความมุ่งหมายแบบแผนและหลักเกณฑ์สำหรับเขียน เฉพาะเรื่อง เช่น เรียงความ จดหมายราชการ ภาษาแบบแผนจึงเป็นภาษาที่ใช้มากกว่าพูด ถ้าจะใช้ พูดก็เป็นการเขียนสำหรับการพูดอย่างมีพิธีรีตอง เช่น สุนทรพจน์ โอวาท

3. เครื่องมือที่ทำให้เกิดสาร หมายถึง เครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ เช่น อักษร ดินสอ สมุด ฯลฯ

4. ผู้อ่าน (ผู้รับสาร) การเขียนมีจุดมุ่งหมายที่แท้จริง คือเขียนเพื่อให้ผู้อื่นอ่านงานเขียน บางอย่างผู้เขียนมีเจตนาให้บุคคลเฉพาะกลุ่มอ่าน เช่น เขียนให้เด็กอ่าน เขียนให้นักธุรกิจอ่าน เขียน ให้คนทั่วไปอ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนประกอบด้วย ผู้เขียนเลือกเนื้อหาและเครื่องมือมา เขียนด้วยลายมือและมีจรรยาบรรณในการเขียน การใช้ภาษาให้ถูกกาลเทศะในแต่ละฐานะและ บุคคล

การเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียน เพราะต้องรู้จักการแจกลูกสะกดคำให้ถูกต้องเสียก่อน จึงสามารถเขียนประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนและอ่านสะกดคำไม่ได้เด็กจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวของผู้อื่น และแสดงให้เห็นว่าผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองไม่ได้ ได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

ความหมายของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำมีความสำคัญ ซึ่งถือว่าเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และจะต้องจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ด้วยรูปแบบที่ต่างกัน เพื่อสร้างความสนใจของนักเรียน นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ ดังนี้

ชิน โปธ้ออน (2526, หน้า 10) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่สามารถเขียนสะกดคำหนึ่ง โดยเรียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ได้ถูกต้องตามที่มันควรอยู่และถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525

สุภาพ ดวงเพชร (2533, หน้า 15) ให้ความหมายไว้ว่าการเขียนสะกดคำ หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำ โดยเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และสะกดการันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษาและตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

สาวิตรี เทพิกัน (2535, หน้า 10) ให้ความหมายไว้ว่า การเขียนสะกดคำว่ามีความสำคัญที่สุดในการสื่อสารความหมายด้วยวิธีการเขียน และเพิ่มพูนทักษะในการเขียนเพราะการเขียนผิดก็เหมือนกับการพูดผิด ความหมายของคำก็เปลี่ยนไปและประสิทธิภาพการเขียนก็ลดลง ในทางตรงข้ามถ้าเขียนสะกดคำที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้อื่นเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้องและทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตนเองยิ่งขึ้น ซึ่งจะทำให้ประสิทธิภาพของการเขียนเพิ่มขึ้นด้วย

สุรีพร เข้มฉาย (2536, หน้า 3) ได้กล่าวถึง การเขียนสะกดคำที่ถูกต้องว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้เขียนสื่อความหมายได้ดี ถูกต้องรวดเร็ว อีกทั้งยังช่วยสร้างเจตคติที่ดีแก่ผู้อ่านยังช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเอง และก่อให้เกิดศรัทธาแก่ผู้ที่ได้อ่านด้วย

อดุลย์ ภูปลื้ม (2539, หน้า 10) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ คือวิธีการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ภายในคำนั้น ๆ ได้ถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานเพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงถูกต้อง ชัดเจน และเขียนคำนั้นได้ถูกต้องรู้หลักในการเขียนและสามารถนำสิ่งที่เขียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สกุณา เลิกนอก (2545, หน้า 16) ได้ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำไว้ว่า การเขียนสะกดคำ คือวิธีการจัดเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ภายในคำนั้น ๆ ให้ถูกต้องตาม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เพื่อให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน รู้หลักเกณฑ์ในการเขียนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

มนัสวาท ไชยคารา (2540, หน้า 28) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำ คือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของคนเรามาเป็นตัวหนังสือ เพื่อเป็นการสื่อความหมายให้บุคคลอื่นได้เข้าใจความรู้สึกของตน และการเขียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้ด้วย

สรุปว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวัน และความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะการเขียนสะกดคำที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้เขียนอ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้แจ่มชัดและมีความมั่นใจในการเขียนทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังอาจจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพการศึกษาของบุคคลนั้นอีกด้วย

ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำโดยใช้คำพื้นฐานถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นอกจากนี้การสะกดคำยังเป็นพื้นฐานการเขียนทุกรูปแบบจึงมีผู้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำหลายท่าน ดังนี้

บันลือ พุกกะวัน (2527, หน้า 65) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญของการเขียน หากเขียนผิดจะสื่อความหมายกันไม่ได้ บางครั้งพอเดาความหมายได้ แต่ก็แสดงความไม่รู้ของผู้เขียน อันเป็นสิ่งที่ลดความศรัทธาของผู้อ่านที่มีต่อผู้เขียน

ดารณี โพธิ์ไทร (2552, หน้า 16) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียน ถ้าเขียนสะกดคำผิด ความหมายของคำจะเปลี่ยนไป สื่อสารกันไม่เข้าใจ แต่ถ้าสะกดคำถูกต้องก็สามารถสื่อสารได้เข้าใจ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ตรงความคิดและความต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รัชฎาภร สุภสร (2551, หน้า 31) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญต่อการใช้ภาษาไทย และการดำรงชีวิตประจำวัน การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะทำให้การสื่อความหมายเป็นไปด้วยดี แต่ถ้าเขียนสะกดคำผิด ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมาย นอกจากนั้นจะทำให้ขาดความศรัทธาและความเชื่อที่มีต่องานเขียนอีกด้วย

ทองพูน ศิริมนตรี (2549, หน้า 25) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำมีความสำคัญที่สุดในการสื่อความหมายด้วยวิธีเขียนและเพิ่มพูนทักษะในการเขียน การเขียนผิดจะเหมือนกับการพูดผิดความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไปและประสิทธิภาพของการเขียนจะลดลงในทางตรงกันข้าม การเขียนสะกดคำถูกต้องจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจข้อความที่เขียนได้ถูกต้องและจะทำให้ผู้เขียนมั่นใจในการเขียนของตนมากยิ่งขึ้น และในขณะเดียวกันประสิทธิภาพของการเขียนก็เพิ่มมากขึ้น

ปัญหาของการเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ เป็นปัญหาที่สำคัญของนักเรียนและครูสอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก และจากการศึกษา พบว่า สาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด มีดังนี้

กรณีการ พวงเกษม (2532, หน้า 2) ได้กล่าวถึงปัญหาและข้อบกพร่องจากการเขียนสะกดคำผิด ดังนี้

1. เขียนสะกดผิดที่พยัญชนะ
2. การตัดและเติมสระ สระเปลี่ยนรูป การเขียนสระผิด การเขียนสระเสียงสั้นเสียงยาว สลับกัน เขียนคำที่มีประวิสรรชนีย์ สระประสมเขียนผิด
3. ใช้วรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง
4. ใช้สะกดผิดที่ใช้ตัวการ์นต์ผิด เขียนคำที่มาจากภาษาอื่นผิด เขียนผิด โดยแทนเสียงให้สั้นลงหรือยืดเสียงให้ยาวออก เขียนคำที่ใช้ ร ล ว ควบกกล้าผิดที่สระ ไอ โอ และอัย เขียนคำที่ใช้ อักษรนำผิด

กองทัพ เคลือบพนิชกุล (2542, หน้า 126-127) กล่าวว่า ปัญหาในการสอนเขียนนั้นมีหลายลักษณะ ดังนี้

1. เขียนพยัญชนะ สระ และเขียนคำไม่ได้ การเขียนพยัญชนะ สระ ไม่ได้มักจะ เป็นนักเรียนที่เริ่มต้นเขียน ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อนักเรียนเขียนพยัญชนะ สระไม่ได้ นักเรียนเหล่านี้จะเขียนคำไม่ได้ การเขียนคำไม่ได้นั้นมีในนักเรียนชั้นสูง ๆ เป็นจำนวนมาก ทั้ง ๆ ที่เขียนพยัญชนะและสระได้คล่องแล้ว แต่ยังเขียนคำไม่ถูก ที่กล่าวว่า เขียนพยัญชนะ สระไม่ได้นั้นมีหลายแบบคือ เขียนไม่เป็นรูปร่าง คืออ่านไม่ออกกว่าเขียนพยัญชนะอะไร และ สระอะไรเขียนคำกลับ เช่น ขน เป็น นข เขียนพยัญชนะและสระไม่มีหัว เช่น คำว่า ปวดศีรษะ นักเรียนเขียนเป็นปวดศีรษะ คำว่า กุ้ง นักเรียนเขียนเป็น กิ่ง เขียนตัวพยัญชนะไม่อยู่บนเส้นบรรทัด คือ เขียนลอยบนเส้นบรรทัดบ้าง ลงมาล่างเส้นบรรทัดบ้าง
2. สะกดคำผิด การเขียนสะกดคำผิดนั้นมีหลายรูปแบบ คือ วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น คำว่า แกล้ง เขียนเป็น แก่ล้ง คำว่า ศีรษะ เขียนเป็น ศรีษะ คำว่า สง่า เขียนเป็น สงา เป็นต้น คำพ้องเสียง นักเรียนเขียนคำพ้องเสียงผิด นักเรียนไม่นึกถึงความหมายของนักเรียนเขียนคำที่สะกดง่ายตามเสียงที่ได้ยิน เช่น เด็กคนนี้เป็นเด็กน่ารัก นักเรียนจะเขียนคำว่า นำ เป็น หน้า เขานับถือ ศาสนาพุทธ นักเรียนจะเขียนคำว่า พุทธ เป็น พุช เด็กดีเป็นศรีแก่ชาติ นักเรียนจะเขียนคำว่า ศรี เป็น ลี ซ้อนล้อม นักเรียนจะเขียนเป็น ซ้อนซ่อม เป็นต้น เขียนคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกดผิด เช่น วันนี้เป็นโอกาสดี นักเรียนจะเขียนคำว่า โอกาส เป็น โอกาส นิทานเรื่องนี้พิสดาร นักเรียน

จะเขียนคำว่า พิศดาร เป็น พิศดาร เป็นต้น เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เช่น คำว่า อารมณ์ นักเรียนจะเขียน อารมณ์ พีช พันธุ์ นักเรียนจะเขียน พีชพันธ์ ต้นโพธิ์ นักเรียนจะเขียนเป็น ต้นโพธิ์ เป็นต้น คำที่มีสระเสียงสั้นและเสียงยาว เขียนสลับกัน บางคำใช้สระเสียงสั้น นักเรียนเขียนเป็นสระเสียงยาว เช่น ประณีต นักเรียนเขียนเป็น ปราณีต คำที่ใช้สระเสียงยาว นักเรียนเขียนเป็นสระเสียงสั้น เช่น หยักไย่ นักเรียนเขียนเป็น หยักไย่ เขียนคำควบกล้ำผิด เช่น คำว่า ประปราย นักเรียนเขียนเป็น ปะปาย คำว่า กลอกกลิ้ง นักเรียนเขียนเป็น กอกกิ้ง คำว่า สะพรั่ง นักเรียนเขียนเป็น สะพั่ง เขียนคำที่ใช้อักษรย่อไม่ถูกต้อง เช่น เดือนเมษายน จะต้องเขียน เม.ย. นักเรียนมักเขียน เมย. พุทธศักราช ต้องเขียน พ.ศ. นักเรียนเขียนเป็น พศ. เด็กชาย ต้องเขียน ค.ช. นักเรียนเขียนเป็น คช.

3. ลายมืออ่านยาก การเขียนเป็นการแสดงความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ให้ผู้อื่นได้ทราบ ถ้าลายมืออ่านยาก ผู้อื่นไม่สามารถจะนำความคิดความเข้าใจนั้น ไปใช้ประโยชน์ได้

4. ไม่มีความคิดในการเขียน จะเขียนด้วยความคิดของตนเองไม่ค่อยได้ จะต้องลอกแบบ เลียนแบบ ไม่สามารถจะใช้คำสำนวนภาษาให้สัมพันธ์เป็นเรื่องราวมาแล้วในอดีต กล่าวคือ เมื่อเด็กมีปฏิกริยาตอบสนอง ต่อสิ่งเร้าภายนอกแล้ว ได้ผลลัพธ์ออกมา ก็จะเก็บสะสมไว้ในตัวเมื่อเด็กพบเหตุการณ์เช่นเดิมอีกเด็กจะคาดหวังทันทีว่า ผลลัพธ์ควรจะออกมาเหมือนที่เคยเป็นมาแล้ว เด็กจะค่อย ๆ ประสม ประสาน ความรู้ใหม่กับความรู้เก่าเข้าด้วยกัน เป็นประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดความคิดต่าง ๆ ไปใช้ในการทำปฏิกริยาตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพบครั้งต่อไป

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าปัญหาที่สำคัญของการเขียนสะกดคำผิดขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ตัวนักเรียนเองและวิธีการสอนของครู โดยเฉพาะในชั้นเริ่มเรียนเริ่มเขียน หากไม่ได้รับการแก้ปัญหาที่ถูกต้องก็เพิ่มปัญหาในระดับชั้นสูง ๆ ต่อไป ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงปัญหาเหล่านี้เป็นสำคัญ นอกจากนี้มีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น การโฆษณาสินค้าป้ายโฆษณาต่าง ๆ และสื่อมวลชน

แนวทางการสอนทักษะการเขียน

การเขียนมีความสำคัญและมีความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องอาศัยการฝึกอย่างสม่ำเสมอ และจะต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะการเขียนด้วยรูปแบบที่แตกต่างกัน เพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียนให้เกิดความสนใจในการเขียน และพยายามฝึกฝนให้ดีขึ้น

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2545, หน้า 55-56) ได้เสนอวิธีการสอนเขียนไว้ดังนี้

1. ก่อนสอนครูควรพุดจูงใจให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนหนังสือให้ถูกต้องชัดเจนว่า การเขียนหนังสือถูกต้อง ชัดเจน เป็นการแสดงว่าผู้เขียนเป็นผู้มีการศึกษา

ดีใครอ่านข้อความนั้น ๆ ก็อ่านเข้าใจง่าย ไม่มีการเข้าใจผิดและควรอธิบายให้เข้าใจประโยชน์ที่ได้จากการเขียนแต่ละประเภทด้วย

2. พยายามสอนให้การเขียนสัมพันธ์กับการฟัง การพูด และการอ่านวิธีสอนที่จะให้สัมพันธ์กับทักษะอื่น ก็คือ ก่อนที่จะเขียนสิ่งใดควรริเริ่มจากการฝึกให้รู้จักฟังเสียก่อนแล้วจึงเขียน เช่น ให้ฟังคำถามแล้วเขียนตอบให้ตรงคำถาม เก็บสิ่งที่ได้ฟังจากการบรรยายไปเขียนหรือให้อภิปรายกันในเรื่องที่เขียน จนแน่ใจว่าผู้เรียนมีความรู้ และมีความคิดที่จะเขียนเกี่ยวกับสิ่งนั้น ๆ เสียก่อนแล้วจึงให้เขียน บางครั้งครูอาจกำหนดให้ผู้เรียนอ่านหรือค้นคว้าเพิ่มเติมจากหนังสือในห้องสมุดมาเขียนด้วย

3. ในกรณีที่ผู้เรียนเขียนตัวสะกดหนังสือผิดพลาดนั้น ครูควรหาอธิบายให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องผิดพลาดของตน ดีกว่าทำโทษให้แก้แล้วแก้อีก ผู้เรียนเบื่อหน่ายไม่เกิดผลดีแต่อย่างใด วิธีแก้ อาจทำได้โดยรวบรวมคำที่ผู้เรียนมักสะกดผิดเสมอ ๆ เขียนบนกระดานดำหรือเขียนใส่บัตรคำ นำไปปิดไว้บนป้ายประกาศของชั้น ครูมอบหน้าที่ให้เด็กเขียนบัตรคำก็ได้เมื่อรวมคำที่ผิดไว้มากแล้ว ควรทดสอบคำเหล่านั้นเป็นระยะ ๆ หรืออาจให้ผู้เรียนเขียนสถิติการเขียนคำ ถูกต้องแต่ละครั้งของตนเองไว้ก็ได้ ในบางครั้งอาจให้แข่งขันสะกดคำถูกบ้างก็ได้ ทั้งนี้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนรู้จักระมัดระวังมิให้เขียนผิด

4. การจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น ให้ทำหนังสือสำหรับชั้น หรือประกวดการเขียนนิทาน หรือประกวดการเขียนเรื่องจริงที่ได้ประสบมาด้วยตนเอง เป็นการส่งเสริมทักษะการเขียนของผู้เรียนได้เหมือนกัน

5. ในการสอนวิชาต่าง ๆ อาจมีโอกาสดูที่จะฝึกทักษะเขียนได้เสมอครูที่สอนภาษาไทย ควรปรึกษารื้อหรือกับครูที่สอนวิชาอื่น ๆ เพื่อช่วยกันหรือร่วมมือกันสอนให้สาระวิชาต่าง ๆ สัมพันธ์กัน โดยใช้เนื้อหาวิชาอื่นสำหรับฝึกทักษะเขียนก็ได้ เช่น สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ ฯลฯ อาจให้เขียนเรียงความ หรือรายงานในวิชานั้น ๆ ก็ได้

บันทึอ พฤษภวัน (2532, หน้า 170-174) ได้จำแนกแบบการสอนเขียนไว้ 5 แบบ ดังนี้

1. การสอนเขียนแบบใช้เสียงพาไป การสอนเขียนแบบนี้ให้ความคิดเด่นของภาษาไทย ที่มีเสียงคงที่ และใช้ความสัมพันธ์ของการฝึกอ่านแบบสะกดคำตัวกับการเขียนมาใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

2. การสอนเขียนแบบให้เห็นคำก่อน การสอนเขียนแบบนี้มุ่งให้เด็กฝึกเขียนคำใหม่ในบทเรียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น และยังมุ่งให้เข้าใจความหมายของคำในรูปแบบประโยค จึงจะช่วยให้เกิดประโยชน์แก่เด็กผู้เรียนได้เห็นรูปแบบของประโยคในการเขียนคำนั้น ๆ

3. การฝึกสะกดคำ ในขณะที่ครูเขียน หรือนักเขียนข้อความบนกระดานดำ หรือ แผนภูมิประสบการณ์ โดยครูเขียนตามที่นักเรียนสะกด เสร็จแล้วจึงให้นักเรียนอ่าน แล้วจึงคัดลงในสมุด

4. การเขียนโดยใช้บันทึกแบบอย่าง วิธีสอน โดยครูใช้แถบประโยคที่เลื่อนไว้ โดยนักเรียนอ่านประโยค แล้วค่อย ๆ ปิดประโยคจนมิด นักเรียนจึงเขียนประโยคนั้นลงไป วิธีสอนแบบนี้เป็นการฝึกทักษะการอ่านเร็ว สัมพันธ์กับการกวาดสายตาไปด้วย

5. การเขียนตามคำบอก เป็นวิธีการเขียนที่ใช้กันมานาน และยังใช้ได้จนถึงปัจจุบัน ซึ่งจำเป็นต้องฝึกเสมอ ใช้เป็นกิจกรรมสอนเขียนใช้สลับกับกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อล่อใจไม่ให้เด็กเบื่อ การสอนจึงเป็นการฝึกสมาธิและความจำจากการฟัง พร้อมทั้งฝึกเขียนข้อความตามคำสั่ง สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2537, หน้า 255) ได้เสนอหลักในการสอนเขียนดังนี้

1. การเขียนอนุทินหรือการเขียนบันทึกประจำวัน เป็นวิธีการที่ดีช่วยให้ผู้เขียนได้พัฒนาทักษะมีโอกาสได้เขียนเป็นปกติ

2. การเขียนอัตชีวประวัติเป็นการเขียนที่น่าสนใจ เพราะผู้เขียนมีเรื่องราวที่จะเขียน ได้มีความรู้เกี่ยวกับตนเองอย่างเต็มเปี่ยมช่วยให้การเขียนดำเนินไปได้คล่อง

3. การบันทึกเป็นการเขียนบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ผู้บันทึกมีประสบการณ์ตรงอาจเขียนบรรยายอารมณ์ ความรู้สึก ความประทับใจ และเขียนวิพากษ์วิจารณ์พร้อมทั้งเขียนข้อเสนอแนะไว้ด้วย

4. การเขียนแนะนำหนังสือ โดยปกติผู้ที่สนใจพัฒนาทักษะการเขียนจะเป็นผู้ที่ได้ฟังมาก อ่านมาก เมื่ออ่านหนังสือเล่มใดที่เป็นประโยชน์ก็ควรเขียนแนะนำหนังสือนั้นไว้ด้วย ดั้งนี้การเขียนแนะนำเพลง ปัจจุบันมีผู้สนใจเพลงและมีเทปเพลงจำหน่ายมาก การเขียนแนะนำเพลงควรเริ่มตั้งแต่ชื่อผู้ประพันธ์เพลง เนื้อหาสาระของเพลง สิ่งที่คุณฟังจะได้รับ รวมทั้งการวิจารณ์ด้วย

5. การเขียนเล่าประสบการณ์ ประสบการณ์ของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความหมายเมื่อมนุษย์ได้พบเห็นหรือได้กระทำสิ่งใด หากมิได้บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วก็จะลบเลือนสูญหายไป วิธีที่ดีที่สุดที่จะคงความรู้ไว้ให้อนุชนก็คือการบันทึกไว้นั่นเอง

6. การเขียนแสดงความรู้สึก อารมณ์และความประทับใจต่าง ๆ ผู้เขียนอาจเขียนเพื่อพัฒนาการเขียนและเก็บไว้อ่านแต่เพียงผู้เดียวหรืออาจจะเขียนให้ผู้อื่นได้ซาบซึ้งไปด้วย การเขียนบทวิจารณ์บทความเป็นงานเขียนที่น่าพัฒนาเป็นอย่างยิ่งเพราะมีการนำเสนอแง่คิด ซึ่งเป็นของผู้เขียน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530, หน้า 62) ได้เสนอขั้นตอนการสอนเขียนดังนี้

ขั้นที่ 1 ความหมายของการออกเสียง ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะต้องให้นักเรียนเข้าใจ ความหมายของคำ มองเห็นคำพร้อมทั้งออกเสียงคำนั้น และสามารถที่จะพูดเป็นประโยคได้โดยใช้ คำเหล่านั้นอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 2 การมองเห็นรูปคำ ครูผู้สอนฝึกให้นักเรียนมองเห็นรูปคำ และส่วนประกอบ ต่าง ๆ ของคำ แยกคำเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ แล้วสะกดเป็นคำอีกทีหนึ่ง

ขั้นที่ 3 การระลึกคำ คือ เห็นคำนั้นแล้วให้สะกดคำโดยไม่ต้องดู ตรวจสอบว่า การสะกด คำนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าสะกดผิดก็ให้นักเรียนย้อนกลับในขั้นที่ 1 ใหม่

ขั้นที่ 4 การเขียนคำนั้นให้ถูกต้องจากความจำ ใ้สวรรค์ยุคต์ สระ ได้ถูกที่แล้วตรวจสอบว่า เขียนคำนั้นได้ถูกต้องชัดเจนดีหรือไม่

ขั้นที่ 5 การทบทวนให้นักเรียนเขียนคำโดยไม่ต้องดูแบบ ถ้าเขียนถูกต้องถึง 3 ครั้ง แสดงว่านักเรียนรู้จักคำนั้นแล้ว ถ้าจะให้ให้นักเรียนจดจำดียิ่งขึ้นควรให้นักเรียนนำไปเขียนประโยค ทันที่หรืออาจเป็นเรียงความหรือจดหมายก็ได้

การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องมีความสำคัญต่อผู้เขียนเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ทำให้ การเขียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ต้องการ การเขียนสะกดคำถูกต้องก็จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจ ความหมายของข้อความที่เขียนได้ถูกต้อง นอกจากนั้นทำให้ผู้เขียนเป็นที่น่านิยมนับถือในเรื่อง กฎมัญญา และการประณีตในการเขียนอีกด้วย และการอ่านและการเขียนสะกดคำนั้น มีหลัก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยครูผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบสะกดคำ เพราะการอ่าน และเขียนแบบนี้จะทำให้นักเรียนได้สังเกตรูปคำไปพร้อมกัน หากนักเรียนสามารถจดจำลักษณะ การประสมคำแบบนี้ได้ก็จะสามารถประสมคำใหม่ได้อย่างรวดเร็ว แต่การสอนลักษณะนี้อาจทำให้ ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีที่หลากหลาย สอดแทรกการเล่นเกมนเพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน เน้นการร่วมกิจกรรมกลุ่มทั้งการอ่านและการเขียน โดยให้ร่วมอ่านเขียนเป็นกลุ่ม และรายบุคคล ฝึกทั้งทักษะการอ่านและการเขียนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและความชำนาญ

การใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันในจังหวัดศรีสะเกษ

ศูนย์ศรีสะเกษศึกษา (2555, หน้า 1-3) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และ ประชากรของจังหวัดศรีสะเกษไว้ดังนี้ จังหวัดศรีสะเกษตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง มีพื้นที่ประมาณ 8,840 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 5,525,000 ตารางกิโลเมตร มีอาณาเขต ติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียงดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับจังหวัดอุบลราชธานี โขโสธร และร้อยเอ็ด โดยมีแม่น้ำชีและพื้นที่ทุ่งกุลาร้องไห้บางส่วนเป็นเส้นแบ่งเขตจังหวัด

ทิศตะวันออก ติดต่อกับจังหวัดอุบลราชธานี โดยมีบางส่วนของลำห้วยชะยุ้งเป็นเส้นแบ่งเขตจังหวัด

ทิศใต้ ติดต่อกับประเทศกัมพูชา โดยมีเทือกเขาพนมดงรักเป็นแนวแบ่งเขตแดน

ทิศตะวันตก ติดต่อกับจังหวัดร้อยเอ็ดและจังหวัดสุรินทร์ โดยมีบางส่วนของทุ่งกุลาร้องไห้ ลำห้วยทับทันและห้วยสำราญเป็นเส้นแบ่งเขตจังหวัด

โรงเรียนบ้านโนนแฝก ตั้งอยู่ที่ ตำบลพราน อำเภอขุนหาญ อยู่ทางทิศใต้ของจังหวัดศรีสะเกษซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศกัมพูชา

ประชากรในจังหวัดศรีสะเกษ มีหลายเผ่าพันธุ์ประกอบด้วย ลาว เขมร เยอ ไทย จีน แยก ส่วนชนพื้นเมืองส่วนใหญ่จะประกอบด้วย ลาว เขมร ล่วย เยอ

ชาวลาว ได้เข้ามาตั้งหลักฐานในพื้นที่ต่าง ๆ ในเขตจังหวัดศรีสะเกษและจังหวัดใกล้เคียง ส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศาสนาได้เผยแพร่ขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมทางภาษา เข้าไปยังชุมชนชาวพื้นเมืองที่เป็นชาวกวยเขมรและเยอมากขึ้นเรื่อย ๆ ปัจจุบันภาษาลาว ได้กลายเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารส่วนใหญ่ในเขตจังหวัดศรีสะเกษ

ชาวเขมร ชาวเขมรถิ่นไทยเรียกตนเองว่า ขแมร์ เรียกภาษาและชาติพันธุ์ตนเองว่า ขแมร์ ลือ แปลว่า เขมรสูง เรียกภาษาเขมร และชาวเขมรในประเทศกัมพูชาว่า ขแมร์-กรอม แปลว่า เขมรต่ำ และเรียกคนไทยหรือคนพูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ว่า ซิม ซึ่งตรงกับคำว่า สยาม ในภาษาไทย และคำว่า เขียม ในภาษากวย มีผู้พูดภาษาเขมรถิ่นไทยอยู่เป็นจำนวนมากในเขตจังหวัดบุรีรัมย์ ศรีสะเกษ และบางอำเภอของจังหวัดอุบลราชธานี นครราชสีมา ร้อยเอ็ด มหาสารคาม และบางอำเภอในภาคตะวันออกเฉียงของไทยคือ จังหวัดปราจีนบุรี จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา และสระแก้ว ในปี พ.ศ. 2537 มีประชากรชาวไทยเชื้อสายเขมรที่พูดภาษาเขมร อยู่ในจังหวัดศรีสะเกษ อยู่ประมาณ 285,500 คน

ชาวล่วย (กวย) มีกระจายอยู่หลายจังหวัดทางภาคอีสานตอนล่าง ที่มีอยู่หนาแน่นได้แก่ จังหวัดศรีสะเกษเมื่อปี พ.ศ. 2450 จังหวัดศรีสะเกษ เป็นเมืองที่มีชาวล่วย (เรียกตนเองว่า กุย กุย โกย หรือกวย) อาศัยอยู่กันทั้งเมือง มีพวกลาวเวียง (สาขาเวียงจันทน์) ปะปนอยู่บ้างบางหมู่บ้าน ทำให้วัฒนธรรมของชาวลาวได้เข้ามามีอิทธิพลในหมู่ชาวล่วย จึงทำให้มีการผสมผสานวัฒนธรรม

ภาษาล่วยเป็นกลุ่มภาษาเดียวกับภาษามอญ-เขมร สาขาหนึ่ง ชาวล่วยแต่ละถิ่นจะมีการใช้สำเนียงภาษาที่แตกต่างกันไป แต่ถ้าหากใช้ระบบเสียงมาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งอาจแบ่งภาษาล่วยออกได้เป็นสองกลุ่มใหญ่คือ กลุ่มภาษากุย (กุย-กุย) และกลุ่มภาษากวย (กวย-กวย) ปัจจุบันชาวล่วย

ส่วนใหญ่พูดได้ทั้งภาษากูย และภาษาไทยกลาง ในชุมชนส่วยที่ไม่มีผู้พูดภาษาไทยถิ่นอีสานก็จะไม่มีการใช้ภาษาไทยถิ่นอีสาน ในชุมชนส่วยที่มีคนเขมร และคนลาวอาศัยปะปนกันจะพูดภาษากันและกันได้

ชาวเขมรในจังหวัดศรีสะเกษ ดั้งเดิมตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองกง โศกหรือเมืองกงในปัจจุบัน ซึ่งตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำมูลเป็นชาวพื้นเมืองที่อยู่ในกลุ่มภาษามอญ-เขมรเรียกตนเองว่า กวยมีความหมายว่า คน ชาวเขมร จัดอยู่ในกลุ่มของชาวกูย มีภาษาพูดเดียวกันมีบางคำเท่านั้น ที่แตกต่างกัน การตั้งหมู่บ้านส่วนใหญ่จะตั้งในเขตใกล้ลำน้ำ หรือลำห้วยชาวเขมรในแต่ละหมู่บ้านมีความสัมพันธ์ในลักษณะเครือญาติ ปกติชาวเขมร มีอาชีพทำนา แต่บางส่วนมีความชำนาญด้านการช่าง

ดังนั้น ประชากรส่วนใหญ่ในจังหวัดศรีสะเกษ จึงใช้ภาษาถิ่นหลายภาษา คือ ภาษาเขมร ส่วย ลาว และเขมร เพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในอำเภอขุนหาญ ที่เป็นที่ตั้งของโรงเรียนบ้านโนนแฝก ประชากรจะใช้ภาษาเขมรเพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นหลัก เพราะได้รับอิทธิพลภาษาเขมร จากประเทศกัมพูชาที่มีอาณาเขตติดต่อกัน

อิทธิพลของภาษาถิ่นที่มีต่อการเรียนภาษาไทย

ภาษาถิ่น คือภาษาที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวันเมื่ออยู่ในถิ่นของตนเอง ดังนั้นจึงมีอิทธิพลต่อการพูดและการออกเสียงมากที่สุด ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

ทศไนย อารมณฺ์สุข (2521, หน้า 2) อธิบายไว้ว่า ปัจจุบันภาษากรุงเทพฯเป็นภาษามาตรฐานของประเทศโรงเรียนก็ใช้ภาษามาตรฐานนี้ ในการเรียนการสอน คนไทยบางกลุ่มใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแรกเมื่อต้องการใช้ภาษามาตรฐานในโรงเรียน ในระยะเริ่มเรียนมักจะมีปัญหาในการเรียน เพราะภาษาแตกต่างจากภาษาที่เด็กใช้พูดที่บ้าน

ประพนธ์ เรืองณรงค์ (2517, หน้า 16-17) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยมาตรฐานในท้องถิ่นที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นว่าปัญหาสำคัญของโรงเรียนอย่างหนึ่งคือนักเรียนใช้ภาษากลางไม่ถูก เนื่องจากเคยชินกับภาษาที่ตนถนัดครูผู้สอนมักห้ามนักเรียนพูดภาษาถิ่นในเวลาเรียนหรือเวลาพูดกับครู ถึงกระนั้นก็ยังไม่ทำให้นักเรียนใช้ภาษากลางได้ถูกต้องนักเรียนยังคงใช้ภาษาถิ่นผสมทั้งทางการพูดและการเขียนปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ เพราะนักเรียนต้องเรียนภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาที่สองแตกต่างจากภาษาที่นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวัน

สาเหตุอื่น ๆ นอกจากนี้เกิดจากการที่ผู้เรียนมีความเคยชินกับภาษาถิ่นหรือภาษาแม่ที่ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นภาษาแรก และมีความแตกต่างไปจากภาษามาตรฐานอันถือว่าเป็นภาษาทางการของประเทศไทยการจัดการเรียนการสอนภาษามาตรฐานให้แก่ผู้เรียนที่พูดภาษาถิ่นจึงเป็นเสมือนผู้เรียนเกิดความบกพร่องในการเรียนภาษามาตรฐานภาษาถิ่นจึงเป็นอุปสรรคปัญหาที่มีอิทธิพลต่อครูผู้สอนและผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนภาษามาตรฐานหรือภาษาราชการ

ของประเทศเป็นอย่างมากจะเห็นได้ว่าภาษาลัณนั้นมียุทธพลในการสื่อสารของเด็ก เนื่องจากเด็กนักเรียนจะใช้ภาษาลัณมากกว่าภาษาไทยซึ่งเป็นปัญหาในการจัดการเรียนการสอนซึ่งจะพบเห็นโดยทั่วไปของการจัดการศึกษาของเด็กที่ใช้ภาษาลัณเป็นภาษาหลัก

ทฤษฎีในการสอนภาษาสำหรับเด็กที่ใช้ภาษาลัณ

การที่เด็กแต่ละคนสามารถพัฒนาภาษาพูดของตนนั้นเด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาตั้งแต่วัยทารกจนกระทั่งใช้ภาษาสื่อความหมายซึ่งกันและกันได้จากความรู้ที่นักประสาทวิทยาได้พยายามศึกษาเรื่องสมองของมนุษย์ทำให้ได้ความจริงเรื่องโครงสร้างและหน้าที่ตลอดจนกลไกปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาภาษาและทฤษฎีการสอนภาษาลัณดังนี้ (ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, หน้า 44)

1. สมองทำหน้าที่ด้านการรับรู้โลกรอบๆตัวการคิดภาษาตลอดจนการใช้ความคิดควบคุมพฤติกรรมของบุคคล โดยสมองซีกซ้ายจะทำหน้าที่บันทึกข้อมูลและคิดเมื่อสมองคิดหรือใช้ความคิดแล้วจะส่งความคิดความเข้าใจออกไปในรูปของภาษาเพื่อให้ผู้อื่นทราบ

2. สมองมีธรรมชาติเป็นสัทยภาพมิใช่สำเร็จรูปตั้งแต่กำเนิดปัจจัยด้านภาวะแวดล้อมที่ดีและต้องมีอิทธิพลอย่างสูงต่อการกระตุ้นสมองทั้งด้านการเจริญเติบโตการรับรู้และการคิดในช่วงอายุ 7 ปีสิ่งแวดลอมที่ดีและด้อยจะทำให้สติปัญญาแตกต่างกัน

3. ก่อนอายุ 7 ปีน้ำหนักของสมองเจริญไปแล้วถึงร้อยละ 80 ของสมองที่เจริญเต็มที่ของผู้ใหญ่ดังนั้นการพัฒนาสมองควรดำเนินตั้งแต่ปฏิสนธิถึงอายุ 7 ปี โดยประมาณซึ่งเป็นช่วงที่ส่งผลดีต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคลมากที่สุด

4. สมองแบ่งออกเป็น 2 ซีกคือซีกซ้ายกับซีกขวาการแบ่งดังกล่าวก็เนื่องจากการเจริญเติบโตที่แตกต่างกันและการทำหน้าที่ด้านการรับรู้การคิดเห็นก็ต่างกันอย่างเด่นชัดนั่นเองสำหรับการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ จะใช้ประสาทสัมผัสสัจเดียวกันแต่ด้านการคิดและภาษาสมองทั้งสองซีกจะทำหน้าที่ต่างกันอย่างชัดเจนคือ

4.1 ด้านการรู้การคิดสมองซีกขวาจะทำหน้าที่คิดเชิงสร้างสรรค์จินตนาการและความคิดคำนึงสำหรับสมองซีกซ้ายทำหน้าที่ทั้งภาษาและการคิดเชิงเหตุผลโดยจะส่งความเข้าใจและความคิดส่งสารออกไปในรูปของภาษา

4.2 ด้านการเจริญเติบโตสมองซีกขวาเจริญเติบโตก่อนสมองซีกซ้ายในช่วง 7 ปีแรกของชีวิตสมองซีกขวาได้เจริญเติบโตเต็มที่แล้วจึงทำหน้าที่คิดเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างสมบูรณ์โดยที่สมองซีกซ้ายยังเจริญเติบโตไม่เต็มที่จนกว่าจะถึงอายุ 18 ปี ดังนั้นเด็กจึงคิดเชิงเหตุผลได้แบบถึงเหตุผลเท่านั้น

องค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษาสำหรับเด็กที่ใช้ภาษาถิ่น

การเรียนภาษาถิ่นแตกต่างกับการเรียนภาษาของตนเองเนื่องจากผู้เรียนภาษาของตนเองได้เรียนภาษาแม่จากสภาพแวดล้อมที่มีการฝึกฝนอยู่ตลอดเวลาแต่การเรียนภาษามาตรฐานไม่สามารถได้เรียนตามธรรมชาติต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ เข้าช่วยได้แก่ตัวครูสื่อการเรียนและสภาพแวดล้อมในห้องเรียนผู้เรียนภาษาถิ่นต้องอาศัยองค์ประกอบด้านจิตวิทยาเข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนการสอนดังนี้ (ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, หน้า 26)

1. ตัวของผู้เรียนจะเกี่ยวข้องกับ

1.1 อายุของผู้เรียน มิได้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จแตกต่างกัน

1.2 เวลาเรียนการเรียนต้องอาศัยระยะเวลาซึ่งได้กล่าวถึงการทดลองสอนภาษาต่างประเทศพบว่าผู้เรียนต้องคลุกคลีกับการใช้ภาษาจริงติดต่อกันนานถึง 600 ชั่วโมงจึงจะได้ผล

1.3 ความต้องการจะต้องอาศัยสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญถึงความจำเป็นประโยชน์จึงจะทำให้เกิดความต้องการการเรียน

1.4 แรงจูงใจความอยากเรียนต้องได้รับการกระตุ้นตลอดเวลาให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนมีความรู้สึกสนุกมีความพึงพอใจมีการช่วยทำทนายให้แสวงหาความรู้ใหม่ ๆ

1.5 ความพร้อมผู้เรียนจะเรียนได้ดีเมื่อมีความพร้อมหากขาดความพร้อมเมื่อใดจะเกิดความท้อแท้และเบื่อหน่าย

2. สถานการณ์หมายถึงสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียนสิ่งของบุคคลสื่อต่าง ๆ ซึ่งจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จริงเช่นสถานการณ์จำลองเพื่อการฝึกทักษะการใช้ภาษาไทยในห้องเรียน

3. ตัวครู ครูเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากดังนั้นครูต้องมีความรู้ความชำนาญมีความกระตือรือร้นในการสอนแสวงหาความรู้อยู่เสมอและต้องมีความพร้อมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเช่นมีการเตรียมการสอนจัดหาสื่ออุปกรณ์การวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนการจัดกิจกรรมฝึกทักษะและใช้เทคนิควิธีการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะการใช้ภาษาอย่างเหมาะสม

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2529, หน้า 105-103) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งของการเรียนภาษาถิ่นว่าทัศนคติต่างมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาถิ่นโดยเด็กที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาแม่จะยอมรับการสื่อสารภาษาที่สองมากกว่าเด็กโตหรือผู้ใหญ่ส่วนกลุ่มเพื่อนจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาได้ดีเหตุที่การเรียนภาษาที่สองของผู้ใหญ่ไม่พัฒนาเท่าที่ควรก็

เพราะขาดแรงผลักดันจากกลุ่มเพื่อนครูผู้สอนต้องหาวิธีสอนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการสอนภาษาที่หนึ่งถึงแม้ว่าการเรียนภาษาถิ่นแตกต่างจากการเรียนภาษาแรกที่ไม่สามารถหาวิธีสอนที่มีความเหมือนกับธรรมชาติในการเรียนภาษาแม่ได้การที่จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จครูผู้สอนต้องคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้

1. ครูสอนภาษาต้องเข้าใจธรรมชาติของการเรียนภาษาเด็กเรียนภาษาตามธรรมชาติในเรื่องของสารไม่ใช่ตัวภาษาแต่การสอนในห้องเรียนมักจะเป็นตัว “ภาษา” ครูต้องสอนให้เด็กเกิดการสื่อสารขึ้นในห้องเรียนเสมือนเด็กกับพ่อแม่สื่อสารกัน

2. ครูควรเหมือนแม่ในการสอนภาษาโดยใช้ภาษาสื่อสารกันตลอดเวลาพยายามใช้ท่าทางน้ำเสียงและสีหน้าเข้าช่วย

3. ครูอาจจัดชั้นเรียนภาษาให้เป็นชั่วโมงกิจกรรมการทำกิจกรรมทำให้เกิดความต้องการในการสื่อสารทำให้ชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้เหมือนบ้านมากขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาที่สองนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบในการเรียนรู้อันได้แก่ ตัวผู้เรียน สถานการณ์สิ่งแวดล้อม และตัวครู เพื่อให้การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาที่สองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

หลักสำคัญในการเรียนภาษาสำหรับเด็กที่ใช้ภาษาถิ่น

การเรียนการสอนภาษาถิ่น มักพบว่าเด็กแต่ละคนมีเอกลักษณ์และอัตราการเรียนต่างกัน แต่เมื่อศึกษาและวิเคราะห์อย่างจริงจังจะพบว่ามีความคล้ายคลึงกันของวิธีเรียนรู้ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักสำคัญในการเรียนรู้ได้ไว้แตกต่างกันดังนี้

ศรีวิไล พลมณี (2545, หน้า 188) ได้กล่าวถึงความสำคัญที่เกี่ยวเนื่องกับการเรียนการสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นว่า เรื่องสำคัญที่เกี่ยวเนื่องกับการเรียนการสอนคือ ครูควรส่งเสริมให้เด็กได้เรียนหลาย ๆ วิธีส่งเสริมให้เด็กพัฒนาวิธีเรียนของตนพร้อมทั้งพัฒนาความสามารถปรับเปลี่ยนและยืดหยุ่นวิธีเรียนของตนพร้อมทั้งพัฒนาความสามารถปรับเปลี่ยน และยืดหยุ่นวิธีเรียนตามลักษณะเนื้อหาวิชา และวิธีสอน ครูควรส่งเสริมให้เด็กได้เรียนหลาย ๆ วิธี ส่งเสริมให้เด็กพัฒนาวิธีเรียนของตน พร้อมทั้งพัฒนาความสามารถปรับเปลี่ยนและยืดหยุ่นวิธีเรียนตามลักษณะเนื้อหาวิชาและวิธีสอน ครูควรสนับสนุนให้ผู้เรียนรู้ฝึกปลอดภัยที่จะเสี่ยงในการเรียนรู้ กล่าวคือกล้าใช้สมองในการเดาอย่างมีหลักการโดยจัดสภาพแวดล้อม และบรรยากาศให้อบอุ่นปลอดภัย ที่เด็กจะกล้าคิดกล้าเดา ความกล้าริเริ่มแสดงออก ด้วยเหตุนี้จึงมีการผลิตสื่อการเรียนจัดวิธีสอน และกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสนองความต้องการความถนัดและบุคลิกวิธีการเรียนของเด็กในแบบต่าง ๆ ในการสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีแนวทางการสอนที่เป็นหลักการสำคัญดังนี้

1. การสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นจะมีประสิทธิภาพที่ดีผู้เรียนต้องมีต้นแบบที่ดี ทั้งทั้งทางการฟังการพูดการอ่านการเขียนการด้อยในด้านใดด้านหนึ่งครูควรต้องหาสื่อหรือวิธีการอื่น ๆ มาเสริม

2. การสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นต้องสอนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ไกลตัว จากง่ายไปหายากจากการฟังไปสู่การพูดแล้วจึงสอนทักษะอ่านไปหาทักษะการเขียนหรือการใช้ทักษะสัมพันธ์

3. การสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา มีการติชมไม่ว่าถูกหรือผิดทันทีเป็นการแก้ไขการคิดเป็นนิสัย

สรุปได้ว่า การสอนนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นผู้เรียนต้องมีต้นแบบที่ดีทั้งทั้งทางการฟัง การพูดการอ่านการเขียน ต้องสอนจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ไกลตัว จากง่ายไปหายาก จากการฟังไปสู่การพูด แล้วจึงสอนทักษะอ่านไปหาทักษะการเขียน หรือการใช้ทักษะสัมพันธ์และ ต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา มีการติชมไม่ว่าถูกหรือผิดทันที เป็นการแก้ไข การคิดเป็นนิสัย ดังนั้นการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจะจัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนและกิจกรรมของการเรียนรู้ โดยการสอนจากง่ายไปหายากให้นักเรียนได้ฝึกการฟังคำจากครูผู้สอน ออกเสียงคำแล้ว จึงสอนการอ่าน จากนั้นฝึกทักษะการเขียนโดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้งการอ่านและการเขียน ซึ่งการปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะนั้นครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเก่งสามารถช่วยเหลือนักเรียน ที่เรียนอ่อน ทั้งนี้เพราะการเรียนแบบกลุ่มเพื่อนนั้นจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษาของ นักเรียนได้ดี

การเรียนรู้แบบร่วมมือ

ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักจิตวิทยาการศึกษาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1987, p. 12) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยจัดนักเรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มละประมาณ 3-5 คน โดยในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่มี ความสามารถทางการเรียนต่างกัน สมาชิกจะต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน และรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มร่วมกัน

อาร์ชท และนิวแมน (Artzt & Newman, 1990, p. 448) ได้ให้ความหมายการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการเรียนที่นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีการแก้ปัญหา

ร่วมกัน เพื่อเป้าหมายเดียวกัน ทุกคนต้องตระหนักว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่จะทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ดังนั้นทุกคนต้องร่วมมือกัน มีการอภิปราย พุดคุย ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้ทุกคนประสบความสำเร็จร่วมกัน

สลาวิน (Slavin, 1995, pp. 4-5) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละประมาณ 4 คน สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน จะต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งต่อตนเองและต่อเพื่อน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำงานร่วมกันเพื่อให้ทุกคนประสบความสำเร็จร่วมกัน

บุญชม ศรีสะอาด (2541, หน้า 112) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) หมายถึง การที่ครูจัดกลุ่มผู้เรียนกลุ่มละ 4 คน ให้มีคนเก่ง 1 คน คนอ่อน 1 คน อีก 2 คน มีความสามารถปานกลาง นักเรียนทุกคนช่วยเหลือกันในการเรียน สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม (วิวัฒนาพร ระวังทุกข์, 2542, หน้า 34) ลักษณะเด่นของการเรียนแบบนี้คือ เน้นทักษะการคิด การร่วมมือร่วมแรงระหว่างสมาชิกทุกคนในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่จะเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาและเนื้อหาที่ร่วมกันทำ เพราะถ้าครูเรียกให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งตอบ หรืออธิบายกระบวนการแก้ปัญหา สมาชิกผู้นั้นต้องสามารถอธิบายได้ การเรียนแบบนี้สมาชิกทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ที่ครูสอน และช่วยสอนเพื่อนด้วย เพื่อจะได้รับความสำเร็จร่วมกัน และในการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ไม่เน้นการแข่งขันแต่จะช่วยให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

ดังได้กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการกลุ่ม โดยในชั้นเรียนจะจัดให้นักเรียนได้เรียนเป็นกลุ่มเพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้รู้จักการทำงานร่วมกัน ร่วมกันแก้ปัญหาและอธิบายกระบวนการแก้ปัญหา การยอมรับและสำนึกในความรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งก่อให้เกิดความสุข ความภูมิใจตนเองและเพื่อนในกลุ่ม เพื่อว่านักเรียนแต่ละคนจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนให้มากที่สุด

ความเป็นมาของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

แคโรลีน (Carolyn, 1992) ได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่ามีประวัติความเป็นมาที่ยาวนานซึ่งมีการบันทึกไว้ในคัมภีร์โบราณของศาสนาฮิวในศตวรรษแรก ในศตวรรษที่ 18 ได้มีการพัฒนาโรงเรียนที่ใช้การเรียนแบบร่วมมือขึ้นที่ประเทศอังกฤษ โดย Joseph Lancaster และ Andrew Bell ในปี ค.ศ. 1806 ได้มีการก่อตั้งโรงเรียน Lancantrain ขึ้นในเมืองนิวยอร์ก ซึ่งเป็นโรงเรียนที่เน้นการร่วมมือกันในการเรียน นอกจากนี้ Colonel Francis Parker

ผู้อำนวยการโรงเรียนในชุมชนตำบล Quincy เมือง Massachusetts ได้ตั้งโรงเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือขึ้น ในปี ค.ศ. 1875-1880 ต่อมาในปี ค.ศ. 1916 John Dewey แห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับการศึกษาและประชาธิปไตยโดยเสนอแนวคิดในการจัดการศึกษาที่เน้นห้องเรียนเป็นเสมือนกระจกที่สะท้อนสังคม การจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้สิ่งที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ John Dewey เสนอให้มีการจัดบรรยากาศในการเรียนและกระบวนการเรียนให้สอดคล้องกับลักษณะของสังคมที่เป็นจริง โดยวิธีปฏิบัติการแบบประชาธิปไตย และใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์เป็นแนวทางในการศึกษาหาความรู้ จากแนวคิดของ John Dewey ทำให้เกิดการจัดชั้นเรียนที่มีลักษณะเป็นกลุ่มย่อยที่ใช้การแก้ปัญหาโดยนักเรียนในกลุ่มช่วยกันค้นหาคำตอบด้วยตนเอง งานของ John Dewey จึงเหมือนเป็นการเปิดศตวรรษใหม่ของการศึกษาในสหรัฐอเมริกาอันเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญของการพัฒนาวิธีการเรียนแบบร่วมมือ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 เป็นต้นมา จากนั้นได้มีนักการศึกษาจำนวนมากที่ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาและคิดค้นวิธีการเรียนแบบร่วมมือต่าง ๆ ขึ้น โดยคำนึงถึงโครงสร้างทางสังคมในห้องเรียน ความแตกต่างของเชื้อชาติ ความแตกต่างระหว่างบุคคลในการร่วมมือกันเรียนรู้ในห้องเรียนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน

ความเป็นมาของการเรียนรู้แบบร่วมมือดังกล่าวข้างต้นนั้นจะเห็นว่า ในต่างประเทศได้มีการใช้วิธีการเรียนแบบนี้มาเป็นเวลานานแล้ว แต่ในประเทศไทยเพิ่งจะมีการกล่าวถึงกันและยังไม่มีมีการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเท่าใดนัก จึงดูเหมือนว่าเป็นวิธีการเรียนแบบใหม่แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ได้มีการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งจากผลการวิจัยก็พบว่า วิธีการเรียนแบบนี้สามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้ที่ดีของผู้เรียนได้

ความสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

พนมพร เฝ้าเจริญ (2542, หน้า 225-226) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการสอนที่นักการศึกษาในปัจจุบันสนใจและสนับสนุน เพราะเป็นการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเตรียมนักเรียนให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข การสอนแบบนี้เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมทักษะทางสังคม เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกันจนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของการเรียนกันทุกคน การเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลดีแก่ผู้เรียนหลายประการ คือ ช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการคิด เจตคติต่อการเรียน สมรรถภาพในการทำงานร่วมกัน สุขภาพจิตที่ดีและทักษะทางสังคม การสอนที่ดีควรเป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางสังคม อันมีผลทำให้อยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขในยุคนี้ซึ่งเป็นยุคโลกาภิวัตน์ สภาพการดำรงชีวิตของสังคมเต็มไปด้วย

การแข่งขัน มีการเอาวัดเอาเปรียบ จึงควรมีการสอนที่ลดการแข่งขันและการเรียนตามลำพัง ผู้เชี่ยวชาญด้านพฤติกรรมการสอนได้เสนอแนะว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้แบบร่วมมือประมาณ ร้อยละ 50-60 และเรียนโดยการแข่งขันและเรียนด้วยตนเอง ร้อยละ 40-50 ไม่ควรใช้วิธีใดวิธีหนึ่งเพียงอย่างเดียว แต่ควรใช้หลาย ๆ วิธีผสมผสานกัน

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนที่ดีวิธีหนึ่งที่จะได้มีการนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยของเรา เนื่องจากคนในสังคมไทยเรานั้นดำรงชีวิตแบบพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน หากมีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตจริงให้แก่เด็ก น่าจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีที่จะช่วยส่งเสริมให้เด็กสามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ประเภทของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอน โดยอาศัยหลักการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ความรับผิดชอบ มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันเพื่อให้กลุ่มประสบผลสำเร็จ วิธีการเรียนแบบร่วมมือนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อให้ความเหมาะสมกับการเรียนรู้ในลักษณะต่าง ๆ ซึ่ง Slavin ได้พัฒนารูปแบบของการเรียนที่น่าสนใจไว้หลายรูปแบบ และที่ได้รับความนิยมใช้กัน โดยทั่วไปในปัจจุบันมีดังนี้

1. วิธีการเรียนการรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการต่อบทเรียน (Jigsaw) เป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมความร่วมมือ และถ่ายทอดความรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เทคนิคนี้ใช้กันมากในรายวิชาที่ผู้เรียนต้องเรียนเนื้อหาวิชาจากตำราเรียน เช่น สังคมศึกษา ภาษาไทย เป็นต้น ขั้นตอนกิจกรรมประกอบด้วย

- 1.1 แบ่งเนื้อหาที่จะเรียนออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ ให้เท่ากับจำนวนสมาชิกกลุ่ม
- 1.2 จัดกลุ่มผู้เรียนโดยให้มีความสามารถคละกัน แล้วให้สมาชิกแต่ละคนศึกษาหัวข้อที่ต่างกัน
- 1.3 ผู้เรียนที่ได้หัวข้อเดียวกันจากแต่ละกลุ่มมานั่งด้วยกัน เพื่อทำงานและศึกษาร่วมกันในหัวข้อดังกล่าว
- 1.4 สมาชิกแต่ละคนออกจากกลุ่มกลับไปกลุ่มเดิมของตนผลัดกันอธิบายเพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ตนศึกษาให้เพื่อนฟังจนครบทุกหัวข้อ
- 1.5 ครูทดสอบเนื้อหาที่ศึกษาแล้วให้คะแนนรายบุคคล

2. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการต่อบทเรียน (Jigsaw II) เป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นจากเทคนิคเดิม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนช่วยพึ่งพากันในกลุ่มมากขึ้น กระบวนการ Jigsaw II เหมือนเดิมทุกประการเพียงแต่ในช่วงประเมินผล ครูจะนำคะแนน

ทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะติดประกาศไว้ที่ป้ายประกาศของห้อง

3. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games-Tournament: TGT) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่ต้องการให้กลุ่มศึกษาประเด็นหรือปัญหาที่มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หรือมีคำตอบที่ถูกต้องชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์และทักษะการใช้แผนที่ ความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ ขั้นตอนของกิจกรรมประกอบด้วย

3.1 ครูนำเสนอบทเรียนหรือข้อความรู้ใหม่ให้แก่ผู้เรียน

3.2 แบ่งกลุ่มผู้เรียนโดยละความสามารถและเพศ กลุ่มละ 4-5 คน ศึกษาบทพจนานุกรมที่ครูนำเสนอ สมาชิกที่มีความสามารถสูงจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถน้อยกว่าเตรียมกลุ่มสำหรับแข่งขันในช่วงท้ายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียน

3.3 จัดแข่งขันโดยจัดโต๊ะแข่งขันหรือทีมแข่งขันที่มีตัวแทนของแต่ละกลุ่มที่มีความสามารถใกล้เคียงกันร่วมกันแข่งขันตามรูปแบบและกติกาที่กำหนด คำถามที่ใช้จะเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว

3.4 ให้ค่าคะแนนการแข่งขัน โดยให้จัดลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะแล้วผู้เล่นจะกลับเข้ากลุ่มเดิมของตน

3.5 นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รางวัล

4. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (Student teams and achievement divisions: STAD) เทคนิคนี้พัฒนาเพิ่มเติมจากเทคนิค TGT แต่จะทำการทดสอบรายบุคคลแทนการแข่งขัน ขั้นตอนกิจกรรมประกอบด้วย

4.1 ครูเสนอประเด็นหรือเนื้อหาใหม่ โดยการนำเสนอด้วยสื่อที่น่าสนใจ ใช้การสอนโดยตรง หรือประเด็นให้ผู้เรียนอธิบาย

4.2 จัดผู้เรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4-5 คน ให้สมาชิกมีความสามารถละกัน ทั้งความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ

4.3 แต่ละคนร่วมกันศึกษาบทพจนานุกรมเนื้อหาที่ครูนำเสนอจนเข้าใจ

4.4 ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจเนื้อหาที่เรียน

4.5 ตรวจสอบคำตอบของผู้เรียน นำคะแนนของสมาชิกทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม

4.6 กลุ่มที่ได้คะแนนสูงจะได้รับการชมเชย

5. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการสอนเป็นกลุ่มที่ช่วยเหลือเป็นรายบุคคล (Teams assisted individualization: TAI) กิจกรรมนี้เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนมากกว่า การเรียนรู้ในลักษณะกลุ่ม เหมาะสำหรับการสอนคณิตศาสตร์ การจัดกลุ่มผู้เรียนจะคล้ายกับ เทคนิค STAD และ TGT แต่เทคนิคนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้และทำงานตามระดับความสามารถ ของแต่ละคน เมื่อทำงานในส่วนของตนเสร็จแล้วจึงไปจับคู่หรือเข้ากลุ่มทำงาน ขั้นตอนกิจกรรม ประกอบด้วย

5.1 จัดผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แบบละความสามารถ กลุ่มละ 2-4 คน

5.2 ผู้เรียนทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้วหรือศึกษาประเด็น เนื้อหาใหม่ โดยการอภิปราย สรุปข้อความรู้ หรือถามตอบ

5.3 ผู้เรียนแต่ละคนทำใบงานที่ 1 แล้วจับคู่กันภายในกลุ่มตนเพื่อแลกเปลี่ยนกันตรวจ ใบงานที่ 1 เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและอธิบายข้อสงสัยหรือข้อผิดพลาดของกลุ่มตนเอง หากผู้เรียน คู่ใดทำใบงานได้ถูกต้องร้อยละ 75 ขึ้นไป ให้ทำใบงานชุดที่ 2 หากคนใดคนหนึ่งหรือคู่ใดได้ คะแนนน้อยกว่าร้อยละ 75 ให้ผู้เรียนทำใบงานชุดที่ 3 หรือ 4 จนกว่าจะทำได้คะแนนมากกว่า ร้อยละ 75 ขึ้นไปจึงถือว่าผ่าน

5.4 ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบ

5.5 นำคะแนนผลการสอบของนักเรียนทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม หรือใช้ คะแนนเฉลี่ย

5.6 กลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุดได้รางวัลหรือติดป้ายประกาศ

6. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการทำงานที่ได้รับมอบหมาย (Group Investigation: GI) เป็นการจัดกลุ่มผู้เรียนเพื่อเตรียมการทำโครงการกลุ่ม หรือทำงานที่ครู มอบหมาย ก่อนใช้เทคนิคนี้ครูต้องใช้ทักษะการสื่อสารทางสังคมให้ผู้เรียนก่อน เหมาะสำหรับการ สืบค้นความรู้หรือเพื่อแก้ปัญหาเพื่อหาคำตอบในประเด็นหรือหัวข้อที่สนใจ เช่น การเรียน ในวิชาชีพวิทยา หรือสิ่งแวดล้อม ขั้นตอนการจัดกิจกรรมประกอบด้วย

6.1 ครูและผู้เรียนร่วมกันอภิปราย ทบทวนเนื้อหาหรือประเด็นที่กำหนด

6.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ละความสามารถกลุ่มละ 2-4 คน

6.3 แบ่งเรื่องที่ศึกษาเป็นหัวข้อย่อย ๆ แต่ละหัวข้อเป็นใบงานที่ 1 ใบงานที่ 2 และ ใบงานที่ 3

6.4 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเลือกทำหนึ่งหัวข้อ โดยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนในกลุ่มเลือก หัวข้อที่จะศึกษาก่อน หรือให้ผู้เรียนแบ่งกลุ่มกันหาคำตอบตามใบงานแล้วนำคำตอบทั้งหมด มารวมกันเป็นคำตอบที่สมบูรณ์

6.5 ผู้เรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายเรื่องจากใบงานที่ศึกษา จนเป็นที่เข้าใจของทุกคนในกลุ่ม

6.6 ให้แต่ละกลุ่มรายงานผลการศึกษาโดยเริ่มจากกลุ่มที่ทำใบงานที่ 1 จนถึงใบงานสุดท้าย แล้วชมเชยกลุ่มที่ทำใบงานได้ถูกต้องที่สุด

7. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ Learning together (LT) เป็นวิธีที่เหมาะสมการสอนวิชาที่มีโจทย์ปัญหา การคำนวณหรือการฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม คือ

7.1 ครูและนักเรียนอภิปราย สรุปเนื้อหาที่เรียนในคาบที่แล้ว

7.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มละความสามารถกัน กลุ่มละ 4-5 คน

7.3 ครูแจกใบงานกลุ่มละ 1 แผ่น

7.4 แบ่งหน้าที่ของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่ม ดังนี้

คนที่ 1 อ่านคำสั่งหรือขั้นตอนการทำงาน

คนที่ 2 ฟังขั้นตอนและจดบันทึก

คนที่ 3 อ่านคำถามและหาคำตอบ

คนที่ 4 ตรวจสอบคำตอบ

7.5 แต่ละกลุ่มส่งกระดาษคำตอบเพียงแผ่นเดียว แต่ละกลุ่มส่งงาน 1 ชิ้น ผลงานที่เสร็จแล้วเป็นผลงานที่ทุกคนยอมรับ ซึ่งทุกคนในกลุ่มจะได้คะแนนเท่ากัน

7.6 ปิดประกาศชมเชยกลุ่มที่ได้คะแนนสูงสุด

8. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบ Numbered heads together เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับการทบทวนหรือตรวจสอบความเข้าใจ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมประกอบด้วย

8.1 เตรียมประเด็นปัญหา หรือคำถามที่จะให้ผู้เรียนศึกษา

8.2 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วยผู้เรียนเก่ง ผู้ที่เรียนปานกลางสองคน ผู้ที่เรียนอ่อนหนึ่งคน แต่ละคนมีหมายเลขประจำตัว

8.3 ถามคำถามมอบหมายงานให้ทำ

8.4 ให้ผู้เรียนอภิปรายในกลุ่มย่อยจนมั่นใจว่าสมาชิกทุกคนเข้าใจคำตอบ

8.5 ครูถามคำถามในประเด็นที่กำหนด โดยเรียกหมายเลขประจำตัวผู้เรียนคนใดคนหนึ่งในกลุ่มตอบ

8.6 ให้คำชมเชยกลุ่มที่สมาชิกตอบคำถามได้ถูกต้องมากที่สุด ผู้เรียนทุกคน

ตรวจสอบความถูกต้องของข้อความที่ตนและกลุ่มร่วมกันศึกษา ชักถามทำความเข้าใจข้อคำตอบจนชัดเจน

9. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการร่วมกลุ่ม (Co-op-Co-op) เป็นเทคนิคที่เน้นการทำงานร่วมกันโดยสมาชิกของกลุ่มมีความสามารถและความถนัดต่างกัน ได้แสดงบทบาทหน้าที่ที่ตนถนัดเต็มที่ ผู้ที่เรียนเก่งได้ช่วยเหลือผู้ที่เรียนอ่อน เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการคิดระดับสูง ทั้งการวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ และเป็นวิธีการที่สามารถนำไปใช้สอนวิชาใดก็ได้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรม มีดังนี้

9.1 กำหนดข่ายประเด็นหรือเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนได้ศึกษา

9.2 ผู้เรียนทั้งชั้นร่วมกันอภิปรายเพื่อกำหนดประเด็นหรือหัวข้อที่จะศึกษา

9.3 กำหนดกลุ่มย่อยโดยให้สมาชิกในแต่ละกลุ่มมีความสามารถต่างกัน

9.4 แต่ละกลุ่มเลือกหัวข้อที่จะศึกษา

9.5 สมาชิกในแต่ละกลุ่มช่วยกันกำหนดหัวข้อย่อยแล้วแบ่งหน้าที่รับผิดชอบ

โดยให้สมาชิกแต่ละคนเลือกศึกษาหัวข้อย่อยคนละหนึ่งหัวข้อ

9.6 สมาชิกนำผลงานมารวมกันเป็นงานกลุ่ม อาจมีการอ่านทบทวนและปรับแต่งภาษาให้ผลงานกลุ่มที่ทำร่วมกัน มีความสละสลวยต่อเนื่อง เตรียมผู้ที่จะนำเสนอผลงานกลุ่ม

9.7 นำผลงานกลุ่มเสนอต่อชั้นเรียน

9.8 ทุกกลุ่มช่วยกันประเมินผล

10. วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการบูรณาการการอ่าน และการเขียน (Cooperative integrated reading and composition: CIRC) เป็นแนวทางการนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษา มีขั้นตอนกิจกรรม คือ

10.1 การสร้างกลุ่มการอ่าน โดยแบ่งผู้เรียนกลุ่มละ 8-15 คน ตามระดับความสามารถ

10.2 จัดกลุ่มย่อยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำงานเป็นคู่ ๆ หรือกลุ่มกลุ่มละ 3 คน ตามความเหมาะสม นำกลุ่มย่อยที่สร้างขึ้นไปจับคู่กับกลุ่มย่อยจากกลุ่มอ่านกลุ่มอื่น เพื่อให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกที่มีความสามารถต่างกันทั้งความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ

10.3 กิจกรรมการอ่านพื้นฐาน ผู้เรียนทุกคนอ่านหนังสือที่บังคับตามหลักสูตร จากนั้นครูจะเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังวันละ 20 นาที หลังจากเล่าเรื่องจะนำหนังสือมาเสนอให้ผู้เรียนสนใจหรืออยากอ่าน ผู้เรียนได้รับมอบหมายให้อ่านหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับการอ่าน

10.4 หลังจากทำกิจกรรมเสร็จให้เพื่อนในกลุ่มลงชื่อรับรองว่าได้ทำกิจกรรมและเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

10.5 หลังจากเรียนแต่ละครั้งจะมีการทดสอบย่อยโดยใช้เวลานั้น ๆ

10.6 ในแต่ละสัปดาห์ครูจะสอบอ่านแก่ผู้เรียนหนึ่งครั้ง โดยเน้นการสอนอ่าน เพื่อจับใจความ แล้วมอบหมายงานให้ผู้เรียนฝึกอ่านจับใจความ

10.7 ครูจะสอนเขียนในขณะที่เรียนกลุ่มย่อยหลังจากเรียน ในชั้นเรียน 3 ชั่วโมง โดยเขียนเรื่องที่ตนเองสนใจ และชอบต้องเลือกให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียน สภาพห้องเรียน ตลอดจนเนื้อหาวิชาที่สอนเพื่อให้กิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนมากที่สุด

การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์นั้น สามารถใช้ได้กับทุกวิชาทุกระดับชั้นตั้งแต่เกรด 2 จนถึงระดับมหาวิทยาลัย และเหมาะสมที่สุดสำหรับการสอนที่มีวัตถุประสงค์ชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษาเป็น

ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการเรียนวิธีหนึ่งที่มีนักการศึกษาหลายท่านสนับสนุนให้นำมาใช้ในโรงเรียน เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนที่มีประโยชน์ ดังต่อไปนี้

อาเรนส์ (Arends, 1994, pp. 345-346) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าสามารถช่วยพัฒนานักเรียนในด้านต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Academic achievement) เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มมีความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน คนที่เข้าใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็สามารถช่วยเหลือคนที่ไม่เข้าใจในการเรียนเรื่องนั้นได้ คนที่อธิบายให้เพื่อนฟังก็จะเข้าใจในเรื่องที่ตนอธิบายได้ดีมากยิ่งขึ้นและคนที่ได้รับการช่วยเหลือก็จะเข้าใจในสิ่งที่เพื่อนอธิบายได้ง่ายขึ้น เพราะเป็นการใช้ภาษาที่เป็นของผู้เรียนเอง นักเรียนจะกล้าพูด กล้าซักถามเพื่อน และสนใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้นเพราะถือว่ามีส่วนในความสำเร็จของกลุ่ม

2. ด้านการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Improved race relation) การที่บุคคลได้ทำงานร่วมกันจะทำให้คนนั้นมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพราะบุคคลได้เรียนรู้การยอมรับการรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เข้าใจและเห็นใจบุคคลในกลุ่ม และเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จก็จะรู้สึกยินดีร่วมกันซึ่งส่งผลให้การแบ่งแยกน้อยลงไปและมีความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่นมากขึ้นเมื่อออกไปอยู่ในสังคม

3. ด้านการฝึกทักษะในการแก้ปัญหา (Comparative problem-solving skills) ด้านนี้นับว่าสำคัญที่สุดที่เป็นผลจากการเรียนแบบร่วมมือ เพราะนักเรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาร่วมกันเป็นทักษะที่นักเรียนสามารถนำไปใช้เมื่อออกไปทำงานในสังคมกลุ่มใหญ่ที่ต้องการมีการพึ่งพาอาศัยกัน ซึ่งถือว่าเป็นการติดต่อสื่อสารที่มีความสำคัญมากกว่าสิ่งใดทั้งหมด

สุมณฑา พรหมบุญ และอรพรรณ พรสีมา (2540, หน้า 28-29) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง
2. ช่วยเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเผชิญกับชีวิต เพราะลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นเปิดโอกาสให้นักเรียนได้รับฝึกหัดต่อการเรียนรู้ของตนเอง ได้ลงมือปฏิบัติ ได้ทำกิจกรรมกลุ่ม ได้ฝึกฝนทักษะการเรียนรู้ ทักษะการบริหาร การจัดการ การเป็นผู้นำผู้ตาม และที่สำคัญเป็นการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียนมากที่สุดวิธีหนึ่ง
3. ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนความเป็นประชาธิปไตย ฝึกการช่วยเหลือเกื้อกูล ฝึกการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ ต่อครู ต่อครู ต่อสถานศึกษาและต่อสังคม
4. ช่วยลดปัญหาทางวินัยในชั้นเรียน เพราะนักเรียนทุกคนจะได้ฝึกฝนจนกระทั่งเกิดวินัยในตนเอง นักเรียนแต่ละคนได้รับการยกย่องจากครู จากเพื่อน ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้เกิดการยอมรับตนเอง เกิดความสุขในการอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ ปัญหาทางวินัยจึงลดน้อยลงและหมดไปในที่สุด
5. ช่วยให้เกิดสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยเฉลี่ยของนักเรียนชั้นสูงขึ้น การช่วยเหลือกันในกลุ่มเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน ได้ดียิ่งขึ้น

กรมวิชาการ (2543, หน้า 41) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อนักเรียนทั้งในด้านสังคมและวิชาการ ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกเพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงานเป็นกลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน
2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็นลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่งทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน
4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันค้นหาข้อมูลให้มาก คิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจ
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วยมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน

6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกันกับผู้อื่นได้สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

สรุปการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีประโยชน์ต่อผู้เรียนหลายประการ ช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์จริงจากการที่ได้ลงมือปฏิบัติมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี ส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตนเอง มีความภาคภูมิใจในตนเอง ช่วยให้เห็นคุณค่าที่ดีต่อการเรียน เกิดการยอมรับตนเอง ช่วยพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ ทักษะทางสังคมและทักษะในการแก้ปัญหา นอกจากนี้ยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย

ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือตามทัศนะของนักจิตวิทยาการศึกษา และนักการศึกษาหลายท่าน มีลักษณะดังต่อไปนี้

วีลเลอร์ และ ไรอัน (Wheeler & Ryan, 1990, pp. 402-407) ได้กล่าวถึงแนวทางในการจัดการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การจัดกลุ่มและจัดการเรียนการสอน

1.1 ขนาดของกลุ่ม กลุ่มหนึ่งประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 3-5 คน ที่มีความแตกต่างกันทั้งด้านความสามารถ เพศ หรือฐานะทางสังคม เป็นต้น

1.2 ระยะเวลาในการรวมกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีระยะเวลาในการทำงานร่วมกันประมาณ 2 สัปดาห์ หรือเรียนจบบทหนึ่ง ๆ ซึ่งการเปลี่ยนกลุ่มสามารถทำได้หลายวิธี เช่น การเขียนรายละเอียดลงบนแผ่นกระดาษ การใช้เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ การจัดประเพณีนั่งในลักษณะต่าง ๆ เป็นต้น

1.3 งานและบทบาทในแต่ละบทบาท สมาชิกควรจะได้เรียนรู้บทบาทสำคัญที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วย

1.3.1 ผู้ชี้แนะ (Facilitator) เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวก เป็นบทบาทของผู้นำกลุ่มในการทำงานร่วมกันแก้ปัญหาหรือร่วมกันทำงานที่ได้รับมอบหมาย

1.3.2 ผู้บันทึก (Recorder) เป็นผู้บันทึก ผู้รายงานกลุ่ม บันทึกและรายงานในสิ่งที่สมาชิกได้อภิปรายหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน

1.3.3 ผู้ควบคุมเวลา (Timer) ในการทำงานต้องมีผู้คอยควบคุมเวลาว่างานแต่ละชิ้นขั้นตอนใดต้องใช้เวลากี่นาที

1.3.4 ผู้จัดอุปกรณ์ (Materials) อุปกรณ์ในการเรียนแต่ละชั่วโมงต้องมีผู้รับผิดชอบเมื่อได้รับจากครูผู้สอน

1.3.5 ผู้กระตุ้น (Encourager) เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือให้คำอธิบายเพิ่มเติมแก่เพื่อนสมาชิก

1.4 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือในแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน โดยใช้เวลา

1.5 เรียนแต่ละครั้งประมาณ 50-60 นาที ดังนี้

1.5.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Introduction) ใช้เวลาประมาณ 8-15 นาที เพื่อทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว และทบทวนในเรื่องบทบาทการทำงาน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลว่าไม่มีใครสามารถทำได้ทุกอย่าง จึงต้องอาศัยซึ่งกันและกัน

1.5.2 ขั้นทำงานกลุ่ม (Group work) ใช้เวลาประมาณ 25-30 นาที มีการแจกอุปกรณ์การเรียนรู้ สมาชิกของแต่ละกลุ่มทำงานตามบทบาทที่ได้รับ ร่วมกันทำงานและอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

1.5.3 ขั้นระดมสมอง (Wrap up/ Pull idea together) ใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที ขั้นนี้เป็นการนำเสนอผลงานหรือแนวคิดร่วมกันทั้งห้อง โดยให้แต่ละกลุ่มได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเรียน

2. บทบาทของครูผู้สอน

2.1 บทบาททางตรง คือการให้ความรู้แก่นักเรียนในเรื่องของบทบาทหน้าที่ ความรับผิดชอบ การฝึกทักษะทางสังคมเพื่อให้งานกลุ่มมีประสิทธิภาพ ติดตามพฤติกรรมการของนักเรียนในแต่ละกลุ่มว่าอยู่ในบทบาทที่ถูกต้องเหมาะสมเพียงใด ตลอดจนให้ความรู้เพิ่มเติมในส่วนที่นักเรียนไม่ได้อภิปราย ซึ่งเป็นเรื่องหรือจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ในการสอนแต่ละครั้ง รวมทั้งเก็บผลงานของนักเรียนมาศึกษาปัญหา ข้อบกพร่องเพื่อปรับปรุงแก้ไขในชั่วโมงต่อไป

2.2 บทบาททางอ้อม คือ ครูคอยติดตามสังเกตการณ์ทำงานของแต่ละกลุ่ม คอยให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนมีปัญหา และพยายามให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันทำงาน คอยให้กำลังใจและให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนสามารถทำงานได้ประสบผลสำเร็จ

3. การประเมินผล ประเมินผลจากวิธีการดังต่อไปนี้

3.1 การนำเสนอผลงานของนักเรียน

3.2 การทดสอบ

3.3 การสังเกตการณ์ทำงานของนักเรียนในขั้นระดมสมอง

วัฒนาพร ระวังบุทช์ (2542, หน้า 38-45) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าประกอบด้วย

1. การพึ่งพาอาศัยกัน (Positive interdependent) สมาชิกทุกคนมีหน้าที่และความรับผิดชอบเท่าเทียมกัน สมาชิกทุกคนรู้หน้าที่ของตนเองว่าต้องทำกิจกรรมใดบ้างในการเรียนครั้งนั้น ๆ

2. การปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด (Face to face interaction) การเรียนการสอนแบบร่วมมือนี้ นักเรียนจะนั่งด้วยกันเป็นกลุ่ม ชักถาม ตอบคำถาม อธิบาย โต้ตอบซึ่งกันและกัน สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมกันทำงาน ยอมรับเหตุผลของผู้อื่น

3. หน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละคน (Individual accountability) สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบ และต้องทำหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ

3.1 สมาชิกต้องตอบคำถามและอธิบายให้แก่เพื่อนสมาชิกด้วยกันด้วยความเต็มใจ

3.2 สมาชิกแต่ละคนต้องสนับสนุน คอยให้กำลังใจแก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่ม

3.3 สมาชิกแต่ละคนรู้ว่า ผลงานจะสำเร็จด้วยดีขึ้นอยู่กับความร่วมมือและ

ความรับผิดชอบของสมาชิกทุกคน

4. ทักษะทางสังคม (Social skills) นักเรียนบางคนไม่มีทักษะในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเนื่องจากไม่ได้รับการพัฒนาในเรื่องนี้มาก่อน อาจมีปัญหาบ้าง ดังนั้นก่อนสอนแบบนี้ครูควรวางพื้นฐานนักเรียนให้มีทักษะในการทำงานกลุ่ม

4.1 ทักษะการจัดกลุ่ม ฝึกการจัดกลุ่มอย่างรวดเร็ว และทำงานกลุ่มโดยไม่รบกวนผู้อื่น

4.2 ทักษะการทำงานกลุ่ม เป็นทักษะเกี่ยวกับการทำงานเป็นกลุ่มให้เกิดผลดีมีทักษะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงความคิด การแสดงความคิดเห็น อธิบาย โต้ตอบ แบ่งปันอุปกรณ์ และสร้างบรรยากาศที่ดีในการทำงานร่วมกัน

4.3 ทักษะการสร้างความรู้ เป็นทักษะที่ใช้ในการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ เป็นการกระตุ้นให้เกิดความคิดเป็นลำดับขั้นอย่างมีเหตุผล

5. กระบวนการกลุ่ม (Group processing) หลังจากที่ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มได้ระยะหนึ่ง สมาชิกแต่ละคนจะประเมินผลการทำงานของตนเองและผลงานกลุ่ม เพื่อที่จะรู้ข้อบกพร่องและสิ่งที่ปรับปรุงแก้ไข และวางเป้าหมายในการทำงานกลุ่มครั้งต่อไปให้ดีกว่าเดิม

สลาวิน (Slavin, 1995, pp. 12-13) กล่าวถึงลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. เป้าหมายกลุ่ม (Group Goals) การเรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนจะมีเป้าหมายร่วมกัน ยอมรับผลงานของกลุ่ม อันจะนำไปสู่ความสำเร็จของสมาชิกทุกคน

2. การรับผิดชอบเป็นรายบุคคล (Individual accountability) หมายถึง สมาชิกของกลุ่มต้องรับผิดชอบในงานที่ตนเองได้รับมอบหมาย เนื่องจากความสำเร็จของกลุ่มจะต้องขึ้นอยู่กับความสามารถของสมาชิกแต่ละคน

3. การมีโอกาสดำเนินความสำเร็จเท่าเทียมกัน (Equal accountability) คือการที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคนมีโอกาที่จะทำคะแนนให้กลุ่มได้เท่าเทียมกัน เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จ
 4. การแข่งขันระหว่างกลุ่ม (Team competition) การเรียนรู้แบบร่วมมือจะมีการแข่งขันระหว่างกลุ่ม อันเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นสมาชิกในแต่ละกลุ่ม
 5. งานพิเศษ (Task specialization) หมายถึง การแบ่งงานกันทำ โดยสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มต้องรับผิดชอบในส่วนที่ตนเองได้รับมอบหมายปัญหา กิจกรรมสร้างผลงาน (Production) นักเรียนนำความรู้และประสบการณ์ที่มาร่วมกันสร้างงานเขียนใหม่ที่มีลักษณะคล้ายกับแบบฝึกที่ทำไปแล้วอย่างหลากหลาย ขึ้นทดสอบเป็นรายบุคคลเป็นขั้นที่นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยเป็นรายบุคคล ขึ้นประเมินผลและขั้นสรุป คือ นำคะแนนทดสอบหลังเรียนของนักเรียนแต่ละคนมาเปรียบเทียบกับคะแนนฐานเพื่อหาคะแนนพัฒนาแล้วนำคะแนนที่ทุกคนได้มาเฉลี่ยเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มใดมีคะแนนตามเกณฑ์จะได้รางวัลตามเกณฑ์ที่กำหนด
- โดยสรุปลักษณะการเรียนรู้แบบร่วมมือที่นักเรียนจะมีบทบาทสำคัญ ทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการทำงาน และในกลุ่มมีเป้าหมายเดียวกันคือความสำเร็จของกลุ่ม ส่วนครูจะเป็นผู้คอยดูแลและช่วยเหลือให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตนเอง ภูมิใจในตนเอง มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยให้นักเรียนศึกษาเนื้อหาพร้อมกันเป็นกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีโอกาสอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันภายในกลุ่ม จากนั้นใช้ชุดฝึกทักษะประกอบในการฝึกทักษะกับกลุ่มเพื่อนเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของนักเรียน ทำให้เกิดผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเพิ่มทักษะทางสังคมที่ดีขึ้นให้กับนักเรียน

การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT

เทคนิค TGT มีลักษณะที่สำคัญคือ นักเรียนทุกคนจะได้ร่วมสนุก ตื่นเต้นและท้าทายความสามารถของนักเรียน ด้วยการเข้าร่วมเกมการแข่งขันตอบปัญหากับนักเรียนกลุ่มอื่นที่มีความสามารถใกล้เคียงกัน ดังนั้นนักเรียนทุกคนมีโอกาสดำเนินความสำเร็จเท่าเทียมกันในการทำคะแนน จึงทำให้มีความภาคภูมิใจ มั่นใจในความพยายามและความสามารถของตน และเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนกระตือรือร้นในการค้นคว้าหาความรู้ และช่วยเหลือกัน

ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT

สุดศดา ลอยฟ้า (2536, หน้า 35-37) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบกลุ่มการแข่งขัน (TGT) ดังนี้

1. การนำเสนอบทเรียนต่อชั้นเรียน ครูสอนเนื้อหาต่อชั้นเรียน โดยครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมตามลักษณะเนื้อหาของบทเรียน และใช้สื่อการเรียนการสอน ประกอบคำอธิบายของครู เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนมากที่สุด

2. บทเรียนเป็นกลุ่ม เป็นการทำงานกลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยสมาชิก 4 คน กิจกรรมของกลุ่มจะอยู่ในรูปของการอภิปรายหรือการแก้ปัญหาาร่วมกัน กลุ่มจะต้องทำให้ดีที่สุด เพื่อช่วยเหลือสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มของตน ครูควรกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนทราบว่างานของกลุ่ม จะสำเร็จก็ต่อเมื่อสมาชิกในส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกัน

3. การแข่งขันเกมวิชาการ เป็นการแข่งขันตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในบทเรียน การแข่งขันประกอบด้วยผู้เล่นกลุ่มละ 4 คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มเล่นเกมจะยึดนักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งขันกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถสูงของแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกัน นักเรียนที่มีความสามารถปานกลางของแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกัน และนักเรียนที่มีความสามารถต่ำของแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกัน

4. การยอมรับกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมถึงเกณฑ์ที่กำหนดจะได้รางวัล โดยกำหนดรางวัลไว้ 3 รางวัล ได้แก่ กลุ่มยอดเยี่ยม กลุ่มเก่งมาก และกลุ่มเก่ง

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, หน้า 37) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ TGT มีดังนี้

1. ครูนำเสนอบทเรียนหรือข้อความรู้ใหม่แก่ผู้เรียน โดยอาจนำเสนอด้วยสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ หรือใช้การอภิปรายทั้งห้องเรียน โดยครูเป็นผู้ดำเนินการ

2. แบ่งกลุ่มนักเรียนโดยจัดให้ความสามารถและเพศ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4-5 คน (เรียกกลุ่มนี้ว่า Study group หรือ Home group) กลุ่มเหล่านี้จะศึกษาบททวนเนื้อหาข้อความที่ครูนำเสนอ สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถสูงจะช่วยเหลือสมาชิกที่มีความสามารถน้อยกว่า เพื่อเตรียมกลุ่มสำหรับการแข่งขันในช่วงท้ายสัปดาห์หรือท้ายบทเรียน

3. จัดการแข่งขันโดยจัดโต๊ะการแข่งขันและทีมแข่งขัน (Tournament teams) ที่มีตัวแทนของแต่ละกลุ่ม (ตามข้อ 2) ที่มีความสามารถใกล้เคียงมาร่วมแข่งขันกันตามรูปแบบและกติกาที่กำหนด ข้อคำถามที่ใช้ในการแข่งขันจะเป็นคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และมีการฝึกฝนเตรียมพร้อมในกลุ่มมาแล้ว ควรให้ทุกโต๊ะแข่งขันเริ่มแข่งขันพร้อมกัน

4. ให้ค่าคะแนนการแข่งขัน โดยให้จัดลำดับคะแนนผลการแข่งขันในแต่ละโต๊ะ แล้วผู้เล่นจะกลับเข้ากลุ่มเดิม (Study group) ของตน

5. นำคะแนนการแข่งขันของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนของทีม ทีมที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุดจะได้รับรางวัล

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 165-166) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค TGT ดังนี้

1. ขั้นเตรียมเนื้อหาประกอบด้วย

1.1 การจัดเตรียมเนื้อหาสาระ ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาสาระ หรือเรื่องที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้

1.2 การจัดเตรียมเกม ผู้สอนจะต้องจัดเตรียมคำถามง่าย ๆ ซึ่งเป็นคำถามจากเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนเรียนรู้ วิธีการให้คะแนน โบนัสในการเล่นเกมนั้น รวมทั้งสื่ออุปกรณ์การเรียนรู้ เช่น ใบงาน ใบความรู้ ชุดคำถาม กระดาษคำตอบ กระดาษบันทึกคะแนน เป็นต้น

1.3 จัดทีม ผู้สอนจัดทีมผู้เรียนโดยให้คละกันทั้งเพศ และความสามารถทีมละประมาณ 4-5 คน เช่น ทีมที่มีสมาชิก 4 คน อาจประกอบด้วยชาย 2 คน หญิง 2 คน เป็นคนเก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน เป็นต้น เพื่อเรียนรู้โดยปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงานที่กำหนดไว้

2. ขั้นการเรียนรู้ ประกอบด้วย

2.1 ผู้สอนแนะนำวิธีการเรียนรู้

2.2 ทีมวางแผนการเรียนรู้และการแข่งขัน

2.3 สมาชิกในแต่ละทีมร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งหรือใบงาน

2.4 กลุ่มหรือทีมเตรียมความพร้อมให้กับสมาชิกในกลุ่มทุกคน เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในบทเรียน และพร้อมที่จะเข้าสู่สนามแข่งขัน

2.5 แต่ละทีมทำการประเมินความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของสมาชิกในทีม โดยอาจตั้งคำถามขึ้นมาเอง โดยให้สมาชิกของทีมทดลองตอบคำถาม

2.6 สมาชิกของทีมช่วยกันอธิบายเพิ่มเติมในประเด็นที่บางคนยังไม่เข้าใจ

3. ขั้นการแข่งขัน ผู้สอนจัดการแข่งขัน ประกอบด้วย

3.1 ผู้สอนแนะนำการแข่งขันให้ผู้เรียนทราบ

3.2 จัดผู้เรียนหรือสมาชิกตัวแทนของแต่ละทีมเข้าประจำโต๊ะการแข่งขัน

3.3 ผู้สอนแนะนำเกี่ยวกับเกม โดยอธิบายจุดประสงค์และกติกาการเล่นเกม

3.4 สมาชิกหรือผู้เรียนทุกคนเริ่มเล่นเกมพร้อมกัน ด้วยชุดคำถามที่เหมือนกันผู้สอนเดินตามโต๊ะการแข่งขันต่าง ๆ เพื่อตอบปัญหาข้อสงสัย

3.5 เมื่อการแข่งขันจบลง ให้แต่ละโต๊ะตรวจคะแนน จัดลำดับผลการแข่งขันและให้หาค่าคะแนนโบนัส

3.6 ผู้เข้าร่วมแข่งขันกลับไปเข้าทีมเดิมของตน พร้อมนำคะแนนโบนัสไปด้วย

3.7 ทีมนำคะแนน โบนัสของแต่ละคนมารวมกันเป็นคะแนนรวมของทีม อาจจะหาค่าเฉลี่ยหรือไม่ก็ได้ ทีมที่ได้คะแนนรวมสูงสุดจะได้รับการยอมรับว่าเป็นทีมชนะเลิศ และรองชนะเลิศตามลำดับ

4. ขึ้นยอมรับความสำเร็จของทีม ผู้สอนประกาศผลการแข่งขัน และเผยแพร่สู่สาธารณชนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ปิ๊ดประกาศที่บอร์ด ลงข่าวหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น จดหมายข่าว ประกาศหน้าเสาธง เป็นต้น รวมทั้งมอบรางวัล ยกย่อง ชมเชย

วัชรา เล่าเรียนดี (2547, หน้า16) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิค TGT ดังนี้

1. ขึ้นสอน ครูสอนบทเรียนใช้เวลา 1-2 ครั้ง/ ชั่วโมง
2. ขึ้นกิจกรรมกลุ่ม ร่วมกันศึกษา ฝึกปฏิบัติตามใบงานใช้เวลา 1-2 ครั้ง/ ชั่วโมง
3. ขึ้นการแข่งขัน ตอบปัญหาระหว่างกลุ่มใหม่ที่จัดขึ้น ใช้เวลา 1 ชั่วโมง ทีมละ

4-5 คน ตามจำนวนของนักเรียนในห้อง

4. ขึ้นให้รางวัลกลุ่ม คะแนนกลุ่ม คำนวณได้จากคะแนนพัฒนาของสมาชิกร่วมกันและเฉลี่ย

นอกจากนี้ วัชรา เล่าเรียนดี (2545, หน้า 1) ได้อธิบายถึงการเตรียมการก่อนสอนไว้ ดังนี้

1. วัสดุการสอน ครูจะต้องเตรียมวัสดุการสอนที่ใช้ในการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วย ใบงาน บัตรงาน บัตรกิจกรรม บัตรเฉลย และแบบฝึกหัด รวมทั้งแบบทดสอบย่อยสำหรับทดสอบ นักเรียนแต่ละคนหลังจากเรียนบทเรียนในแต่ละหน่วยแล้ว

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม แต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย นักเรียนจำนวน 4 คน ซึ่งมีความสามารถทางวิชาการแตกต่างกัน กล่าวคือ ประกอบด้วย นักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ถ้าเป็นไปได้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศด้วย เช่น ชาย 2 คน และหญิง 2 คน วิธีการนักเรียนเข้ากลุ่มอาจทำได้ดังนี้

2.1 จัดลำดับนักเรียนในชั้นจากเก่งที่สุดไปหาอ่อนที่สุดโดยยึดตามผลการเรียนที่ผ่านมา ซึ่งอาจจะเป็นคะแนนจากแบบทดสอบ หรือการพิจารณาตัดสินใจของครูเองเป็นส่วนประกอบ

2.2 หากจำนวนทั้งหมดว่ามีกี่กลุ่ม แต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 4 คน

ฉะนั้นทั้งหมดจะมีกี่กลุ่มหาได้จากการหารจำนวนนักเรียนทั้งหมดด้วย 4 ผลหารคือจำนวนกลุ่มทั้งหมด ถ้าหารไม่ลงตัวอนุโลมให้บางกลุ่มมีสมาชิก 5 คนได้

2.3 การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม มีเทคนิคการจัดตั้งตารางต่อไปนี้ (สมศักดิ์ ภาวภูวนา, 2553, หน้า 7-9)

ตารางที่ 7 การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม

ระดับผู้เรียน	อันดับของผู้เรียน	ชื่อทีม
นักเรียนที่เรียนเก่ง	1	กลุ่มที่ 1
	2	กลุ่มที่ 2
	3	กลุ่มที่ 3
	4	กลุ่มที่ 4
	5	กลุ่มที่ 5
	6	กลุ่มที่ 6
	7	กลุ่มที่ 7
	8	กลุ่มที่ 8
นักเรียนที่เรียนปานกลาง	9	กลุ่มที่ 1
	10	กลุ่มที่ 2
	11	กลุ่มที่ 3
	12	กลุ่มที่ 4
	13	กลุ่มที่ 5
	14	กลุ่มที่ 6
	15	กลุ่มที่ 7
	16	กลุ่มที่ 8
นักเรียนที่เรียนปานกลาง	17	กลุ่มที่ 1
	18	กลุ่มที่ 2
	19	กลุ่มที่ 3
	20	กลุ่มที่ 4
	21	กลุ่มที่ 5
	22	กลุ่มที่ 6
	23	กลุ่มที่ 7
	24	กลุ่มที่ 8

ตารางที่ 7 (ต่อ)

ระดับผู้เรียน	อันดับของผู้เรียน	ชื่อทีม
นักเรียนที่เรียนอ่อน	25	กลุ่มที่ 1
	26	กลุ่มที่ 2
	27	กลุ่มที่ 3
	28	กลุ่มที่ 4
	29	กลุ่มที่ 5
	30	กลุ่มที่ 6
	31	กลุ่มที่ 7
	32	กลุ่มที่ 8

จากนักรักศึกษาหลาย ๆ ท่าน อาทิเช่น สุรัตดา ลอยฟ้า (2536, หน้า 35-37) วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542, หน้า 37) สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545, หน้า 165-166) สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ (2553, หน้า 10-17) และวัชรวิภา เล่าเรียนดี (2547, หน้า 16) ได้กล่าวถึงขั้นตอน การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิค TGT ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของนักรักศึกษามาสังเคราะห์ ร่วมกับแนวคิด หลักการ และวิธีดำเนินการ แล้วกำหนดขั้นตอนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค TGT ประกอบด้วย 6 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ประกอบด้วยการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ แจกคะแนน รายกลุ่ม บอกเกณฑ์และรางวัล ทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นขั้นกิจกรรมที่แนะนำเนื้อหาบทเรียนเรื่องใหม่ด้วยกิจกรรม ที่เหมาะสม จากนั้นให้กลุ่มนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดให้เข้าใจอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมภายในกลุ่ม โดยนักเรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา มีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และ ร่วมตรวจสอบผลงานที่ทำร่วมกัน และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะ

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝนทักษะ เป็นขั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจในองค์ความรู้ ของบทเรียนที่ครูกำหนด ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและสรุปความคิดรวบยอดในบทเรียน โดยการแลกเปลี่ยนความรู้ในประเด็นถามและตอบ กรณีที่สงสัยและต้องการให้ผู้เรียนเกิด ความเข้าใจ ซึ่งสามารถซักถามเพิ่มเติมจากครูด้วยก็ได้ และนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง ของผลการทำชุดฝึกทักษะและงานกลุ่ม เพื่อประเมินและทบทวนความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องของ นักเรียน

ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกมแข่งขัน เป็นการแข่งขันเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน มีจุดหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ ในบทเรียน เกมประกอบด้วย ผู้เล่น 4 คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มโดยยึดหลักความเท่าเทียมกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งขัน นักเรียนเก่งแต่ละกลุ่มแข่งขัน นักเรียนปานกลางแข่งขัน นักเรียนอ่อนแข่งขัน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปมอบรางวัลทีมชนะเลิศ นำคะแนนโบนัสของแต่ละคนในทีม มารวมกันเป็นคะแนนของทีม แล้วหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีค่าสูงสุด จะได้รับการยกย่องเป็นทีมชนะเลิศ และทีมรองลงมา จัดแสดงป้ายนิเทศและมอบรางวัล

ชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะมาจากคำว่า Instructional package ชุดฝึกทักษะยังจัดเป็นนวัตกรรมชนิดหนึ่งของไทยที่ได้รับความนิยมของนักการศึกษาและผู้สอนทั่วไปอย่างมาก ตามลักษณะและความหมายของชุดฝึกทักษะนั้น จัดเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดของสื่อประสม (Multi-media) หมายถึงการใช้สื่อการสอนตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ สื่อที่นำมาใช้ร่วมกันจะช่วยเสริมประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับ โดยจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ บรรจุอยู่ในซอง กล่อง หรือกระเป๋า แล้วแต่ผู้สร้างจะทำขึ้น ในการสร้างชุดฝึกทักษะนี้จะใช้วิธีระบบเป็นหลักสำคัญด้วย จึงทำให้มั่นใจได้ว่าชุดฝึกทักษะจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่มีประสิทธิภาพ และยังช่วยให้ผู้สอนเกิดความมั่นใจ พร้อมทั้งจะสอนอีกด้วย (สุนิษา รื่นเรือง, 2545, หน้า 6)

ความหมายของชุดฝึกทักษะ

นักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของชุดฝึก ไว้ดังต่อไปนี้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 185) กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ หมายถึง การผลิตสื่อเรียนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์ และมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการเรียนอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหาวิชา และอีกอย่างหนึ่งเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และป้องกันการเข้าใจผิด สื่อการเรียนเหล่านี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “สื่อประสม” เรานำมาใช้เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาขณะนี้ จำเป็นต้องมีสื่อการเรียนประเภท “ชุดฝึกทักษะ” แบบนี้มาก และควรจัดทำสำหรับหัวข้อต่าง ๆ ในทุกวิชาเท่าที่ทำได้โดยยึดหลักสูตรความคิดรวบยอด หรือหลักการเรียนรู้เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาจัดทำชุดฝึกทักษะจะช่วยให้ครูมีความสะดวกสบายขึ้นและมั่นใจในการสอน เด็กจะเกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

ชัยขันธ์ พรหมวงศ์ (2539 ก, หน้า 117-118) และ ไชยยศ เรื่องสุวรรณ (2521, หน้า 228) กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิตและการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับวิชา หน่วย หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ครูสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพช่วยในการเปลี่ยนพฤติกรรมนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้

ลัดดา สุขปรีดี (2524, หน้า 28) กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะ หมายถึง การจัดโปรแกรมการเรียนการสอน โดยใช้สื่อหลายชนิดมารวมกัน เพื่อสนองจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนที่ตั้งไว้ ช่วยให้เกิดความสะดวกในการเรียนการสอน ซึ่งคล้ายคลึงกับความหมายของชุดการสอนของ วาสนา ชาวหา (2525, หน้า 138) ที่ว่าชุดการสอน หมายถึง การวางแผนโดยใช้สื่อต่าง ๆ ร่วมกัน หรือ หมายถึง การใช้สื่อประสม เพื่อสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้อย่างกว้างขวาง และเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยจัดไว้เป็นชุดในลักษณะเป็นซองหรือเป็นกล่อง

จากความหมายของชุดฝึกทักษะ ที่นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ไว้สามารถสรุปความหมายของชุดฝึกทักษะไว้ว่า หมายถึง ระบบการผลิต การวิเคราะห์ การจัดการในการนำกิจกรรมและสื่อการเรียนการสอนหลาย ๆ ชนิดมารวมกันในรูปสื่อประสม ให้สอดคล้องกับเนื้อหาจุดประสงค์ วัตถุประสงค์ของผู้เรียน ชุดฝึกทักษะจะเป็นเสมือนคู่มือครูและเครื่องมือช่วยการสอนสำหรับครู เพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีคุณภาพ

หลักจิตวิทยาและหลักการสอนที่เกี่ยวข้องกับการทำชุดฝึกทักษะ

ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อและเทคโนโลยีอย่างหนึ่งที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน เพราะชุดฝึกทักษะนั้นสามารถที่จะสนองความต้องการของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม และในการสร้างชุดฝึกทักษะการเรียนรู้ที่เหมาะสม และสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องนำหลักจิตวิทยาและหลักการสอนมาเป็นพื้นฐานในการจัดทำด้วยแนวคิดและทฤษฎีของนักจิตวิทยาและนักการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการทำชุดฝึกมีดังนี้ (สุคนธ์ สิ้นธพานนท์, 2553, หน้า 98-100)

ทฤษฎีการสอนของบรูเนอร์ (Bruners instruction theory) ทฤษฎีการสอนของบรูเนอร์ กล่าวว่า การที่ครูจะจัดการเรียนการสอนให้กับเด็กนั้นจะต้องพิจารณาหลักการ 4 ประการ

1. แรงจูงใจ แรงจูงใจที่เกิดจากภายในตัวเด็กเอง จะทำให้เกิดความปรารถนาที่จะเรียนรู้และต้องการความสำเร็จนอกจากนี้ยังมีแรงจูงใจที่ต้องการร่วมงานกับผู้อื่น และรู้จักการทำงานร่วมกัน ซึ่งครูจะต้องทำให้เด็กเกิดความปรารถนาที่จะรู้โดยการจัดการทำให้เด็กมีแรงจูงใจมากขึ้น เพื่อเด็กจะได้พยายามสำรวจทางเลือกต่าง ๆ อย่างมีความหมายและพึงพอใจ อันจะนำสู่เป้าหมายที่ต้องการ

2. โครงสร้างของความรู้ มีการเสนอเนื้อหาให้กับเด็กเนื่องจากชุดฝึกทักษะนั้นได้นำความคิดจากทฤษฎีจิตวิทยาการศึกษา รวมทั้งความคิดในด้านความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทางการศึกษามาช่วยในการคิดเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ชุดฝึกทักษะนั้นต้องการด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความสนใจ ซึ่ง ชัยขงค์ พรหมวงษ์ (2539, หน้า 119-120) กล่าวว่าแนวความคิดและทฤษฎีที่จะนำมาสู่การผลิตชุดฝึกทักษะ พอสรุปได้ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

แนวคิดที่ 1 ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการความถนัด และความสนใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีหลายด้าน คือ ความสามารถ สถิติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคม เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลนี้วิธีการที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดสอนรายบุคคลหรือการสอนตามเอกัตภาพ การศึกษาโดยเสรี การศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งล้วนเป็นวิธีที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามสติปัญญา ความสามารถและความสนใจโดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

แนวคิดที่ 2 ความพยายามที่เปลี่ยนการสอนจากเดิมที่ยึด “ครู” เป็นแหล่งความรู้หลักมาเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเรียนด้วยการใช้ความรู้จากสื่อการสอนแบบต่าง ๆ ซึ่งได้จัดให้ตรงกับเนื้อหาและประสบการณ์ตามหน่วยการสอนของวิชาต่าง ๆ การเรียนด้วยวิธีนี้ ครูจะถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนเพียงหนึ่งในสามของเนื้อหาทั้งหมด อีกสองส่วนผู้เรียนจะศึกษาด้วยตนเองจากสิ่งที่ผู้สอนเตรียมไว้ในรูปชุดการสอน

แนวคิดที่ 3 การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ ในรูปของการจัดกระบวนการใช้สื่อการสอนหลายอย่าง มาช่วยในการสอนให้เหมาะสมและใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับนักเรียน แทนการให้ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนอยู่ตลอดเวลา แนวทางใหม่จึงเป็นการผลิตสื่อการสอนแบบประสมให้เป็นชุดการสอน

แนวคิดที่ 4 ปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับสภาพแวดล้อม นักเรียนเป็นฝ่ายรับความรู้จากครูเท่านั้น แทนจะไม่มีโอกาสในการแสดงความคิดเห็นต่อเพื่อน ๆ และต่อครู นักเรียนจึงขาดทักษะการแสดงออก และการทำงานเป็นกลุ่ม จึงมีการนำเอากระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนประกอบกิจกรรมร่วมกัน นำมาสู่การผลิตสื่อการสอนออกมาในรูปแบบของชุดฝึกทักษะ

แนวคิดที่ 5 การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ โดยยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาใช้โดยการจัดสภาพการณ์ออกมาเป็นการสอนแบบโปรแกรม ซึ่งหมายถึงระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียน

3. ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยตนเอง

1. ได้ทราบว่า การตัดสินใจหรือ การปฏิบัติงานของคุณถูกหรือผิดอย่างไร

2. ได้รับการเสริมแรงทำให้นักเรียนภาคภูมิใจที่ได้ทำถูกหรือทำผิด อันจะทำให้เกิด

พฤติกรรมนั้นซ้ำอีก

3. ได้เรียนรู้ไปที่ละขั้นตามความสามารถและความสบายใจของนักเรียนเอง

นอกจากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นแล้ว สุนันท์ สังข์อ่อน (2526, หน้า 134) กล่าวถึงแนวคิดที่ทำให้ให้นักการศึกษาผลิตชุดฝึกทักษะดังนี้

1. เนื่องจากนักเรียนมีความแตกต่างกันในทุก ๆ ด้าน การที่จะสอนนักเรียนด้วยวิธีการแบบเดิมจึงไม่อาจจะสนองความแตกต่างของผู้เรียน ได้ปัจจุบันนี้การให้การศึกษาได้เน้นที่นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน ไม่ใช่เน้นที่ครูเป็นศูนย์กลาง

2. การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นในรูปแบบสื่อการสอน

3. ปฏิกริยาสัมพันธ์ ของครูและนักเรียนต่างไปจากเดิม ครูทำหน้าที่คอยอำนวยความสะดวกและช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ

4. กระบวนการเรียนการสอนยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้มาสนับสนุน เช่น การให้

แรงเสริมการเรียนตามลำดับขั้นตอน และการถ่ายโอนการเรียนรู้

แนวคิดที่สำคัญที่นำมาสู่การสร้างชุดฝึกทักษะที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การสร้างชุดทักษะเป็นการนำแนวความคิด หลาย ๆ ด้านมาประกอบกัน ทั้งเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุดชุดฝึกทักษะจึงเป็นสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างหนึ่งที่สามารถสนองตอบในเรื่องต่าง ๆ ทางการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

แนวคิดทางจิตวิทยาในการนำชุดฝึกทักษะไปใช้ ในระบบการศึกษานั้นมีแนวคิดทางจิตวิทยาดังนี้

1. ทฤษฎีของดิวอี้ (Dewey) เชื่อว่าประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญทำให้มนุษย์ปรับตัวต่อสิ่งแวดล้อม ดังนั้นการเรียนรู้จึงเกิดจากประสบการณ์ ครูจึงสามารถเตรียมสถานการณ์ในการให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากวัสดุอุปกรณ์ สถานการณ์ และให้ผู้เรียนเลือกฝึกประสบการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเองจนสำเร็จในกิจกรรมที่เลือกฝึก เกิดเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์

2. ทฤษฎีของกิลฟอร์ด (Guilford's theory) กิลฟอร์ดเชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีความสามารถด้านเดียวแต่ความสามารถด้านนั้น ๆ แตกต่างกันในเรื่องเร้าต่าง ๆ เช่น องค์ประกอบด้านความจำ บางคนจำภาพได้ดี บางคนจำเลขได้ดี ย่อมขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของแต่ละบุคคล

จากแนวคิดทางจิตวิทยาของทั้งสองจะเห็นว่า ชุดฝึกทักษะยึดความเชื่อของจอห์น ดิวอี้ และทฤษฎีของกิลฟอร์ด ความเชื่อของดิวอี้คำนึงถึงประสบการณ์ของนักเรียนในการพัฒนา

การเรียนรู้ ส่วนทฤษฎีของกิลฟอร์ด เชื่อว่าการให้สิ่งเร้าหลาย ๆ อย่างเพื่อให้นักเรียนแต่ละคน พัฒนาการตามศักยภาพของตนเอง ดังนั้นชุดฝึกทักษะน่าจะเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม นักเรียนสามารถเลือกกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถและความถนัด

ประเภทของชุดฝึกทักษะ ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อแบบประสม ที่สามารถสร้างได้หลาย ลักษณะตามความมุ่งหมายของการใช้ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ ใสการแบ่งประเภทของชุดฝึกทักษะนั้น ๆ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 185-186) ได้แบ่งชุดฝึกทักษะตามลักษณะของการใช้เป็น 3 ประเภท

1. ชุดฝึกทักษะประกอบคำบรรยายหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ชุดฝึกทักษะสำหรับครู เป็นชุดฝึกทักษะที่กำหนดกิจกรรมและสื่อการสอนให้ครูใช้ประกอบคำบรรยายแก่นักเรียน ทั้งชั้น หรือกลุ่มใหญ่ ๆ บทเรียนประกอบคำบรรยายนี้อาจจะเป็นเนื้อหาให้นักเรียนอ่านแล้วทำ กิจกรรมต่าง ๆ ตามที่กำหนด เพื่อเปลี่ยนบทบาทการพูดของครูให้ลดน้อยลง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ร่วมกิจกรรมการเรียนมากขึ้น

2. ชุดฝึกทักษะสำหรับกิจกรรมกลุ่ม เป็นชุดฝึกทักษะที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรม ร่วมกัน อาจจัดให้เรียนในรูปศูนย์การเรียน โดยชุดการสอนประเภทนี้จะประกอบด้วยชุดฝึกทักษะย่อยที่มีจำนวนเท่ากับจำนวนศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์ที่สื่อหรือบทเรียนครบชุด ตามจำนวนนักเรียนในศูนย์กิจกรรมนั้น ๆ โดยจัดในรูปสื่อประสม ซึ่งอาจใช้สื่อรายบุคคลหรือสื่อ สำหรับกลุ่มที่นักเรียนทั้งศูนย์ใช้ร่วมกันได้ เมื่อจบการเรียนแต่ละศูนย์แล้วผู้เรียนอาจจะสนใจ การเรียนการสอนเสริม จากศูนย์สำรองที่เตรียมไว้เพื่อเป็นการไม่เสียเวลาในการรอคอยบุคคลอื่น หรือกลุ่มอื่นที่ยังเรียนไม่เสร็จในแต่ละศูนย์

3. ชุดฝึกทักษะเป็นรายบุคคล เป็นชุดฝึกทักษะที่จัดระบบขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนใช้เรียน ด้วยตนเองตามลำดับขั้นความสามารถของแต่ละบุคคล เมื่อเรียนจบตอนแล้วก็จะทำแบบทดสอบ เพื่อประเมินผลความก้าวหน้าและศึกษาชุดอื่นต่อไปตามลำดับ ครูจะให้ความช่วยเหลือในฐานะ ผู้ประสานงานและคอยตอบปัญหา รวมทั้งชี้แนะแนวทางการเรียน ชุดฝึกทักษะแบบนี้จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ให้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองอย่างเต็มความสามารถ โดยไม่ต้องรอคอยผู้อื่น ชุดฝึกทักษะนี้บางครั้งเรียกว่า บทเรียน โมดูล

นอกจากนี้ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539 ก, หน้า 118) ได้แบ่งประเภทชุดฝึกทักษะแตกต่าง ออกไป โดยจำแนกชุดฝึกทักษะออกเป็น 4 ประเภท ในประเภทที่ 1-3 นั้นยังคงเดิม และ เพิ่มประเภทที่ 4 ดังนี้ คือ

4. ชุดฝึกทักษะทางไกล เป็นชุดฝึกทักษะที่ผู้สอนกับผู้เรียนอยู่ต่างถิ่นต่างเวลากันมุ่งสอน ให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียน ประกอบด้วยสื่อประเภทสิ่งพิมพ์รายการ

วิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการสอนเสริมตามศูนย์บริการการศึกษา ดังเช่น ชุติศีก
ทักษะทางไกลของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เป็นต้น

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุติศีกทักษะ ในการสร้างชุติศีกทักษะนั้นจะต้องอาศัยหลักการ
แนวคิดและทฤษฎีหลายอย่างเข้ามาช่วยในการสร้างชุติศีกทักษะให้มีประสิทธิภาพ สามารถ
นำไปใช้ในการเรียนการสอนอย่างได้ผลดังนี้

1. การเรียนเพื่อรอบรู้ (Master learning) เป็นการจักระบบการเรียนการสอนที่คำนึงถึง
ความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความคิดแตกต่างกัน โดยการเรียนต้องคำนึงถึงเนื้อหา
และจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม ให้ความเวลาในการเรียนกับนักเรียนอย่างเต็มที่
ตามความต้องการและความสามารถของแต่ละบุคคล มุ่งให้ผู้เรียนเกิดมโนคติและมีการฝึกทักษะ
พื้นฐานเพื่อการเรียนรู้ในขั้นต่อไป หลักในการเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนจะมีการทดสอบ
เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องของกิจกรรมและแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ จึงจะเรียนเรื่องต่อไปได้
(กรมวิชาการ, 2546, หน้า 8)

2. ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual differences) ตามหลักจิตวิทยาผู้เรียน
มีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ เช่น ความสามารถ สถิติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย
อารมณ์ สังคมและอื่น ๆ ผู้สร้างชุติศีกการสอนจึงพยายามที่จะหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการที่จะทำ
ให้ผู้เรียนอย่างบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในชุติศีกทักษะนั้น ๆ วิธีที่เหมาะสมวิธีหนึ่งคือ การจัด
การเรียนการสอนรายบุคคลหรือการจัดการเรียนการสอนตามเอกัตภาพ หรือการเรียนด้วยตนเอง
ซึ่งล้วนแต่เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามความแตกต่างของแต่ละคน
(เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต, 2528, หน้า 292-293)

3. ทฤษฎีสื่อประสม (Multi-media system) เป็นการนำเอาสื่อหลาย ๆ อย่างมาบูรณาการ
เพื่อสนองจุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อเร้า
ความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้อธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดหนึ่งใช้เพื่อ
ก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด

4. การวิเคราะห์ระบบ (System analysis) เป็นกระบวนการศึกษาขอบข่ายปฏิสัมพันธ์ของ
องค์ประกอบต่าง ๆ ในระบบเพื่อจะเสนอแนวทางในการดำเนินการและการปรับปรุงชุติศีกทักษะ
ให้มีความสอดคล้องกันเป็นอย่างดี มีการปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่เชื่อถือได้
ผู้วิจัยนำทฤษฎีมาประยุกต์เข้าด้วยกันเพื่อต้องการให้ชุติศีกทักษะการอ่านและเขียนสะกด
คำมีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้อย่างเหมาะสม

องค์ประกอบของชุดฝึกทักษะ ในการจัดทำชุดฝึกทักษะ สิ่งสำคัญที่สุด คือ องค์ประกอบต่าง ๆ เพราะจะทำให้ผู้ผลิตชุดฝึกทักษะมีแนวทางว่าควรทำอย่างไร ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบสิ้นกระบวนการเรียนการสอนของชุดฝึกทักษะหนึ่ง ๆ ซึ่งนักการศึกษาได้แบ่งองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะที่แตกต่างกันและคล้ายคลึงกัน ดังนี้ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 ก, หน้า 120-121) และบุญเกื้อ ครอบหาเวช (2530, หน้า 71-72) ได้เสนอแนวความคิดไว้ว่าองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะประกอบด้วย 4 ส่วน คือ

1. คู่มือครู สำหรับครูผู้ใช้ชุดฝึกทักษะศึกษาและปฏิบัติตนตาม
2. คำสั่ง หรือบัตรงาน เพื่อกำหนดแนวทางการเรียนให้นักเรียนว่าจะให้ผู้เรียนปฏิบัติอะไรบ้าง
3. เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปของสื่อการสอนแบบสื่อประสมและกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและรายบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

3. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงานการค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ในรูปแบบสอบถามต่าง ๆ เพื่อตรวจสอบว่า หลังจากเรียนด้วยชุดฝึกทักษะแล้ว ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้หรือไม่ นอกจากนี้ วาสนา ชาวหา (2525, หน้า 140) ได้แบ่งองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะแตกต่างออกไปเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. คำชี้แจง อธิบายถึงความสำคัญของจุดหมาย ขอบข่ายของชุดฝึกทักษะ
 2. จุดมุ่งหมาย คือ ข้อความที่กำหนดว่าผู้เรียนจะประสบความสำเร็จอะไรหลังจากเรียน
 3. การประเมินผลเบื้องต้น มีวัตถุประสงค์สองประการ คือ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนอยู่ในระดับในการเรียนจากการชุดฝึกทักษะนั้น และเพื่อดูว่าเกิดสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด
 4. การกำหนดกิจกรรม คือ การกำหนดแนวทางและวิธีเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ โดยผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นด้วย
 5. การประเมินผลขั้นสุดท้าย เป็นข้อทดสอบเพื่อวัดผลหลังการเรียนแล้ว
- ส่วน วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 175-178) แบ่งองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะออกเป็น 6 ส่วน ดังนี้

1. หัวเรื่อง คือ การแบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นหน่วยแต่ละหน่วยแบ่งออกเป็นส่วนย่อยเพื่อผู้เรียน ได้เรียนรู้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้
2. คู่มือการใช้ชุดฝึกทักษะ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ใช้ชุดฝึกทักษะ จะต้องศึกษาก่อนที่จะใช้ชุดฝึกทักษะจากคู่มือให้เข้าใจเป็นสิ่งแรก จะทำให้ชุดฝึกทักษะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 คำชี้แจงในการใช้ชุดฝึกทักษะเป็นการแจกแจงรายละเอียดสำหรับผู้ที่จะนำชุดฝึกทักษะไปใช้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง

2.2 สิ่งที่ครูจะต้องเตรียมก่อนสอน ส่วนมากจะบอกถึงสื่อการเรียนที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าที่จะบรรจุไว้ในชุดฝึกทักษะได้ หรือสิ่งที่เน่าเปื่อย สิ่งที่เปราะแตกง่าย หรือสิ่งที่ต้องใช้ร่วมกับคนอื่น หรือเป็นวัสดุอุปกรณ์ที่มีราคาแพงที่ทางโรงเรียนจัดเก็บไว้ที่ศูนย์วัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น

2.3 บทบาทของนักเรียน เสนอแนะว่านักเรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างไรบ้าง

2.4 การจัดชั้นเรียน

2.5 แผนการสอนซึ่งประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

2.5.1 หัวข้อ กำหนดเวลาเรียน จำนวนนักเรียน

2.5.2 เนื้อหาสาระอย่างย่อ

2.5.3 ความคิดรวบยอดหรือหลักการเรียนที่มุ่งเน้น

2.5.4 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.5.5 สื่อการเรียน

2.5.6 กิจกรรมการเรียน

2.5.7 การประเมินผล

3. วัสดุประกอบการเรียน ได้แก่ พวกสิ่งของหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จะทำให้นักเรียนนักศึกษา ค้นคว้า เช่น เอกสาร ตำรา รูปภาพ แผนภูมิ เป็นต้น

4. บัตรงาน เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชุดฝึกทักษะแบบกลุ่ม หรือการจัดกิจกรรมแบบศูนย์การเรียน บัตรงานนี้อาจเป็นกระดาษแข็งหรืออ่อนตามขนาดที่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ

4.1 ชื่อบัตร กลุ่ม หัวข้อ

4.2 คำสั่ง ที่จะให้ผู้เรียนปฏิบัติอะไรบ้าง

4.3 กิจกรรม ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนของการเรียน

5. กิจกรรมสำรอง จำเป็นสำหรับชุดฝึกทักษะแบบกลุ่ม ที่มีกลุ่มของนักเรียนทำกิจกรรมเสร็จก่อนกลุ่มอื่น ได้มีกิจกรรมอย่างอื่นทำ เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กว้างขวางและลึกซึ้ง ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย หรืออาจก่อปัญหาทางวินัยในชั้นเรียน

6. ขนาดรูปแบบของชุดฝึกทักษะ ไม่ควรใหญ่หรือเล็กเกินไป ควรจัดทำให้มีขนาดพอเหมาะ เพื่อสะดวกในการเก็บรักษาและการนำไปใช้ หน้ากล่องหรือซองควรระบุ ดังนี้

ชุดฝึกทักษะที่.....

วิชา.....

เรื่อง.....

ชั้น.....

จะเห็นได้ว่า แม้จะมีผู้แบ่งองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะไว้ต่าง ๆ กันแต่พอสรุปร่วมกันได้ว่า ชุดฝึกทักษะจะประกอบด้วยจุดมุ่งหมายเนื้อหา กิจกรรม สื่อและอุปกรณ์การสอน คู่มือครู และแบบประเมินผลการเรียน ผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะมาใช้ในการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน และนำมาฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำ เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำ อย่างมีประสิทธิภาพ

ขั้นตอนในการสร้างชุดฝึกทักษะ ในการสร้างชุดฝึกทักษะต้องศึกษาองค์ประกอบและขั้นตอนในการสร้างให้เข้าใจ จะต้องมีการสำรวจพิจารณาเลือกองค์ประกอบของชุดฝึกทักษะแต่ละอย่างให้เหมาะสม แล้วมีการทดลองกับผู้เรียน ปรับปรุงแก้ไขจนเป็นที่พอใจจึงนำไปใช้ ซึ่ง วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 189-194) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการดำเนินการสร้างชุดฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ศึกษาสาระเนื้อหาที่จะนำมาทำเป็นชุดฝึกทักษะ และนำมาวิเคราะห์แบ่งเป็นหน่วยของการเรียนย่อย โดยเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาสาระตามสิ่งที่จำเป็นต้องเรียนก่อนหลัง และตามขั้นตอนของความรู้และลักษณะของวิชานั้น ๆ
2. เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระและแบ่งหน่วยการเรียนการสอนแล้ว ให้พิจารณาว่าจะสร้างชุดฝึกทักษะแบบใด โดยคำนึงถึงว่าผู้เรียนคือใคร จะให้อะไรแก่ผู้เรียน จะให้ทำได้ดีเพียงใด เพื่อเป็นเกณฑ์ในการกำหนดการเรียน
3. กำหนดหน่วยการเรียนการสอนโดยประมาณเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด
4. กำหนดความคิดรวบยอดให้สอดคล้องกับหน่วยและหัวข้อ
5. กำหนดจุดประสงค์การเรียนให้สอดคล้องกับความคิดรวบยอด และครอบคลุมเนื้อหาของการเรียนรู้
6. วิเคราะห์งานโดยการนำจุดประสงค์การเรียนแต่ละข้อมาทำการวิเคราะห์ เพื่อหากิจกรรมการเรียนการสอน แล้วจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละข้อ
7. เรียงลำดับกิจกรรมของแต่ละข้อที่วิเคราะห์แล้ว เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อนในการเรียน โดยคำนึงถึงพฤติกรรมพื้นฐานของผู้เรียน วิธีดำเนินการให้เกิดมีการเรียนการสอนขึ้น และการประเมินผล

8. การผลิตสื่อการเรียนการสอน ควรต้องจัดทำขึ้นและจัดหาไว้ให้เรียบร้อย ถ้าสื่อการเรียนเป็นของที่ใหญ่และมีคุณค่า ควรบอกรายละเอียดเกี่ยวกับสื่อการเรียนให้ชัดเจนไว้ในคู่มือครู

9. การประเมินผลควรประเมินก่อนและหลังเรียน และให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนที่เราตั้งไว้

10. ทดลองใช้ชุดฝึกทักษะเพื่อหาประสิทธิภาพ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสม ควรนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเล็ก ๆ ก่อน ตรวจสอบหาข้อบกพร่อง และแก้ไขปรับปรุงแล้วนำไปทดลองใช้กับเด็กทั้งชั้นกลุ่มใหญ่เพื่อตรวจข้อบกพร่อง โดยพิจารณาสิ่งต่อไปนี้ คือ

10.1 ชุดฝึกทักษะนี้ต้องการความรู้เดิมของผู้เรียนหรือไม่

10.2 กิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อการเรียนเหมาะสมหรือไม่ มีปัญหาและอุปสรรคอะไรบ้าง

10.3 เนื้อหาสาระ ความคิดรวบยอด และจุดประสงค์ต้องจูงใจเหมาะสมกันหรือไม่

10.4 การประเมินผลหลังการเรียนเพื่อตรวจดูว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนแปลงนั้นให้ความเชื่อมั่นมากน้อยเพียงใด

ในการสร้างชุดฝึกทักษะต้องมีการศึกษาสาระเนื้อหา แบ่งหน่วยการเรียนการสอน ความคิดรวบยอด วิเคราะห์จุดประสงค์ เรียงลำดับกิจกรรมแต่ละข้อเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนกัน ผลิตสื่อการเรียนการสอน การประเมินผลก่อนและหลังเรียน เพื่อสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ นำชุดฝึกทักษะไปหาประสิทธิภาพแล้วนำมาปรับปรุง ประเมินผลหลังเรียน ดูการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมผลสัมฤทธิ์จากการเรียนของนักเรียนว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใด

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ การทดสอบหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ หมายถึง การชุดฝึกทักษะไปทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแล้วนำไปทดลองสอนจริง นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วจึงผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

ความจำเป็นที่จะต้องทดสอบประสิทธิภาพ การทดสอบประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ นั้นมีความจำเป็นหลายประการ คือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตชุดฝึกทักษะ เป็นการประกันคุณภาพของชุดฝึกทักษะว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพแล้วผลิตออกมาใช้ประโยชน์ได้ไม่ดี ก็จะเป็นการเปลืองทั้งเวลา แรงงาน และเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้ชุดฝึกทักษะจะทำหน้าที่สอนโดยช่วยสร้างภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนเปลี่ยนพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นก่อนนำชุดฝึกทักษะไปใช้ครูจึงควรมั่นใจว่าชุดฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง

3. สำหรับผู้ผลิตชุดฝึกทักษะ การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในชุดฝึกทักษะเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจอันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงสมอง แรงงาน เวลา และเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ เกณฑ์ประสิทธิภาพหมายถึงระดับประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตชุดฝึกทักษะจะพึงพอใจว่า หากชุดฝึกทักษะมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว ชุดฝึกทักษะนั้นจะมีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียนและคุ้มแก่การลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพกระทำได้โดย ประเมินพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และกระบวนการขั้นสุดท้าย ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง คือ การประเมินต่อเนื่องซึ่งประกอบด้วยพฤติกรรมย่อยหลายๆ พฤติกรรมเรียกว่า “กระบวนการ” (Process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม และรายงานบุคคลได้แก่ งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

2. ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย คือ ประเมินผลลัพธ์ (Products) ของผู้เรียน โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนและการสอบไล่ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะจะกำหนดเป็นเกณฑ์ ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของการทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ตัวอย่าง 80/ 80 หมายความว่าเมื่อเรียนจากชุดฝึกทักษะแล้ว ผู้เรียนจะทำแบบฝึกหัดได้ผ่านเกณฑ์ไม่น้อยกว่า 80% และทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้ผ่านเกณฑ์ไม่น้อย 80%

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ เมื่อผลิตชุดฝึกทักษะขึ้นเป็นต้นแบบแล้วต้องนำชุดฝึกทักษะไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 1: 1 (แบบเดี่ยว)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนครั้งละ 1 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเด็กเก่งคำนวณหาประสิทธิภาพเสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดลองแบบเดี่ยวนี้อาจจะต่ำกว่าเกณฑ์มาก

ขั้นที่ 21: 10 (แบบกลุ่ม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียน 6-10 คน (ละผู้เรียนที่เก่งกับอ่อน) คำนวณหาประสิทธิภาพ แล้วปรับปรุง ในคราวนี้คะแนนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์ โดยเฉพาะจะห่างจากเกณฑ์ ประมาณ 10%

ขั้นที่ 31: 100 (แบบสนาม)

เป็นการทดลองกับผู้เรียนทั้ง 40-100 คน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ให้ยอมรับหากแตกต่างกันมาก ผู้สอนต้องกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพใหม่โดยยึดสภาพความเป็นจริงเป็นเกณฑ์ การยอมรับประสิทธิภาพ

การยอมรับหรือไม่ยอมรับประสิทธิภาพชุดฝึกทักษะ การที่จะยอมรับว่าชุดฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพหรือไม่ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539, หน้า 493-500) ได้เสนอแนะว่าประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์เกิน 5% แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ 2.5 % เช่น เราตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ 90/ 90 เมื่อทดลองแบบ 1:100 แล้วชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพ 87.5/ 87.5 เราก็สามารถยอมรับได้ว่าชุดฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพ

การยอมรับประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ มี 3 ระดับ คือ

1. สูงกว่าเกณฑ์
2. เท่าเกณฑ์
3. ต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ

คุณค่าของชุดฝึกทักษะ ชุดฝึกทักษะที่สร้างขึ้นเมื่อนำไปหาประสิทธิภาพได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ เมื่อนำไปใช้ย่อมมีคุณค่าต่อการเพิ่มคุณภาพในการเรียนการสอนนั้น คุณค่าของชุดฝึกทักษะที่มีต่อการเรียนการสอนมีหลายประการ นักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน อาทิเช่น บุญเกื้อ ควรหาเวช (2530, หน้า 84) ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539 ข, หน้า 117) และลัดดา สุขปริณี (2524, หน้า 176) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดฝึกทักษะซึ่งพอสรุปรวมกันได้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์สลับซับซ้อน และลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้
2. ได้รับความสนใจต่อผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดฝึกทักษะจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

4. เป็นการสร้างความพร้อมและความมั่นคงแก่ผู้สอน ลดภาระของผู้สอนเพราะชุดฝึกทักษะผลิตไว้เป็นหมวดหมู่ สามารถหยิบใช้ได้ทันที

5. ทำให้การเรียนของผู้เรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน เนื่องจากชุดฝึกทักษะสามารถทำให้ผู้เรียนเรียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าผู้สอนจะมีสภาพหรือมีความซับซ้อนทางอารมณ์มากนักน้อยเพียงใด

6. ช่วยให้ผู้เรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากชุดฝึกทักษะทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนครูผู้สอน แม้ครูผู้สอนจะพูดหรือสอนไม่เก่ง ผู้เรียนก็สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนได้รับความรู้ในแนวเดียวกัน

7. แก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมการศึกษารายบุคคล ตามความสนใจ ตามเวลา และ โอกาสที่เอื้ออำนวยแก่ผู้เรียนซึ่งแตกต่างกัน

8. ช่วยให้ครูไม่ต้องเสียเวลาคิดมาก เพราะชุดฝึกทักษะผลิตจัดไว้เป็นหมวดหมู่เกิดจากการเอาวิธีระบบเข้ามาใช้ ย่อมมีประสิทธิภาพเพราะผ่านการทดลองหาประสิทธิภาพมาแล้ว โดยผู้เรียนมีความรู้ความชำนาญทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการ เพื่อสร้างเป็นแม่แบบและสามารถจะขยายออกไปได้

9. ช่วยนักเรียนให้รู้จักมุ่งหมายของการเรียนชัดเจน ตลอดจนวิธีการที่จะบรรลุจุดมุ่งหมาย เป็นการเพิ่มพูน การตั้งใจในการเรียน นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยการกระทำ

10. ชุดฝึกทักษะจะกำหนดบทบาทของครูและนักเรียนไว้แน่ชัดว่าตอนใด ใครจะทำอย่างไร ลดบทบาทของครู

11. เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ครบถ้วนในช่วงเวลาที่กำหนด นักเรียนรู้ผลการกระทำของตน เป็นการเสริมแรงการเรียนรู้ประการหนึ่ง

12. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกวัสดุการเรียนและกิจกรรมที่เขาชอบ นอกจากนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 192-193) และ บุญเกื้อ ควรหาเวช (2530, หน้า 84) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดฝึกทักษะหรือชุดการสอนเพิ่มเติมไว้อีก ดังนี้

1. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสอนของครู ช่วยอำนวยความสะดวกในการสอนของครู
2. เพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้ช่วยรักษาระดับความสนใจอยู่ตลอดเวลา
3. ส่งเสริมการเรียนแบบรายบุคคล ผู้เรียนเรียนได้ตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ ตามเวลาและโอกาสที่เหมาะสมของแต่ละคน

4. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู เพราะชุดฝึกทักษะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยตนเอง หรือต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย

5. ช่วยในการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพราะผู้สอนสามารถนำชุดฝึกทักษะไปใช้ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา

6. เป็นแหล่งความรู้ที่ทันสมัย และคำนึงถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้

7. ช่วยให้ผู้วัดผลการเรียนได้ตรงตามความมุ่งหมาย

8. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้รับความรู้แนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ

9. ช่วยฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเคารพนับถือความคิดเห็นของผู้อื่น

และยังมีผู้แบ่งคุณค่าของชุดฝึกทักษะตามประเภทของชุดฝึกทักษะ ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. ชุดฝึกทักษะประกอบการบรรยาย

1.1 ทำให้ครูมีความสะดวกในการสอน คือ มีแบบอย่างการสอนที่เป็นมาตรฐาน

1.2 ทำให้ครูผู้สอน สอนด้วยความมั่นใจและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3 ทำให้ครูไม่เสียเวลาในการเตรียมการสอนและผลิตอุปกรณ์

2. ชุดฝึกทักษะแบบกลุ่มย่อย

2.1 ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์หลาย ๆ อย่าง

2.2 ทำให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวอยู่เสมอ

2.3 ทำให้ผู้เรียนได้ศึกษาและทำงานร่วมกับผู้อื่น

2.4 ทำให้ผู้เรียนรู้จักสิทธิและหน้าที่มากขึ้น

3. ชุดฝึกทักษะแบบรายบุคคล

3.1 สามารถเรียนรู้ได้โดยไม่กำหนดเวลาและสถานที่

3.2 สามารถทดสอบความสามารถของตนเองได้

3.3 ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสพบปะผู้สอนมากขึ้น

3.4 ทำให้ผลการเรียนดีขึ้น

3.5 ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองได้เต็มที่

จากคุณค่าและประโยชน์ของชุดฝึกทักษะดังกล่าวมาแล้ว พอสรุปได้ว่าชุดฝึกทักษะเป็นสื่อประสมที่เกิดจากการใช้สื่อการสอนตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปมารวมกันเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ โดยมีแนวคิดมาจากทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล ความพยายามที่จะเปลี่ยนการสอนแบบเดิม การใช้โสตทัศนูปกรณ์ ปฏิบัติการสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ นอกจากนี้ชุดฝึกทักษะยังแบ่งได้อีกหลายลักษณะ คือ ชุดฝึกทักษะประกอบการบรรยาย ชุดฝึกทักษะสำหรับกิจกรรมกลุ่ม ชุดฝึกทักษะเป็นรายบุคคล และชุดฝึกทักษะทางไกล โดยมีหลักการแนวคิดที่จะช่วยสร้างให้ชุดฝึกทักษะมีประสิทธิภาพก็คือ การเรียนเพื่อรอบรู้ ความแตกต่างระหว่างบุคคล สื่อประสม และการวิเคราะห์ระบบ องค์ประกอบ

ของชุดฝึกทักษะมี 4 ส่วน คือ ครู คำสั่งหรือบัตรงาน เนื้อหาสาระและสื่อ การประเมินผล โดยผ่านขั้นตอนการสร้าง และการหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อเสริมประสบการณ์ให้กับนักเรียน ใช้เนื้อหาสอดคล้องกับวัยและความสนใจของผู้เรียนจัดกิจกรรมในชุดฝึกจากง่ายไปสู่ยาก เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียนทำให้เกิดความปรารถนาที่จะเรียนรู้และต้องการความสำเร็จ นอกจากนี้ยังมีการร่วมกิจกรรมกับผู้อื่น และรู้จักการทำงานร่วมกัน อันจะนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้ กพ เลหาไพบูลย์ (2542, หน้า 329) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ จากที่ไม่เคยกระทำหรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีการวัดได้

ปรีทิพย์ บุญคง (2547, หน้า 26) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับ องค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบที่ไม่ใช่ด้านสติปัญญา ได้แก่ องค์ประกอบ ด้านเศรษฐกิจ สังคม แรงจูงใจ และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาด้านอื่น ๆ

วรรณิ โสมประยูร (2547, หน้า 26) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาขึ้นหลังจากได้รับการอบรม สั่งสอนและฝึกโดยตรง

จินตนา เลิศศักดิ์ (2556, หน้า 56) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถทักษะ ที่ได้จากการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในด้านการเรียน และชีวิตประจำวัน โดยที่การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต้องมีเครื่องมือที่ใช้ในการวัด เพื่อตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง พฤติกรรม ที่แสดงออกถึงความสามารถทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เกิดขึ้นทางการเรียนภาษาไทย อันได้แก่ ทักษะการอ่านและการเขียน ซึ่งเป็นความสามารถที่เกิดขึ้นจากการจัดกระบวนการเรียนรู้ สามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีต่าง ๆ

วัตถุประสงค์ของการใช้เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544, หน้า 17) ได้กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เป็นผลสำเร็จทางการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนและการสอนของครูผู้สอน การรู้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละทักษะจะช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนนำไปใช้พัฒนา วัตถุประสงค์ของการใช้เครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

1. เป็นการวัดพื้นฐานการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนก่อนที่กิจกรรมการเรียนจะเริ่มขึ้น ผู้สอนอาจทำการวัดพื้นฐานการเรียนในช่วงโมงแรกของการเปิดภาคเรียนเพื่อนำผลมาวินิจฉัยว่า ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่จะเรียนภาษาไทยมากน้อยเพียงใด ผู้สอนจะได้นำผลมาใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

2. เป็นการวัดผลการเรียนภายหลังที่ผู้เรียนได้เรียนเนื้อหาครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น ในภาคเรียนหนึ่งที่กำหนดให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางภาษาไทย โดยสามารถ จำ เข้าใจ นำไปใช้ วิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินค่าได้ อย่างน้อยร้อยละ 60 มีเนื้อหาสาระจากแบบเรียนและหนังสืออ่านประกอบ ซึ่งเป็นสื่อใช้ฝึกความรู้ทางภาษาไทย ให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ตามวัตถุประสงค์อย่างน้อยร้อยละ 60 หรือไม่ ถ้าคำตอบออกมาว่า ไม่ก็จำเป็นต้องหาทางปรับปรุงแก้ไขต่อไป

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มผู้เรียนเพื่อพิจารณาว่าสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนในการพัฒนาผู้เรียนแต่ละคนให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นกว่าเดิม

4. เปรียบเทียบความก้าวหน้าในการเรียนระหว่างคะแนนก่อนเรียน กับคะแนนหลังเรียน การทดสอบก่อนเรียนจะใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนจึงดำเนินการสอนตามวัตถุประสงค์ เมื่อครบเวลาที่กำหนดการสอน แล้วจึงทดสอบหลังเรียนด้วยข้อสอบชุดเดียวกันกับการวัดผลก่อนเรียน จากนั้นจึงนำคะแนนทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบกันเพื่อพิจารณาความแตกต่างว่าคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นหรือต่ำกว่าเดิม ผลที่ปรากฏจะใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแผนการสอนภาษาไทยเพื่อจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

5. เปรียบเทียบเวลาที่ใช้ในการทำข้อสอบกับเวลาเฉลี่ยที่เป็นมาตรฐาน ผู้เรียนบางคนอาจใช้เวลามากหรือน้อยจากเวลาที่เป็นมาตรฐานของการทำข้อสอบ การใช้เวลาที่แตกต่างกัน อาจชี้ให้เห็นข้อดีและข้อบกพร่อง ข้อดีคือผู้เรียนทำข้อสอบได้จึงใช้เวลาน้อยกว่าที่กำหนด ข้อบกพร่องคือเมื่อทำข้อสอบไม่ได้จะใช้วิธีการเดา ทำให้เสร็จเร็วกว่าเวลาที่กำหนด นอกจากนั้นบางคนอาจทำข้อสอบไม่ทันตามเวลา ข้อสังเกตตามที่กล่าวมานี้จะช่วยให้ผู้สอนนำมาปรับการบริหารเครื่องมือให้ผู้เรียนใช้เวลาในการทำข้อสอบได้ตามที่กำหนดต่อไป

6. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยระหว่างทักษะต่าง ๆ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยนำคะแนนที่ได้มาปรับใช้เป็นคะแนนมาตรฐาน แล้วจึงนำมาเปรียบเทียบกัน ทำให้เห็นความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของแต่ละทักษะ ซึ่งจะชี้ให้เห็นว่าควรปรับปรุงทักษะใดให้มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับทักษะอื่น ๆ

7. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยกับผลการเรียนวิชาอื่น ๆ โดยปรับให้เป็นคะแนนมาตรฐาน แล้วจึงนำไปเปรียบเทียบกันจะทำให้เห็นว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาไทยใกล้เคียงกับวิชาอื่น ๆ หรือไม่เพื่อผู้สอนและผู้เรียนจะได้ปรับปรุงผลการเรียนแต่ละวิชาให้ดีขึ้น

แนวทางการจัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และอนเนกกุล กริแสง (2532, หน้า 54) กล่าวถึงกระบวนการสร้างแบบทดสอบมี 4 ขั้นตอนคือ

1. การวางแผนสร้างแบบทดสอบ
 - 1.1 การตั้งจุดมุ่งหมาย
 - 1.2 การเขียนวัตถุประสงค์ในรูปพฤติกรรมที่วัดได้
2. การสร้างแบบทดสอบ
3. การดำเนินการสอบ
4. การประเมินผลการสอบ
 - 4.1 การตรวจและการวิเคราะห์แบบทดสอบ
 - 4.2 การปรับปรุงข้อสอบ
 - 4.3 การอภิปรายและอธิบายข้อสอบ

เดือนใจ เกตุษา (2525, หน้า 24) กล่าวว่า การที่จะให้งานสร้างแบบทดสอบดำเนินไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ครูหรือผู้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ควรดำเนินการสร้างแบบทดสอบตามขั้นตอนดังนี้

1. การวางแผนการสร้างแบบทดสอบ
2. การสร้างแบบทดสอบ
3. การตรวจคุณภาพของแบบทดสอบ
4. การคัดเลือกและปรับปรุงบททดสอบ
5. การจัดพิมพ์แบบทดสอบฉบับจริง

ชวาล แพรัตกุล (2516, หน้า 143) ได้รวบรวมหลักการที่สำคัญในการสร้างข้อสอบ ดังนี้

1. ใช้ตารางวิเคราะห์หลักสูตรเป็นผู้นำทางในการออกข้อสอบพยายามออกคำถามให้มีคะแนนหรือจำนวนข้อเป็นส่วนกับตัวเลขในตารางวิเคราะห์หลักสูตรนั้น ๆ
2. เขียนคำถามให้ตรงเป้าที่ต้องการจะวัด อย่าถามวกวน หรือถามลวง
3. คำถามต้องยากง่ายพอเหมาะกับเด็ก เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก ออกข้อคำถามให้มาก ๆ ดีกว่าน้อยข้อ
4. ออกคำถามเสร็จแล้วจงลองนึกถามตัวเองก่อนว่าจะต้องตรวจให้คะแนนตัดสินอย่างไร
5. นำข้อสอบและคะแนนมาวิเคราะห์

อนันต์ ศรีโสภ (2524, หน้า 101) ให้หลักในการสร้างแบบทดสอบว่า ในการสร้างแบบทดสอบไม่ว่าจะเป็นแบบทดสอบอัตนัยหรือปรนัยก็ตามมีสิ่งสำคัญที่ผู้สร้างควรถือคำนึงถึงคือ

1. กำหนดจุดมุ่งหมายในการสอบอย่างชัดเจน ก่อนที่จะสร้างแบบทดสอบชนิดใดก็ตามจำเป็นต้องกำหนดจุดมุ่งหมายการสอนให้อยู่ในรูปเชิงพฤติกรรมซึ่งสามารถนำไปเขียนข้อสอบได้จริง ๆ

2. เตรียมตารางวิเคราะห์หลักสูตรซึ่งจะทำให้การสร้างแบบทดสอบสอดคล้องกับเป้าหมายและการสอบที่กำหนด

3. ภาษาที่ใช้ในข้อสอบ ควรชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย ไม่กำกวม

4. ควรเขียนข้อสอบแต่ละข้อลงในบัตรแต่ละใบ เพื่อช่วยให้สามารถบันทึกข้อมูลในการวิเคราะห์ข้อสอบได้สะดวก และทำให้สามารถจัดเรียงตรวจทานได้ง่าย

5. เตรียมเฉลยและกำหนดคะแนนในขณะสร้างแบบทดสอบ

6. ควรสร้างแบบทดสอบให้มีจำนวนข้อมากกว่าที่ต้องการในตารางวิเคราะห์หลักสูตร

7. เขียนข้อสอบทันทีหลังจากการสอนเนื้อหาวิชานั้นจบแล้ว

โดยสรุปแนวทางการจัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงว่า ผู้สร้างจะต้องคำนึงถึงว่า การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการที่ตาและสมองทำงานประสานกันในการรับรู้และแปลความสัญลักษณ์ แล้วจึงถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูด ผู้อ่านจะต้องออกเสียงให้ถูกต้อง การวัดผล การอ่านออกเสียงจะใช้วิธีสุ่มข้อความที่มีความยากง่ายตรงกับระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้อ่านออกเสียง โดยการอ่านออกเสียงมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อวัดในพฤติกรรมต่อไปนี้

1. ความถูกต้องในการอ่านออกเสียงคำ
2. ความถูกต้องในการแบ่งวรรคตอน
3. เจตคติที่มีต่อการอ่านออกเสียง
4. การใช้น้ำเสียงที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ในข้อความที่อ่าน

5. ลักษณะและท่าทางในการอ่านออกเสียงของผู้อ่าน

6. ความสามารถในการจับใจความตามเนื้อเรื่องของผู้อ่าน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนนั้นเป็นทักษะการส่งสาร ซึ่งเป็นกระบวนการที่ตาและสมองทำงานร่วมกับมือ การวัดผลการอ่านเขียนจะใช้วิธีการสร้างแบบทดสอบโดยการกำหนดคำ คู่ข้อความที่มีความยากง่ายตรงกับระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เขียน คำหรือข้อความ

พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

ความหมายของพฤติกรรม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของพฤติกรรมไว้ดังนี้

หฤทัย อติชาติพงศ์ (ม.ป.ป., หน้า 7) กล่าวว่า พฤติกรรมหมายถึงกิริยาอาการที่แสดงออกหรือการเกิดปฏิกิริยาเมื่อเผชิญกับสิ่งภายนอก การแสดงออกนั้นอาจเกิดจากอุปนิสัยที่ได้สะสม หรือจากความเคยชินที่ได้จากประสบการณ์หรือการศึกษายอบรมต่าง ๆ

อารี พันธุ์ณี (2534, หน้า 15) กล่าวว่า พฤติกรรมหมายถึงกิจกรรมหรือการกระทำของบุคคลสามารถสังเกตเห็นได้ รู้ได้ หรือใช้เครื่องมือต่าง ๆ วัดหรือตรวจสอบได้

สามารถ สุขาวงษ์ (2537, หน้า 47) กล่าวว่า พฤติกรรมหมายถึงการแสดงออกหรือการกระทำในทุก ๆ ด้านของมนุษย์จะโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมหมายถึง การกระทำทุกอย่างที่เกิดขึ้นในสิ่งมีชีวิต ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว และไม่ว่าบุคคลอื่นจะสังเกตเห็นการกระทำที่เกิดขึ้นนั้นหรือไม่ ก็ถือว่าเป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น

ความหมายของการทำงานกลุ่ม

การทำงานกลุ่มเป็นการทำงานร่วมกันของบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกันมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในการมีส่วนร่วมในการทำงาน การติดต่อสื่อสาร และการตัดสินใจร่วมกัน มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการทำงานกลุ่มไว้ดังนี้

สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2530, หน้า 4) กล่าวว่า การทำงานกลุ่มหมายถึงการรวมตัวของคนหลายคนซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันอย่างสม่ำเสมอในช่วงเวลาหนึ่ง ซึ่งคนเหล่านี้จะมีการรับรู้ในตนเองว่ามีความสำคัญต่อกันและกันในอันที่จะปฏิบัติการเพื่อบรรลุเป้าหมายที่มีร่วมกัน

วิชัย โถสุวรรณจินดา (2536, หน้า 41) กล่าวว่า การทำงานกลุ่มหมายถึงการที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปทำงานร่วมกัน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายอันเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพและปฏิบัติการต่างก็เกิดความพอใจในการทำงานนั้น

สุชาดา มุ่งช่อนกลาง (2540, หน้า 24) กล่าวว่า การทำงานกลุ่ม หมายถึงพฤติกรรมที่สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มแสดงออกถึงการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในลักษณะของกลุ่มและมีบทบาทในการช่วยกันรับผิดชอบต่องานของกลุ่มแบบร่วมมือ เพื่อให้สามารถบรรลุจุดประสงค์กลุ่มที่มีร่วมกัน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า การทำงานกลุ่ม หมายถึงการที่กลุ่มบุคคลเข้ามาร่วมกันปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งโดยมีเป้าหมายร่วมกัน และทุกคนในกลุ่มมีบทบาทในการช่วยดำเนินงานของกลุ่ม มีการติดต่อสื่อสาร ประสานงานและตัดสินใจร่วมกัน เพื่อให้งานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ดังนั้น พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม หมายถึงการกระทำทุกอย่างของสมาชิกภายในกลุ่มที่ปฏิบัติตนต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย รวมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสัมพันธ์ที่ดีต่อสมาชิกทุกคนโดยรวมเพื่อประโยชน์ร่วมกันของกลุ่ม

องค์ประกอบของการทำงานกลุ่ม

นิพนธ์ จิตภักดี (2528, หน้า 3-7) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการทำงานกลุ่มที่มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

1. องค์ประกอบของสมาชิกในกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องมีคุณสมบัติ 4 อย่างคือ
 - 1.1 มีเจตคติที่ดีและตั้งใจทำงาน
 - 1.2 มีทักษะในการทำงานนั้น
 - 1.3 มีความร่วมมือและประสานงานกันอย่างดี
 - 1.4 มีมนุษยสัมพันธ์ดี
2. องค์ประกอบด้านผู้นำกลุ่ม ประกอบด้วย
 - 2.1 มีคุณสมบัติของผู้นำที่ดี
 - 2.2 มีความสามารถในการจัดความขัดแย้งในกลุ่ม
 - 2.3 มีเทคนิคในการจูงใจสมาชิก
 - 2.4 มีความเข้าใจในพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน
3. องค์ประกอบด้านการจัดกลุ่มประกอบด้วย
 - 3.1 มีเป้าหมายของกลุ่มชัดเจน
 - 3.2 มีกลไกย้อนกลับเพื่อปรับปรุงผลงาน
 - 3.3 มีวิธีการทำงานของกลุ่มอย่างมีระบบซึ่งสมาชิกเข้าใจอย่างดี
 - 3.4 มีรูปแบบการประสานงานอย่างดี

ทิสนา แคมมณี (2537, หน้า 5-7) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการทำงานกลุ่มว่าในการทำงานร่วมกัน การที่สมาชิกในกลุ่มจะให้ความร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพได้นั้นจะต้อง

ได้รับการฝึกฝนการปฏิบัติตนให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้เป็นอย่างดีและมีความเข้าใจ
ในองค์ประกอบที่สำคัญของการทำงานกลุ่ม ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านผู้นำกลุ่ม กลุ่มใดที่มีผู้นำที่มีคุณสมบัติที่ดี รู้และเข้าใจในบทบาท
หน้าที่ของตนและมีทักษะในการปฏิบัติตามหน้าที่นั้นแล้ว กลุ่มนั้นย่อมมีแนวโน้มที่จะประสบ
ผลสำเร็จสูง ผู้นำจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งต่อความสำเร็จและประสิทธิภาพของ
การทำงานกลุ่ม

2. องค์ประกอบด้านบทบาทสมาชิกกลุ่ม การทำงานเป็นกลุ่มต้องอาศัยความร่วมมือร่วม
ใจจากสมาชิกกลุ่มทุกคนเป็นสำคัญ หากสมาชิกกลุ่มทุกคนตระหนักในความสำคัญของตนเองและ
พยายามปฏิบัติตนในการทำงานกลุ่มในฐานะสมาชิกที่ดีของกลุ่ม การดำเนินงานของกลุ่มก็จะ
สามารถประสบผลสำเร็จได้อย่างรวดเร็ว

3. องค์ประกอบด้านกระบวนการกลุ่ม กลุ่มใดมีความเข้าใจในกระบวนการทำงานที่ดี
มีกระบวนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ โดยมีขั้นตอนที่สำคัญ ได้แก่ มีการกำหนดจุดมุ่งหมาย
ในการทำงาน การวางแผนงาน การปฏิบัติตามแผน การประเมินผลและปรับปรุงงาน ซึ่งถ้า
ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมแล้ว กลุ่มก็มักจะประสบผลสำเร็จในการทำงาน

จากองค์ประกอบของกลุ่มทั้ง 3 ด้านนี้ แสดงให้เห็นว่ากลุ่มมีอิทธิพลอย่างมากต่อ
ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มที่จะส่งผลให้กลุ่มมีประสิทธิภาพได้ นั่นคือกลุ่มสามารถตอบสนอง
ความต้องการของกลุ่มและความต้องการของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มได้สำเร็จ ดังนั้น ครูผู้สอน
จึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่จะต้องฝึกฝนให้กับนักเรียนก็คือ บทบาทในการทำงานร่วมกัน ซึ่งจะเป็น
การกำหนดบทบาทต่าง ๆ ให้นักเรียน ได้ฝึกปฏิบัติจนเกิดความเคยชินติดเป็นนิสัยประกอบด้วย
ผู้นำกลุ่ม สมาชิกกลุ่มและกระบวนการทำงานกลุ่ม

ลักษณะของสมาชิกกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ

อุทัย บุญประเสริฐ (2532, หน้า 67) ได้กล่าวว่า ในการทำงานกลุ่ม สมาชิกของกลุ่ม
ที่มีประสิทธิภาพสูงนั้นควรมีคุณสมบัติดังนี้

1. สมาชิกต้องรับรู้บทบาทของตนเองในกลุ่ม ตลอดจนอำนาจหน้าที่ ความรับผิดชอบ
ที่ตนดำรงอยู่ และความสามารถที่จะผสมผสานความแตกต่างความสามารถของบุคคล และ
ใช้ความแตกต่างของบุคคลได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความสมดุล
ในบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบตลอดจนคุณภาพในการทำงาน

2. การสร้างสัมพันธภาพในกลุ่ม เพื่อนำไปสู่ประสิทธิภาพของกลุ่ม สมาชิกจะต้องมี
สัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยสมาชิกมีการสนับสนุนช่วยเหลือกัน การกระทำและ
การตัดสินใจของกลุ่มต้องมีการสื่อสารเป็นที่เข้าใจกัน สมาชิกทุกคนพยายามที่จะนำเข้าใจผู้อื่น

รับฟังปัญหาซึ่งกันและกัน มองปัญหาและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือเมื่อบุคคลต้องการ มีการกำหนดความรับผิดชอบและพิจารณาแก้ไขตลอดเวลา กลุ่มควรเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคน มีการพบกัน มีการกำหนดการประชุมเพื่อให้ได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ช่วยคิดแก้ไข ปัญหา

เมืองทอง แคมมณี (2539, หน้า 1-3) ได้กล่าวว่า สมาชิกของกลุ่มที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. สมาชิกยึดมั่นในอุดมการณ์ของกลุ่ม โดยพยายามปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละคน จนสุดความสามารถ เพื่อให้กลุ่มปฏิบัติหน้าที่จนบรรลุอุดมการณ์ที่กำหนดไว้
 2. สมาชิกมีความรักดีต่อกัน ซึ่งแสดงออกโดยสมาชิกมีความเชื่อตรงต่อกัน
 3. สมาชิกยอมรับวัตถุประสงค์ของกลุ่มที่ได้ช่วยกันกำหนดขึ้น ซึ่งทำให้กลุ่มสามารถ กำหนดวัตถุประสงค์ได้ดี เหมาะสมทั้งต่อกันและสมาชิกแต่ละคน
 4. สมาชิกพยายามปรับค่านิยมและวัตถุประสงค์ให้กลมกลืนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่สมาชิกสังกัดอยู่ในหลายกลุ่ม ซึ่งอาจมีค่านิยมและวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไป
 5. สมาชิกมีความไว้วางใจกัน หมายถึง มีความเชื่อถือไว้วางใจซึ่งกันและกัน
 6. สมาชิกมีความสามารถที่จะทำงานเป็นกลุ่ม โดยสามารถปฏิบัติหน้าที่ของตน ได้เป็นอย่างดี
 7. สมาชิกเชื่อในความสามารถของเพื่อสมาชิก โดยเชื่อว่าสมาชิกทุกคนสามารถทำ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ให้สำเร็จจนได้ ซึ่งความรู้สึกนี้จะกระตุ้นให้สมาชิกทุกคนพัฒนาตนเองได้เต็มที่
 8. สมาชิกพร้อมที่จะช่วยเหลือกันเสมอ เมื่อถึงคราวจำเป็น สมาชิกจะพยายามช่วยเหลือ เพื่อนจนสามารถปฏิบัติหน้าที่ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้
 9. สมาชิกพยายามให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่กลุ่ม โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่สมาชิกคิดว่า เกี่ยวข้องและมีความสำคัญต่อการปฏิบัติงานของกลุ่ม
 10. สมาชิกเชื่อใจในข้อมูลที่เพื่อสมาชิกหามาได้
 11. สมาชิกมีความมั่นใจในการตัดสินใจด้วยตนเอง
 12. สมาชิกผลัดกันมีอิทธิพลเหนือกันได้ ทำให้กลุ่มมีความคล่องตัวในการปรับเข้ากับ สถานการณ์ต่าง ๆ เพราะสมาชิกสามารถผลัดกันเป็นผู้นำได้
- ดังนั้น ในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มให้มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมีการกำหนดบทบาท หน้าที่ความรับผิดชอบของสมาชิกเพื่อให้การเรียน และการทำงานภายในกลุ่มไปสู่เป้าหมาย ซึ่งบทบาทของสมาชิกกลุ่มควรมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

1. ผู้สนับสนุน เป็นผู้ที่พยายามกระตุ้นให้ใคร ๆ มีส่วนร่วมในการให้ข้อเสนอแนะยอมรับฟังความคิดเห็น เป็นผู้ให้คำชมเชยในเวลาอันเหมาะสม แสดงความชื่นชมในสิ่งที่ผู้เสนอให้ ความอบอุ่นและยอมรับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม
2. ผู้ควบคุมการสนทนา เป็นผู้ที่พยายามจะควบคุมการสนทนาให้เป็น ไปด้วยดี ไม่ให้ออกนอกทาง พยายามควบคุมกลุ่มให้ดำเนินงานไปสู่เป้าหมาย
3. ผู้ประนีประนอม เป็นผู้ที่คอยไกล่เกลี่ย และหาทางแก้ปัญหา เมื่อสมาชิกกลุ่มเกิดความคิดเห็นขัดแย้ง
4. ผู้สังเกตการณ์และให้คำติชม เป็นผู้คอยสังเกตกระบวนการของกลุ่ม และบอกกลุ่มให้ทราบการประเมินประสิทธิภาพของการทำงานร่วมกัน
5. ผู้ผ่อนคลายความตึงเครียด เป็นผู้ที่ช่วยให้กลุ่มเกิดบรรยากาศที่ดีด้วยวิธีการต่าง ๆ สอดคล้องกับ ชูศรี สนิทประชากร (2534, หน้า 49) ที่ได้กล่าวว่า บทบาทของสมาชิกกลุ่ม (Role assignments) นับว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะทุกคนจะต้องรับรู้ และเรียนรู้เพื่อเป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มต้องมีหน้าที่และบทบาทโดยเสมอภาคกันบทบาทที่กำหนดนี้อาจเป็นดังนี้

ก. ผู้นำกลุ่ม	คือผู้นำสมาชิกทำงานให้ลุล่วงและสำเร็จด้วยดี
ข. ผู้สรุป	คือผู้สรุปผลการเรียนรู้ทั้งหมด
ค. ผู้ตรวจสอบ	คือผู้ตรวจสอบทุกคนในกลุ่มที่ใ้รู้ร่วมกันหมด
ง. ผู้ช่วย	คือผู้คอยช่วยให้ความคิดว่าถูกหรือไม่
จ. ผู้ชี้แนะ	คือผู้คอยเพิ่มเติมความคิด ขยายความรู้
ฉ. ผู้หาข้อมูล	คือผู้หาเอกสารข้อมูลให้กลุ่ม
ช. ผู้กระตุ้นเตือน	คือผู้คอยให้กำลังใจและกระตุ้นให้ทำงาน

การกำหนดบทบาทนี้ นอกเหนือจากการให้ความรู้แลกเปลี่ยนความคิดหรือทำงานร่วมกันเพื่อให้ได้ผลงานตามจุดมุ่งหมายร่วมกันนั้น เพื่อให้ทุก ๆ คนได้รู้จักหน้าที่ของตนและร่วมทำงานกลุ่มไปได้ด้วยดี ซึ่งนับว่าเป็นเทคนิคอย่างหนึ่งที่ครูควรใช้ในการทำงานกลุ่ม บทบาทของสมาชิกกลุ่มนั้นมีมากมาย ในการที่ครูผู้สอนจะนำมาใช้นั้นอยู่ที่ดุลพินิจ เนื้อหาหรือลักษณะของงานต่าง ๆ ที่ให้ร่วมกันรับผิดชอบ ซึ่งบทบาทดังกล่าวจะถูกกำหนดตามความเหมาะสม ครูผู้สอนแต่ละคนก็อาจมีการกำหนดที่มีทั้งความคล้ายคลึงและแตกต่างกันไป

กระบวนการในการทำงานกลุ่ม

วารี ธีระจิตร (2534, หน้า 105-106) ได้กล่าวว่ากระบวนการในการทำงานกลุ่มมีองค์ประกอบดังนี้

1. การเตรียมแผนงานทำงานของกลุ่ม
2. การมีส่วนร่วมในการอภิปราย
3. ความรับผิดชอบในหน้าที่
4. การมีส่วนร่วมในการทำงาน
5. การประเมินผล

สำหรับการเตรียมงานความรับผิดชอบในหน้าที่ที่จะต้องพิจารณาในแง่ต่าง ๆ คือ

1. ในการเตรียมวางแผนและการทำงานกลุ่ม จะต้องดูสมาชิกในกลุ่มว่ามีวิธีการทำงานอย่างไร ต่างคนต่างทำหรือช่วยกันทำงาน สมาชิกให้ความร่วมมือหรือช่วยเหลือกันหรือเปล่า และดูเวลาในการทำงานเสร็จเร็วหรือช้าอย่างไร

2. พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่มเป็นอย่างไร เช่น การไม่ยอมช่วยเหลือใคร หรือช่วยเหลือผู้อื่น เสนอแนะความคิดเห็นหรือนั่งดูเฉย ๆ

3. แสดงความคิดเห็น ตลอดจนการให้เหตุผลว่าในการทำงานกลุ่มมีวิธีการทำงานอย่างไร รู้สึกต่อเพื่อน ต่องาน ความต้องการและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการทำงาน ความต้องการ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเพื่อนสมาชิก มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่อย่างไร

การประเมินผลงานการทำงานเป็นกลุ่มนั้น ให้ความสำคัญความสำเร็จของกลุ่ม มิใช่ความสำเร็จของสมาชิกคนใดคนหนึ่งในกลุ่ม ผลสำเร็จที่ดีต้องมาจากสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งมีการประเมินผลในแง่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ผลของงานว่าบรรลุจุดมุ่งหมายหรือไม่
2. สังเกตการณ์แสดงพฤติกรรมในกลุ่ม ดูในแง่จริยธรรมของกลุ่ม
3. สานิตความสามัคคีหรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของกลุ่ม ซึ่งจะปรากฏเป็น

ความพอใจหรือตอบสนองความต้องการของสมาชิกในกลุ่ม

นอกจากนี้ ทิศนา แคมมณี (2537, หน้า 28-29) ได้กล่าวถึงกระบวนการในการทำงานกลุ่มว่า ในการส่งเสริมความร่วมมือในการทำงานกลุ่มจะประกอบไปด้วยขั้นตอนสำคัญได้แก่

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายในการทำงาน เป็นสิ่งแรกที่ผู้นำกลุ่มและสมาชิกพึงกระทำในการเริ่มงานร่วมกัน คือผู้นำกลุ่มและสมาชิกควรได้ช่วยกันวางจุดมุ่งหมายในการทำงานให้ชัดเจน และตรวจสอบว่าทุกคนเข้าใจตรงกันก่อนลงมือปฏิบัติงาน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานภายหลัง

2. การวางแผน หมายถึง การคิดและตัดสินใจในปัจจุบันถึงสิ่งที่จะทำในอนาคตว่าจะทำอะไร อย่างไร เพื่อให้งานที่ต้องทำบรรลุผลสำเร็จ ขั้นตอนในการวางแผนเป็นขั้นตอนที่จำเป็นในการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 การแสวงหาข้อมูลและรวบรวมข้อมูลที่จำเป็น
- 2.2 การหาวิธีการและกำหนดขั้นตอนในการทำงาน
- 2.3 การกำหนดแผนปฏิบัติการ
- 2.4 การแบ่งงานและมอบหมายงาน
- 2.5 การเตรียมการเรื่องการประสานงาน
- 2.6 การกำหนดวิธีการแก้ไขปัญหาไว้ล่วงหน้า

3. การปฏิบัติตามแผน ขั้นนี้นักเรียนแต่ละคนของกลุ่มควรลงมือตามหน้าที่รับผิดชอบของตน มีการติดตามงาน การจูงใจให้เพื่อนร่วมงานมีกำลังใจในการทำงาน สร้างความร่วมมือร่วมใจให้เกิดขึ้นในการทำงาน ให้คำปรึกษาแนะนำและให้ความช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ มีการเสริมสร้างความรู้ความสามารถของเพื่อนร่วมงานในรูปแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

4. การประเมินผลและการปรับปรุงงาน การประเมินผลงานเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการทำงานกลุ่ม เพราะจะช่วยให้กลุ่มได้รับทราบว่าการดำเนินงานสามารถบรรลุเป้าหมายหรือไม่ นอกจากนี้จะทำให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้นในอนาคตต่อไป ในการประเมินกระบวนการทำงานกลุ่ม อาจมีหลายขั้นตอนแตกต่างกัน แต่โดยส่วนใหญ่แล้วพบว่า จะเริ่มจากการกำหนดจุดมุ่งหมายในการทำงาน การวางแผนงานไปสู่ขั้นการดำเนินงานและลงมือปฏิบัติ และขั้นสุดท้ายเป็นการประเมินผลและปรับปรุงงาน การดำเนินงานต่าง ๆ จะเป็นไปอย่างมีขั้นตอน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการทำงานกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ของการทำงานกลุ่ม

หฤทัย อติชาติพงศ์ (ม.ป.ป., หน้า 13) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการทำงานกลุ่มไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจขอบเขตการทำงานกลุ่มร่วมกันแล้วนำไปประยุกต์ใช้กับเพื่อนร่วมงาน
2. ช่วยให้รู้จักเลือก รู้จักวางจุดมุ่งหมายและการเสนอแนะ ตลอดจนการประเมินผลในการแก้ปัญหาในโครงการที่กระทำและสามารถดำเนินการตามโครงการต่อไปได้ดี
3. ช่วยให้สมาชิกเกิดความรู้สึกไวต่อปฏิกริยาโต้ตอบภายในกลุ่ม เพื่อเขาจะได้รับความรู้ในเรื่องความรับผิดชอบของหัวหน้า ของสมาชิกดีขึ้น การโต้ตอบอย่างนี้จะช่วยให้กลุ่มพัฒนาอย่างกว้างขวาง และได้แหล่งความรู้ของแต่ละคนในกลุ่มที่แสดงออกมา

4. ช่วยให้คนได้พัฒนาทั้งความรู้และทักษะในเรื่องของประชาธิปไตย

ปิยาภรณ์ รัตนกรกุล (2536, หน้า 19-20) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการทำงานเป็นกลุ่มไว้ดังนี้

1. เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีและถูกต้องเกี่ยวกับการทำงานว่าจะต้องทำงานเป็นกลุ่มจึงจะประสบความสำเร็จ คนเราจะทำงานอย่างโดดเดี่ยวเสมอไปไม่ได้
 2. เป็นการฝึกและสร้างทัศนคติแก่นักเรียนว่า บุคคลอื่น ๆ มีค่าเสมอกัน ต้องยอมรับและเคารพความเป็นคนของคนอื่น ทั้งในด้านความคิดเห็น และการกระทำโดยไม่ยึดถือหรือมองแต่ตัวเองเป็นศูนย์กลาง
 3. เป็นการฝึกให้นักเรียนเข้าใจ และเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททั้งของตนเองและสมาชิกกลุ่มคนอื่นเช่น บทบาทในการเป็นผู้นำ หรือบทบาทในการเป็นผู้ตาม เป็นต้น
 4. เปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนรู้ฝึกฝนทักษะทางด้านสังคมหรือการมีมนุษย์สัมพันธ์กับผู้อื่น
 5. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง เพราะการเป็นสมาชิกของกลุ่มย่อมได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติการเรียน โดยการฝึกปฏิบัติจริง จะทำให้ได้รับประสบการณ์ตรง
 6. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้การปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ เพื่อเกิดการยอมรับซึ่งกันและกันเช่น การยอมรับและปฏิบัติตามมติของกลุ่ม เป็นต้น
 7. เป็นการฝึกให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับวิถีทางประชาธิปไตยด้านความคิดเห็นและการกระทำ
 8. ช่วยให้เกิดความภาคภูมิใจในตัวเอง ทำให้รู้สึกว่าคุณมีความสำคัญต่อกลุ่ม เช่น การที่กลุ่มยอมรับความคิดเห็น การที่กลุ่มเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ เป็นต้น ความภาคภูมิใจนี้จะเป็แรงผลักดันให้เป็คนกล้าแสดงความคิดเห็น กล้าพูด กล้าตัดสินใจ และจะทำให้เกิดความมั่นใจต่อมา
- ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มนั้น จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน ทั้งในด้านการปฏิสัมพันธ์ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความมีระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่องานในส่วนที่ได้รับมอบหมายและความรับผิดชอบต่องานของกลุ่มตลอดจนเป็นการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยให้กับผู้เรียน โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ดังนั้นผู้วิจัยจึงอาศัยองค์ประกอบสำคัญในการทำงานกลุ่ม 3 ด้านคือ ด้านบทบาทการเป็นผู้นำ ด้านบทบาทการเป็นสมาชิกกลุ่ม และด้านกระบวนการทำงานกลุ่ม สร้างเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มแล้วผู้วิจัยจะเป็นผู้สังเกต บันทึกผล และประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนทุกคนเองตลอดการจัดการเรียนรู้ในแต่ละชั่วโมงและนำไปสรุปผลต่อไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านและเขียนสะกดคำ

ธนิดา เรื่องพิเศษ (2550, หน้า 78) ได้ทำการวิจัยเรื่องพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุ่งระวี ศรีสองเมือง (2547, หน้า 65) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการอ่านเชิงวิเคราะห์ในการเรียนรู้เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการเรียนโดยใช้ชุดสื่อประสมกับการเรียนตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่าน และเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นักเรียนที่เรียนด้วยชุดสื่อประสม เรื่อง การอ่าน และเขียนสะกดคำ มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุขุมาลัย ฐานมั่น (2547, หน้า 87) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทยเรื่อง ไชยเชษฐ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/ 80 ศึกษาดัชนีประสิทธิผล ดัชนีประสิทธิผลของแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีค่าเท่ากับ 0.73 ซึ่งหมายความว่า แผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีความเป็นไปได้ที่ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นร้อยละ 73

จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาค (2537, หน้า 53) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลนครปฐม จำนวน 91 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ กับวิธีการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะมีคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบปกติ

อมรัตน์ คงสมบูรณ์ (2536, หน้า 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เคยสอนโดยใช้เกมและแบบฝึกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 60 คน ผลการวิจัย

นักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำยากโดยใช้เกมและแบบฝึก มีความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT

มณี บุญญาติศัย (2548, หน้า 90) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติ

อัจฉราพร เนียมมีศรี (2545, หน้า 81) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม ด้วยเกมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม มีความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย หลังการสอนสูงกว่าก่อนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อังคณา ชัยมณี (2540, หน้า 97) ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจของนักเรียน หลังเข้าร่วม โปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน หลังเข้าร่วม โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

แมคพีค (McKee Peak, 1998 อ้างถึงใน สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์, 2534, หน้า 22-23) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบตั้งแต่เริ่มศึกษาถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนประถมศึกษาที่เมือง Scituate และ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น ยกเว้นนักเรียนชายในกลุ่มที่มีความบกพร่องด้านการอ่านและยังพบว่าแบบฝึกหัดช่วยปรับปรุงความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่ระยะเวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษา และคะแนนของนักเรียนหญิงสูงกว่าคะแนนของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูงจะได้คะแนนในการสะกดคำสูงด้วย และ

พบว่าเวลาที่ใช้สำหรับการสะกดคำวันละ 20 นาที มีประโยชน์ที่จะทำให้นักเรียนสะกดคำได้ดียิ่งขึ้น

อาร์เมด (Ahmed, 2000 อ้างถึงใน เพียรศรี รุ่งกลาง, 2551, หน้า 81) ได้ศึกษาพัฒนาแบบแผนการสะกดคำตามหน่วยเสียงและตามอักขระวิธีในชั้นประถมศึกษาของสหรัฐ โดยได้ออกแบบการทดสอบการรู้จักการสะกดคำเบื้องต้นและนำไปทดสอบเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึง 5 จำนวน 390 คน แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยคำที่ไม่มี ความหมายพยางค์เดียวและสองพยางค์จำนวน 35 คำ และมุ่งเป้าไปที่แบบแผนการสะกดคำ 3 แบบแผนถอดรหัสหน่วยเสียงอย่างเดียวกัน ความรู้เรื่องกฎอักขระวิธีอย่างเดียวกันและการรวมการถอดรหัสหน่วยเสียงกับหน่วยความรู้ในคำคำเดียว

ผลการศึกษาพบว่า แนวโน้มทางการพัฒนาที่ชัดเจนในแบบแผนการสะกดคำทั้งสามแบบแผนในทั้ง 4 ระดับการเรียนรู้ การปฏิบัติการสะกดคำในกลุ่มตัวอย่างอิสระสองกลุ่มและปรากฏว่าแนวโน้มของพฤติกรรมเหมือนกันและมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับ 4 ระหว่างชั้นปีที่ 2 กับ 5 ระหว่างชั้นปีที่ 3 กับ 4 และระหว่างชั้นปีที่ 3 กับ 5 ภายในแต่ละชั้นมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการปฏิบัติระหว่างแบบแผนการสะกดคำอย่างเดียวกับแบบแผนการสะกดคำตามอักขระวิธีอย่างเดียวกัน และระหว่างแบบสอนสะกดคำแบบถอดรหัสหน่วยเสียงอย่างเดียวกับแบบแผนการสะกดคำแบบถอดรหัสอย่างเดียวกันบวกแบบแผนการสะกดคำตามอักขระวิธี จากแบบแผนการสะกดคำทั้ง 3 แบบแผนที่ประเมินแล้วนั้น คำที่ต้องการรู้เรื่อง กฎของอักขระวิธียากที่สุด เนื่องจากการสะกดคำที่มีการเปลี่ยนแปลงทางหน่วยคำและหน่วยเสียงเป็นอยู่ด้วยทำให้นักเรียนทั้ง 4 ระดับชั้น มีความผิดพลาดในการสะกดคำมากที่สุด

เบชาร์ด (Bouchard, 2002 อ้างถึงใน เพียรศรี รุ่งกลาง, 2551, หน้า 82) ได้ศึกษาความรู้เรื่องคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาทั้ง ๆ ที่มีความสำคัญอย่างมากระหว่างการอ่านกับการสะกดคำ แต่การปฏิบัติงานการอ่านและการสะกดคำของนักเรียนก็มักจะแสดงให้เห็นความแตกต่างมีนัยสำคัญในความถูกต้องและความผิดพลาดของคำ การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาการสะกดคำตามความรู้เรื่องคำเชิงพัฒนาใน 4 ด้านผลการวิเคราะห์การแปรปรวน พบว่า การปฏิบัติงานการอ่านของนักเรียนดีกว่าการปฏิบัติงานการสะกดคำอย่างมีนัยสำคัญ และพบว่ามีผลของงานอย่างมีนัยสำคัญต่อระดับความรู้เรื่องคำของนักเรียน การวิเคราะห์เชิงคุณภาพในความคิดด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนต่อไปอีก พบว่า ความคิดเกี่ยวข้องกับลักษณะทางอักขระวิธีที่เหมือนกันในทุกงาน ในที่สุดได้ศึกษาการให้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำและความรู้เรื่องคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของครู ผลการวิเคราะห์ข้อพบว่าการให้คะแนนมีความสัมพันธ์อย่างมี

นัยสำคัญกับการปฏิบัติจริงของนักเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำ กลุ่มตัวอย่างความผิดในการอ่านและการสะกดคำจำเป็นมากพอที่จะเป็นตัวแทนของการพัฒนาการรู้เรื่องคำของนักเรียนได้จากกรณีวิเคราะห์ความผิดซึ่งได้แก่ความผิดจากงานทางภาษาศาสตร์ที่แตกต่างกัน พบว่านักเรียนใช้การผสมผสานจากคำบอกใบ้ทางอักษรวินิจฉัยให้ทั้งการอ่านและการสะกดคำเท่านั้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย เป็นเครื่องมือที่จำเป็นต่อการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียน เพราะการเรียนแบบร่วมมือนั้นช่วยให้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์จริงจากการที่ได้ลงมือปฏิบัติมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ดี ส่งเสริมให้นักเรียนเห็นคุณค่าของตนเอง มีความภาคภูมิใจในตนเองช่วยให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน เกิดการยอมรับตนเอง ช่วยพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ ทักษะทางสังคมและทักษะในการแก้ปัญหา นอกจากนี้ยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอีกด้วย และชุดฝึกทักษะนอกจากจะเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการเรียนทักษะทางภาษาของนักเรียน แล้วยังมีประโยชน์สำหรับครูที่จะนำมาใช้ในการสอน ทำให้ได้ทราบพัฒนาการทางทักษะนั้น ๆ ของเด็ก และเห็นข้อบกพร่องในการเรียนเพื่อจะได้แก้ไข ปรับปรุงได้ทันทั่วทั้ง อันมีผลทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จทางการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ใช้ การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ตลอดจนศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน และเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน 3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยขอเสนอวิธีการดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. แบบแผนการทดลอง
7. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 ในอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ (1) โรงเรียนบ้านระหาร (2) โรงเรียน

บ้านบักดอง (3) โรงเรียนบ้านเคื่อ (4) โรงเรียนบ้านพราน (ประชานุเคราะห์) และ (5) โรงเรียนบ้านโนนแฝก รวม 182 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 ในอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 1 โรงเรียน คือ โรงเรียนบ้านโนนแฝก ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน รวม 32 คน ได้มาโดยการจับสลากโรงเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ 6 ชนิด คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน จำนวน 12 แผน ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

2. ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 ชุด

3. แบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด จำนวน 3 ชุด

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

6. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาไทย ที่ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค มีลักษณะเป็นการกำหนดอันดับคุณภาพ 5 อันดับ โดยครูเป็นผู้สังเกต โดยมีอันดับคุณภาพคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด พฤติกรรมที่วัดมี 3 ด้าน ได้แก่ด้านบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่ม ด้านบทบาทความเป็นสมาชิกกลุ่ม ด้านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้

ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่น
ในชีวิตประจำวัน จำนวน 12 แผนตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อให้ทราบเนื้อหา มาตรฐาน
การเรียนรู้ และค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาระมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
คู่มือการจัดการเรียนรู้หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ เกี่ยวกับขั้นตอนการเขียน
แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ขอบข่ายเนื้อหาสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้
กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลจากคู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาไทย

1.2 วิเคราะห์คำตามมาตราตัวสะกด ที่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีปัญหาการด้านการอ่าน
และเขียน อ่านและเขียนได้ไม่คล่องหรือเขียนไม่ถูกต้อง คือ มาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง แม่กน
แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กด แม่กบ โดยให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคลพร้อมบันทึกไว้เป็น
ข้อมูล จากนั้นคัดเลือกคำมาตราตัวสะกด 90 คำดังนี้ แม่ ก กา จำนวน 10 คำ ดังนี้ มะระ มะลิ กะลา
กะปิ ตัวโต โม่โห ชะนี ดีใจ ใบบัว ลำไย แม่กง จำนวน 10 คำ ดังนี้ งวง ช้าง ผุง กาง มุ้ง เสียง
กะละมัง วังแข่ง แข็งแรง แดงโม แม่กน จำนวน 10 คำ ดังนี้ กิน ดิน แขน เรียง ป้อน นิทาน
ชั้นบาน บ้านเรือน เพื่อนเล่น กระจวน แม่กมจำนวน 10 คำ ดังนี้ งาม ตาม ห้าม รุม แถม ชะอม
ชมพู อิ่มแ่ม น้ำท่วม แก้มใส แม่เกย จำนวน 10 คำ ดังนี้ อาย หาย พลาย เลื้อย หอยลาย พายเรือ
กล้วยอ้อย หลายร้อย น้อยหน้า คอยช่วย แม่เกอว จำนวน 10 คำ ดังนี้ ขาว ข้าว หิว นัว แฉว เลี้ยว
ว่าว ชาวนา แฉวาว เกี่ยวข้าว แม่กกจำนวน 10 คำ ดังนี้ ปาก ลูก ลูก โบก ออก กระจก ปลุกผัก
แจกลูก ผูกเชือก รักมาก แม่กดจำนวน 10 คำ ดังนี้ สาด พุด แปร กัด เกิด จด หัด สะอาด
มิดชิด ปิดเปิด แม่กบจำนวน 10 คำ ดังนี้ อาบ ทิบ โอบ ลูบ ชอบ เกือบ กบ ดาบ เรียบ กราบ
จากนั้นกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ มุ่งเน้นความสามารถด้านการอ่านและเขียนคำเหล่านี้

1.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ
การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน
แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ตามตัวชี้วัด
สาระสำคัญสาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ การวัดและ
ประเมินผลการเรียนรู้ บันทึกผลหลังการสอนจำนวน 12 แต่ละแผนมีขั้นตอนการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ชื่นนำเสนอบทเรียน ประกอบด้วย การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ แจกคะแนน
รายกลุ่ม บอกเกณฑ์และรางวัล ทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นขั้นกิจกรรมที่แนะนำเนื้อหาบทเรียนเรื่องใหม่ด้วยกิจกรรมที่เหมาะสม จากนั้นให้กลุ่มนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดให้เข้าใจอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมภายในกลุ่ม โดยนักเรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา มีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมตรวจสอบผลงานที่ทำร่วมกัน และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะ

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝนทักษะ เป็นขั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจในองค์ความรู้ของบทเรียนที่ครูกำหนด ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและสรุปความคิดรวบยอดในบทเรียน โดยการแลกเปลี่ยนความรู้ในประเด็นถามและตอบ กรณีที่สงสัยและต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ซึ่งสามารถซักถามเพิ่มเติมจากครูด้วยก็ได้ และนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้องของผลการทำชุดฝึกทักษะและงานกลุ่ม เพื่อประเมินและทบทวนความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องของนักเรียน

ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกมแข่งขัน เป็นการแข่งขันเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน มีจุดหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ ในบทเรียน เกมประกอบด้วย ผู้เล่น 4 คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มโดยยึดหลักความเท่าเทียมกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งกัน นักเรียนเก่งแต่ละกลุ่มแข่งกัน นักเรียนปานกลางแข่งกัน นักเรียนอ่อนแข่งกัน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปมอบรางวัลทีมชนะเลิศ นำคะแนนของแต่ละคนในทีม มารวมกันเป็นคะแนนของทีม แล้วหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีค่าสูงสุด จะได้รับการยกย่องเป็นทีมชนะเลิศ และทีมรองลงมา จัดแสดงป้ายนิเทศและมอบรางวัล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นทั้ง 12 แผน เพื่อใช้จัดการเรียนรู้ ประกอบตามชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย มีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 8 รายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผน

แผน ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	กิจกรรม	เวลา
1	1.ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ 2.ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมาย ของคำและข้อความที่อ่าน 3.ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำ และประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ใน มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ใน มาตรา แม่ ก กา ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ใน มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ใน มาตราแม่ ก กา เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง	มาตราแม่ ก กา (มะระ มะลิ กะลา กะปิ ตัวโต โมโห ชนะ คีใจ ไบบัว ลำไย)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง
2	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำและ ข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กงได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ แม่กง ได้ถูกต้อง 3.บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กงได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กง เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กง (จวง ช้าง ผุง กาง มุ่ง เสี่ยง กะละมัง วิ่งแข่ง แข่งแรง แดงโม)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

แผน ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	กิจกรรม	เวลา
3	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำ และประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำที่มี ตัวสะกด มาตรฐานแม่กน ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่กน ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่กน ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มี ตัวสะกด มาตรฐานแม่กน เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตรา แม่กน (กิน ดิน แจน เรียน ป้อน นิทาน ชั้นบาน บ้านเรือน เพื่อนเล่น กระทรวน)	ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอ เนื้อหา ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ ชั้นที่ 5 ชั้นเล่นเกม แข่งขัน ชั้นที่ 6 ชั้นสรุปมอบ รางวัลที่ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง
4	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ มาตรฐาน แม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ มาตรฐาน แม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ มาตรฐานแม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ มาตรฐาน แม่ ก กา แม่กง แม่กน เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	ทบทวน แม่ ก กา แม่กง แม่กน	ชั้นที่ 1 ชั้นนำ ชั้นที่ 2 ชั้นเสนอ เนื้อหา ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ ชั้นที่ 5 ชั้นเล่นเกม แข่งขัน ชั้นที่ 6 ชั้นสรุปมอบ รางวัลที่ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

แผน ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	กิจกรรม	เวลา
5	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำ และประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่กม ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่กม ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่กม ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่กม เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตรา แม่กม (งาม ตาม ห้าม รุม แดม ชะอม ชมพู ยิ้มแย้ม น้ำท่วม แก้มใส)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง
6	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำ และประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่เกย ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่เกย ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่เกย ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่เกย เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่เกย (อาย หาย พลาย เลื่อย เคย โภย กล้วยอ้อย ห้อย ช่วย)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

แผน ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	กิจกรรม	เวลา
7	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกอว ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ แม่เกอว ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกอว ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกอว เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตรา แม่เกอว (อายุ หาย พลาย เลื้อย หอยลาย พายเรือ กล้วยอ้อย หลายร้อย น้อยหน้า คอยช่วย)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง
8	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอก ความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว เป็น ประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	ทบทวนมาตรา แม่กม แม่เกย แม่เกอว	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

แผน ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	กิจกรรม	เวลา
9	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและ บอกความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่ก (ปาก ถูก ลูก โบก ออก กระจก ปลุก ผัก แจกลูก ผูกเชือก)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง
10	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและ ประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและ บอกความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตรฐานแม่ก เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่ก (สาด พุด แปด กัด เกิด จด หัด สะอาด มิดชิด ปิดเปิด)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง

ตารางที่ 8 (ต่อ)

แผน ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา	กิจกรรม	เวลา
11	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำ และประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและ บอกความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กบ ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กบ ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กบ ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กบ เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กบ (อาบ คีบ โอบ ลูบ ชอบ เกือบ กบ ดาบ เรียบ กราบ)	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง
12	1. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำคล้อง จองและข้อความสั้น ๆ 2. ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/2 บอกความหมายของคำ และข้อความที่อ่าน 3. ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำ และประโยคง่าย ๆ 4. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและ บอกความหมายของคำ 5. ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยค ง่าย ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ก แม่กด แม่กบ ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กก แม่กด แม่กบได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ก แม่กด แม่กบ ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ก แม่กด แม่กบ เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	ทบทวน มาตราแม่ก แม่กด แม่กบ	ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝน ทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกม แข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุป มอบรางวัลทีม ชนะเลิศ	2 ชั่วโมง

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้คำเสนอแนะว่า การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จะต้องเน้นวิธีการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT เน้นถึงการร่วมกิจกรรมกลุ่มของนักเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน คือ

1.5.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกพงศ์ ประสงค์เงิน อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และ

สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

1.5.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระพีณ ชูชื่น

อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิต “พิบูลบำเพ็ญ”

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

1.5.3 ดร.สหราช บุญไทย

ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4

1.5.4 นางอาภรณ์ สุขแจ้ง

ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านระหาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4

1.5.5 นางราตรี แทนคำ

ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านโนนแฝก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4

เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ของจุดประสงค์การเรียนรู้ผู้ตัวชีวิต สารสำคัญสาระ การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล โดยใช้ แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ (รัตนะ บัวสนธ์, 2552, หน้า 231) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	มีค่าเท่ากับ	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	มีค่าเท่ากับ	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1	คะแนน

และมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.51-5.00	ในระดับเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.51-4.50	ในระดับเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.51-3.50	ในระดับเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.51-2.50	ในระดับเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00-1.50	ในระดับเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย และระดับ ความเหมาะสมของแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ แต่ละชุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.72 ซึ่งอยู่ ระหว่าง 4.51-5.00 มีระดับความเหมาะสมอยู่ในระดับ มากที่สุด และผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะให้ปรับแก้ สารสำคัญให้ชัดเจน กระชับ สื่อที่เป็นภาพควรเลือกให้เหมาะสมและให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกัน

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

1.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้สอนกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอบึงสามพัน จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 30 คน ผลการใช้ปรากฏว่านักเรียนสนใจการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แต่พบข้อบกพร่องคือ สื่อที่เป็น รูปภาพมีขนาดเล็ก จึงปรับกิจกรรมการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับเวลา รับสื่อที่เป็นรูปภาพให้มีขนาด ใหญ่ขึ้น และรูปภาพให้มีสีสันสวยงามสะดุดตาทำให้เด็กกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

1.8 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการหาประสิทธิภาพต่อไป

2. ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและหาคุณภาพของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 ชุด มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพื่อให้ทราบเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ และค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาระมาตรฐานการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คู่มือการจัดการเรียนรู้หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ จากนั้นศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

2.2 วิเคราะห์คำมาตราตัวสะกด ที่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีปัญหาการด้านการอ่านและเขียน อ่านและเขียนได้ไม่คล่องหรือเขียนไม่ถูกต้อง คือ มาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กค แม่กข จำนวน 90 คำ มาสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

2.3 สร้างชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 ชุด ดังนี้

ตารางที่ 9 รายละเอียดของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยแต่ละชุด

ชุดฝึกทักษะที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาในชุดฝึก	วิธีการใช้ชุดฝึก (ใช้ในกิจกรรมสอน)	เวลา
1 1.1	1. อ่านออกเสียงคำใน มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ใน มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ใน มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ใน มาตราแม่ ก กา เป็นประโยคง่าย ๆ ได้อย่างถูกต้อง	มาตราแม่ ก กา (มะระ มะลิ กะลา กะปิ ตัวโต โมโหชะนี คีใจ ไบบัว ลำไย)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	1 ชั่วโมง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ชุดฝึก ทักษะที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาในชุดฝึก	วิธีการใช้ชุดฝึก (ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้)	เวลา
1.2	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตราแม่ กง ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ แม่กง ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กง ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กง เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กง (งวง ช่าง ผุง กาง มุ่ง เสียง กะละมัง วิ่งแข่ง แข็งแรง แดง โม)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝนทักษะ	
1.3	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตราแม่กน ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กน ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กน ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กน เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กน (กิน ดิน แขน เรียน ป้อน นิทาน ชื่นบาน บ้านเรือน เพื่อนเล่น กระพรวน)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝนทักษะ	1 ชั่วโมง
1.4	1. อ่านออกเสียงคำ มาตรา แม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง	ทบทวนมาตรา แม่ ก กา แม่กง แม่กน	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝนทักษะ	1 ชั่วโมง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ชุดฝึก ทักษะที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาในชุดฝึก	วิธีการใช้ชุดฝึก (ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้)	เวลา
	3. บอกความหมายคำ มาตรา แม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง			
2 2.1	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กม ได้ถูกต้อง 2. เขียนสะกดคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กม ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กม ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กม เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กม (งาม ตาม ห้าม รุม แถม ชะอม ชมพู ยิ้มแย้ม น้ำท่วม แก้มใส)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	1 ชั่วโมง
2.2	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกย ได้ถูกต้อง 2. เขียนสะกดคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกย ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกย ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่เกย เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่เกย (อาย หาย พลาย เลื้อย เคย โถย กล้วย อ้อย ห้อย ช่วย)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	1 ชั่วโมง

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ชุดฝึก ทักษะที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาในชุดฝึก	วิธีการใช้ชุดฝึก (ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้)	เวลา
2.3	<p>1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตรา แม่เกอว ได้ถูกต้อง</p> <p>2. เขียนสะกดคำ ที่มีตัวสะกดมาตรา แม่เกอว ได้ถูกต้อง</p> <p>3. บอกความหมายคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่เกอว ได้ถูกต้อง</p> <p>4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกดมาตราแม่เกอว เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง</p>	<p>มาตราแม่เกอว (ขาว ข้าว หิว นัว แถว เลี้ยว วาว ชวานา แววาว เกี่ยวข้าว)</p>	<p>ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ</p>	
2.4	<p>1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมาตรา แม่กม แม่เกย แม่เกอว ได้ถูกต้อง</p> <p>2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว ได้ถูกต้อง</p> <p>3. บอกความหมายคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กม แม่เกย แม่เกอว ได้ถูกต้อง</p> <p>4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกดมาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง</p>	<p>ทบทวนมาตรา แม่กม แม่เกย แม่เกอว</p>	<p>ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ</p>	

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ชุดฝึก ทักษะที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาในชุดฝึก	วิธีการใช้ชุดฝึก (ใช้ในกิจกรรม การเรียนรู้)	เวลา
3 3.1	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กก ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กก ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กก ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กก เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กก (ปาก ถูก ลูก โบก ออก กระจก ปลุกผัก แจกลูก ผูกเชือก รักมาก)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	
3.2	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กค ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กค ได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กค ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กค เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กค (สาด พุด แปด กัก เกิด จด หัก สะอาด มิดชิด ปิดเปิด)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	
3.3	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กบได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กบ ได้ถูกต้อง	มาตราแม่กบ (อาบ ทีบ โอบ ลูป ชอบ เกือบ กบ ดาบ เรียบ กราบ)	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ชุดฝึก ทักษะที่	จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหาในชุดฝึก	วิธีการใช้ชุดฝึก (ใช้ในกิจกรรม การเรียน)	เวลา
	3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่กบ ได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่กบ เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง			
3.4	1. อ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด มาตราแม่ก ก แม่กค แม่กบ ได้ถูกต้อง 2. เขียนคำ ที่มีตัวสะกด มาตรา แม่ก ก แม่กค แม่กบได้ถูกต้อง 3. บอกความหมายคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ก แม่กค แม่กบได้ถูกต้อง 4. เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกด มาตราแม่ก ก แม่กค แม่กบ เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง	ทบทวนมาตรา แม่ก ก แม่กค แม่กบ	ชั้นที่ 3 ชั้นเรียน เป็นกลุ่มย่อย ชั้นที่ 4 ชั้นฝึกฝน ทักษะ	1 ชั่วโมง

ชุดฝึกทักษะแต่ละชุดมีองค์ประกอบดังนี้ บทนำ คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะ
แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ แบบฝึกทักษะ เฉลยแบบฝึกทักษะ แบบทดสอบ เฉลย
แบบทดสอบ

2.4 นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย และแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ไปเสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ได้คำแนะนำว่า การทำชุดฝึกนั้นจะต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เลือกใช้คำให้เหมาะสมกับ
ผู้เรียน ภาพที่เลือกใช้ต้องสื่อความหมายได้ชัดเจน ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ
ของประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

2.5 นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย และแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ได้คำแนะนำว่า คำชี้แจงในการใช้ชุดฝึกให้เพิ่มรายละเอียดในแต่ละชุดฝึกให้ชัดเจน สื่อที่เป็นภาพควรเลือกให้เหมาะสม และให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกัน เรียงลำดับคำจากง่ายไปหายาก ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ พร้อมทั้งหาค่าความเหมาะสม ของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย โดยใช้แบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งเป็นแบบประเมินชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ (รัตนะ บัวสนธ์, 2552, หน้า 231) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

เหมาะสมมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	5	คะแนน
เหมาะสมมาก	มีค่าเท่ากับ	4	คะแนน
เหมาะสมปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	3	คะแนน
เหมาะสมน้อย	มีค่าเท่ากับ	2	คะแนน
เหมาะสมน้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1	คะแนน

และมีเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง	4.51-5.00	ในระดับเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	3.51-4.50	ในระดับเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	2.51-3.50	ในระดับเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.51-2.50	ในระดับเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ยระหว่าง	1.00-1.50	ในระดับเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการนำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย แต่ละชุด มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 4.72 ซึ่งอยู่ระหว่าง 4.51-5.00 มีระดับความเหมาะสมอยู่ในระดับ มากที่สุด ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้ แก้ไขคำผิด ปรับภาพในชุดฝึกบางภาพให้ชัดเจน นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

2.6 จัดทำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้หาประสิทธิภาพ โดยดำเนินการดังนี้

2.6.1 นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ซึ่งประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย แบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด และ

นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ไปทดลองใช้กับนักเรียนดังนี้

2.6.2 นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอ ขุนหาญ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 จำนวน 3 คน ที่มีผลการเรียน เก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาที่ใช้ความชัดเจน ความถูกต้องของวัตถุประสงค์ กิจกรรม สื่อ ระยะเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรม และนำข้อบกพร่องที่พบมาปรับปรุงแก้ไข แก้ไข คำผิด และปรับการใช้คำถามให้ชัดเจน

2.6.3 นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอ ขุนหาญ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 จำนวน 6 คน ที่มีผลการเรียน เก่ง ปานกลาง อ่อน อย่างละ 2 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์อีกครั้ง จัดพิมพ์ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปหาประสิทธิภาพ ใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2.6.4 นำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอ ขุนหาญ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 จำนวน 32 คน โดยได้ค่าประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ (E_1/E_2) เท่ากับ 85.55/ 80.88

2.6.5 จัดทำชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด

แบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด ผู้วิจัยดำเนินการสร้างและพัฒนา ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการวัดผลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัดที่เกี่ยวกับการอ่านและเขียน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.2 นำคำที่ได้จากการวิเคราะห์คำมาตราตัวสะกด ที่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีปัญหา การด้านการอ่านและเขียน อ่านและเขียนได้ไม่คล่องหรือเขียนไม่ถูกต้อง คือ มาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง แม่กม แม่เกย แม่เกว แม่กก แม่กด แม่กบ จำนวน 90 คำ โดยแบ่งเป็น 3 ชุด

3.3 สร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด ในระดับประถมศึกษา ปีที่ 1 จำนวน 3 ฉบับ มีทั้งหมด 30 ข้อ ตามโครงสร้างดังนี้

ตารางที่ 10 โครงสร้างแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะแต่ละชุด

แบบทดสอบชุดที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้างขึ้น	ใช้จริง
1	<p>ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำ และบอกความหมายของคำ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำ และบอกความหมายของคำ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสาร ด้วยคำและประโยคง่าย ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/ 3 เรียบเรียงคำ เป็นประโยคง่าย ๆ</p>	<p>1. อ่านออกเสียงคำ มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง</p> <p>2. เขียนคำ มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง</p> <p>3. บอกความหมายคำ มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน ได้ถูกต้อง</p> <p>4. เรียบเรียงคำ มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง</p>	10 ข้อ	10 ข้อ
2	<p>ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำ และบอกความหมายของคำ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/ 2 เขียนสื่อสาร ด้วยคำและประโยคง่าย ๆ</p> <p>ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/ 3 เรียบเรียงคำ เป็นประโยคง่าย ๆ</p>	<p>1. อ่านออกเสียงคำ มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกว ได้ถูกต้อง</p> <p>2. เขียนคำ มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกว ได้ถูกต้อง</p> <p>3. บอกความหมายคำ มาตราแม่กม แม่เกย แม่เกว ได้ถูกต้อง</p> <p>4. เรียบเรียงคำ มาตราแม่กม แม่กม แม่เกย แม่เกว เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ถูกต้อง</p>	10 ข้อ	10 ข้อ

ตารางที่ 10 (ต่อ)

แบบทดสอบ ชุด ที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้าง ขึ้น	ใช้ จริง
3	ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ	1. อ่านออกเสียงคำ มาตรา แม่กด แม่ก ก แม่กบ ได้ถูกต้อง	10	10
	ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ	2. เขียนคำ มาตราแม่กด แม่ก แม่กบ ได้ถูกต้อง	ข้อ	ข้อ
	ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/ 1 อ่านออกเสียง คำคล้องจองและข้อความสั้น ๆ	3. บอกความหมายคำ มาตรา แม่ แม่กด แม่ก แม่กบ ได้ถูกต้อง		
	ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/ 2 เขียนสะกดคำ และบอกความหมายของคำ	4. เรียบเรียงคำ มาตราแม่กด แม่ก แม่กบ เป็นประโยค ง่าย ๆ ได้ถูกต้อง		
	ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/ 2 เขียนสะกดคำ และบอกความหมายของคำ			
	ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/ 2 เขียนสื่อสาร ด้วยคำและประโยคง่าย ๆ			
	ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/ 3 เรียบเรียงคำ เป็นประโยคง่าย ๆ			
รวม			30	30
			ข้อ	ข้อ

3.4 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะ เสนอต่อประธานและ
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้คำแนะนำว่า การใช้คำในแบบทดสอบมีความสอดคล้อง
เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของประธานและ
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.5 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน
5 ท่าน ได้คำแนะนำว่า แก้คำผิดให้ถูกต้อง คำที่ใช้ให้ดูจากบัญชีคำพื้นฐานและคำใหม่ในบทเรียน
ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยได้ดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะทั้ง 3 ฉบับนี้ มีความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน

3.6 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะ ที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

3.7 นำแบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอบุนนาค จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ นำผลที่ได้จากการตรวจแบบทดสอบมาวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายชื่อเพื่อตรวจสอบหา ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) อยู่ในเกณฑ์ระหว่าง 0.37 - 0.76 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.27-0.77 ได้ข้อสอบจำนวน 30 ข้อ

3.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบระหว่างเรียนประจำชุดฝึกทักษะ ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการหาประสิทธิภาพต่อไป

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

4.2 วิเคราะห์คำมาตราตัวสะกด ที่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีปัญหาการด้านการอ่านและเขียนอ่านและเขียนได้ไม่คล่องหรือเขียนไม่ถูกต้อง คือ มาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กค แม่กบ จำนวน 90 คำ ดังนี้ แม่ ก กา จำนวน 10 คำ ดังนี้ มะระ มะลิ กะลา กะปิ ตัวโต โม โห ชะนี ดีใจ ไบบัว ลำไย แม่กง จำนวน 10 คำ ดังนี้ งวง ช้าง ผุง กาง มุ้ง เสียง กะละมัง วังแฉ่ง แข็งแรง แดงโม แม่กน จำนวน 10 คำ ดังนี้ กิน ดิน แขน งาน เรียน ป้อน ชื่นบาน บ้านเรือน เพื่อนเล่น กระจวน แม่กมจำนวน 10 คำ ดังนี้ งาม ตาม ห้าม รุม แถม ชะอม ชมพู อิ่มแ่ม น้ำท่วม แก้มใส แม่เกย จำนวน 10 คำ ดังนี้ อ้าย หาย พลาย เลื้อย หอยลาย พายเรือ กล้ายอ้อย หลายร้อย น้อยหน้า คอยช่วย แม่เกอวจำนวน 10 คำ ดังนี้ ขาว ข้าว หิว นัว แถว เลี้ยว ว่า ชาวนา แววาว เกี่ยวข้าว แม่กคจำนวน 10 คำ ดังนี้ ปาก ถูก ลูก โบก ออก กระจก ปลูกผัก แจกลูก ผูกเชือก รักมาก แม่กคจำนวน 10 คำ ดังนี้ สาด พุด แปะ กัด เกิด จด หัด สะอาด มิดชิด

ปิดเปิด แม่กบจำนวน 10 คำ ดังนี้ อาบ คีบ โอบ ลูบ ชอบ เกือบ กบ ดาบ เรียบ กราบ มา
สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 1 ฉบับ มีทั้งหมด 35 ข้อ จำนวน 3 ตอน ตามโครงสร้างดังนี้

ตารางที่ 11 โครงสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย

ตอนที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้างขึ้น	ใช้จริง
1. อ่าน ออก เสียงคำ	ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออก เสียงคำคล้องจองและข้อความ สั้น ๆ	1. อ่านออกเสียงคำได้ถูกต้อง	10 ข้อ	10 ข้อ
2. อ่าน ประโยค	ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออก เสียงคำคล้องจองและข้อความ สั้น ๆ	1. อ่านประโยคได้ถูกต้อง	5 ข้อ	5 ข้อ
3. อ่าน ข้อความ	ตัวชี้วัด ท 1.1 ป.1/1 อ่านออก เสียงคำคล้องจองและข้อความ สั้น ๆ	อ่านข้อความได้	20 ข้อ	15 ข้อ
รวม			35 ข้อ	30 ข้อ

4.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ได้คำแนะนำว่า การใช้คำในแบบทดสอบมิให้ความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน ผู้วิจัย
ได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้คำแนะนำว่า
ขนาดคำในแบบทดสอบปรับให้มีขนาดใหญ่ขึ้น คำที่ใช้ให้ดูจากบัญชีคำพื้นฐาน ผู้วิจัยได้
ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหา
ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยได้ดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการอ่านสะกดคำวิชาภาษาไทย ฉบับนี้ มีความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน

4.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

4.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ นำผลที่ได้จากการตรวจแบบทดสอบมาวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อตรวจสอบหา ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) อยู่ในเกณฑ์ระหว่าง 0.37-0.76 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.27-0.77 ได้ข้อสอบจำนวน 30 ข้อ นำแบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน จากสูตร KR-20 โดยใช้เกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.89

4.8 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1 ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

5.2 วิเคราะห์คำมาตราตัวสะกด ที่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมีปัญหาการด้านการอ่านและเขียนอ่านและเขียนได้ไม่คล่องหรือเขียนไม่ถูกต้อง คือ มาตราตัวสะกด แม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่กม แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กค แม่กบ จำนวน 90 คำ ดังนี้ แม่ ก กา จำนวน 10 คำ ดังนี้ มะระ มะลิ กะลา กะปิ ตัวโต โมโห ชะนี ดีใจ ไบบัว ลำไย แม่กง จำนวน 10 คำ ดังนี้ งวง ช้าง ฝูง กาง มุ้ง เสียง กะละมัง วังแข่ง แข็งแรง แดงโม แม่กน จำนวน 10 คำ ดังนี้ กิน ดิน แขน เรียง ป้อน นิตาน ชื่นบาน บ้านเรือน เพื่อนเล่น กระพรวน แม่กมจำนวน 10 คำ ดังนี้ งาม ตาม ห้าม รุม แถม ชะอม ชมพู ยิ้มแย้ม น้ำท่วม แก้มใส แม่เกย จำนวน 10 คำ ดังนี้ อาย หาย พลาย เลื้อย หอยลาย พายเรือ กล้วยอ้อย หลายร้อย น้อยหน้า คอยช่วย แม่เกอว จำนวน 10 คำ ดังนี้ ขาว ข้าว หิว นัว แถว เลี้ยว ว่าว ชาวนา แววาว เกี่ยวข้าว แม่กคจำนวน 10 คำ ดังนี้ ปาก ถูก ลูก โบก ออก กระจก ปลูกผัก แจกลูก ผูกเชือก รักมาก แม่กคจำนวน 10 คำ ดังนี้ สาด พุด แปด กัด เกิด จด หัด สะอาด มิดชิด ปิดเปิด แม่กบจำนวน 10 คำ ดังนี้ อาบ คีบ โอบ ลูบ ชอบ เกือบ กบ ดาบ เรียบ

กราบ มาตรฐานแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ในระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ฉบับ มีทั้งหมด 20 ข้อ จำนวน 3 ตอน ตามโครงสร้างดังนี้

ตารางที่ 12 โครงสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย

ตอนที่	ตัวชี้วัด	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			สร้างขึ้น	ใช้จริง
1. เขียนตามคำบอก	ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	เขียนตามคำบอกได้	10 ข้อ	10 ข้อ
2. เขียนคำ	ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ	เขียนคำจากภาพได้	5 ข้อ	5 ข้อ
3. เขียนแต่งประโยค	ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ ตัวชี้วัด ท 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ	เรียบเรียงคำ ที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา เป็นประโยคง่าย ๆ ได้	5 ข้อ	5 ข้อ
รวม			20 ข้อ	20 ข้อ

5.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภายในชีวิตประจำวัน เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้คำแนะนำว่า การใช้คำมีให้สอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน คำที่ใช้ให้ดูจากบัญชีคำพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

5.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภายในชีวิตประจำวัน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้คำแนะนำว่า คำชี้แจงให้ครูผู้สอนแนะนำให้ชัดเจน และคำในแบบทดสอบปรับให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาหาคำดัชนี

ความสอดคล้อง (IOC) โดยได้ดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ฉบับนี้ มีความสอดคล้องเหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียน

5.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่แก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญเสนอต่อประธานและกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

5.6 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอนาหวาย จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ นำผลที่ได้จากการตรวจแบบทดสอบมาวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อตรวจสอบหา ค่าความยากง่าย (p) และ ค่าอำนาจจำแนก (r) แล้วเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย (p) อยู่ในเกณฑ์ระหว่าง 0.37-0.76 และ ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.27-0.77 ได้ข้อสอบจำนวน 20 ข้อ นำแบบทดสอบ จำนวน 20 ข้อ มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน จากสูตร K R-20 โดยใช้เกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.80 ขึ้นไป ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.84

5.7 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

6. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

6.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

6.2 กำหนดโครงสร้างของแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ให้ครอบคลุมพฤติกรรม 3 ด้าน คือ ด้านบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่ม ด้านบทบาทความเป็นสมาชิกกลุ่ม ด้านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ด้านละ 4 ข้อ รวม 12 ข้อ คำถามมีลักษณะเป็นการกำหนดอันดับคุณภาพ 5 อันดับ ตามเกณฑ์การประเมินผลพฤติกรรมของ บุญชม ศรีสะอาด (2543, หน้า 162) โดยครูเป็นผู้สังเกต โดยมีอันดับคุณภาพ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด พร้อมทั้งกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละข้อความดังต่อไปนี้

มากที่สุด	มีค่าน้ำหนัก	5	คะแนน
มาก	มีค่าน้ำหนัก	4	คะแนน
ปานกลาง	มีค่าน้ำหนัก	3	คะแนน
น้อย	มีค่าน้ำหนัก	2	คะแนน
น้อยที่สุด	มีค่าน้ำหนัก	1	คะแนน

และมีเกณฑ์ที่ใช้ในการแปลผลแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการทำงานกลุ่มและแปลความหมายระดับพฤติกรรม พฤติกรรมการทำงานกลุ่มตามเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543, หน้า 163)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	แปลความว่า	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	แปลความว่า	มาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	แปลความว่า	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	แปลความว่า	พอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	แปลความว่า	ยังต้องปรับปรุง

6.3 ดำเนินการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ในข้อ 5.2 ตามตัวอย่างในตารางที่ 13

ตารางที่ 13 ตัวอย่างแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

รายการพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	ระดับคุณภาพ				
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
<u>ด้านบทบาทการเป็นผู้นำในกลุ่ม</u>					
1. ปฏิบัติหน้าที่ผู้นำด้วยความรับผิดชอบ					
2. ดูแลสมาชิกอย่างทั่วถึง					
3. ให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการทำงาน					
4. มีความกล้าแสดงออก					
<u>ด้านบทบาทการเป็นสมาชิกของกลุ่ม</u>					
5. กระตือรือร้นที่จะทำงานกับผู้อื่น					
6. ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม					
7. รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง					
8. สามารถอธิบายให้ผู้ร่วมงานในกลุ่มเข้าใจได้					
<u>ด้านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม</u>					
9. มีการวางแผนการทำงาน					
10. สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน					
11. งานที่รับผิดชอบสำเร็จ					
12. ทุกคนร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีความสุข					

6.4 แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ ได้คำแนะนำเพื่อให้ปรับแก้ข้อคำถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมกลุ่มในด้าน

กระบวนการทำงานให้ชัดเจน จากนั้นปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของประธานและคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

6.5 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พิจารณา ตรวจสอบความสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของ แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม ได้คำเสนอแนะ ว่า ควรใช้คำที่กระชับ เข้าใจง่าย ชัดเจน รมั้ดระวังการซ้ำซ้อนกับพฤติกรรมข้ออื่น จากนั้น ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญไปหา ค่า IOC ซึ่งได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00

6.6 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เสนอต่อเสนอประธานและคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบอีกครั้ง

6.7 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากนั้นนำไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ ครอนบัค (Cronbach, 1990) ได้ค่าความเชื่อมั่น .87

6.8 จัดพิมพ์แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

การดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

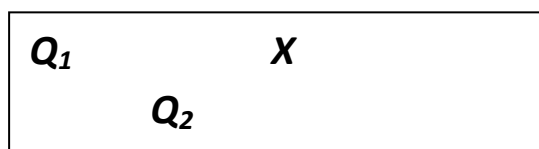
1. ปฐมนิเทศนักเรียนเพื่อให้ทราบขั้นตอนการวิจัย และลงชื่อยินยอมเป็นกลุ่มตัวอย่าง ของการวิจัย
2. ทดสอบก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการออกเสียงคำอ่านและการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

3. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เป็นเวลา 24 ชั่วโมง และในขณะดำเนินการสอน ผู้วิจัยได้ประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนจากแบบสังเกตพฤติกรรม โดยการประเมินพฤติกรรมนักเรียนในแต่ละบทบาทนั้นผู้วิจัยจะต้องให้นักเรียนสลับเปลี่ยนการทำหน้าที่ ด้านบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่ม ด้านบทบาทความเป็นสมาชิกกลุ่ม ด้านกระบวนการทำงาน ในแต่ละแผนหมุนเวียนกันไป

4. ทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำและการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวิจัยเชิงทดลอง (Pre-experimental design) จากกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม วัดผลก่อนและหลังการทดลอง เป็นแบบแผนการวิจัย ชนิด One-group Pretest-posttest design (พิชิต ฤทธิ์จรูญ, 2551, หน้า 138) ดังรูปภาพที่ 2

Q_1 แทน การทดสอบก่อนเรียน

X แทน แผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

Q_2 แทน การทดสอบหลังเรียน

ภาพที่ 2 รูปแบบแผนการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ผลการทดสอบก่อนเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. คำนวณหาค่าร้อยละของประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ของแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน
3. วิเคราะห์ผลการทดสอบหลังเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. วิเคราะห์ผลการสังเกตพฤติกรรมกลุ่ม ระหว่างเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
5. คำนวณหาค่าร้อยละของประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน
6. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนและก่อนเรียนภายในกลุ่มทดลอง โดยใช้ *t-test* แบบ dependent

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ
 - 1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of congruence: *IOC*) ใช้สูตรในการคำนวณดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536, หน้า 249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ สำหรับแบบทดสอบการอ่าน และการเขียน โดยใช้สูตรในการหาความเชื่อมั่นแบบคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (ลี้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536, หน้า 168)

$$r_t = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

$$S_t^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

เมื่อ

r_t แทน สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้เรียนที่ทำข้อสอบข้อนั้นถูกกับผู้เรียนทั้งหมด

q แทน สัดส่วนของผู้เรียนที่ทำข้อสอบข้อนั้นผิดกับผู้เรียนทั้งหมด

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนสอบทั้งฉบับ

N แทน จำนวนผู้เรียน

1.3 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ สำหรับแบบสังเกตพฤติกรรม สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α - Coefficient) ใช้สูตร(ลี้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ

α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสังเกต

n แทน จำนวนข้อของแบบสังเกต

s_i^2 แทน ความแปรปรวนของแบบสังเกตรายข้อ

s_t^2 แทน ความแปรปรวนของแบบสังเกตทั้งฉบับ

1.4 การหาค่าความยากง่ายของข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้สูตรในการคำนวณดังนี้ (ลี้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 210)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ

P แทน ค่าความยากง่าย

R แทน จำนวนผู้เรียนที่ทำข้อนั้นถูก

N แทน จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยครั้งนี้

2.1 การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะใช้สูตร E_1/E_2 ดังนี้

$$E_1 = \frac{\sum X/N}{A} \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนการสอน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำกิจกรรม

A แทน คะแนนเต็มของกิจกรรมรวมกัน

N แทน จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\sum F/N}{B} \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลสัมฤทธิ์

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของนักเรียนจากการทำ
แบบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

2.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้สูตร

คำนวณหาค่า t -test แบบ Dependent (บุญชม ศรีสะอาด, 2541, หน้า 109)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตเพื่อทราบนัยสำคัญ
	D	แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน
	Σ	แทน	ผลรวม

2.3 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2541, หน้า 101)

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม

2.4 การหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2541, หน้า 103)

$$SD = \sqrt{\frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	SD	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
	Σ	แทน	ผลรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ดังนั้น เพื่อให้การเสนอผลการวิจัยเกิดความเข้าใจ ตรงกัน ผู้วิจัยจึงนำเสนอผลการวิจัย ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ทางผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์เพื่อการนำเสนอข้อมูลดังนี้

- n แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
 SD แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 t แทน ค่าสถิติทดสอบที่ (t -test)
* แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
** แทน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยของนักเรียน ก่อนและหลังการใช้การจัดการเรียนรู้การเขียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่าน และเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คะแนนผลสัมฤทธิ์		<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
การอ่านออกเสียง	ก่อนเรียน	32	15.19	10.57	7.444**	.000
	หลังเรียน	32	25.09	4.55		

$p < .01$

จากตารางที่ 14 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเขียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ เมื่อนักเรียนได้เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเขียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีแนวโน้มที่ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันสูงขึ้น

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้การเขียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลัง
การใช้การจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ
การอ่าน และเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คะแนนผลสัมฤทธิ์		<i>n</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>p</i>
การเขียน	ก่อนเรียน	32	6.53	4.78	15.719**	.000
	หลังเรียน	32	14.56	3.01		

$p < .01$

จากตารางที่ 15 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค
TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กล่าวคือ
เมื่อนักเรียนได้เรียนด้วย การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ
การอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีแนวโน้มที่ผลสัมฤทธิ์
ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันสูงขึ้น

3. เพื่อการศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้
ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่เรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้
ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่น
ในชีวิตประจำวัน

ตารางที่ 16 พฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้
การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียน

แผน ที่	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม								
	1. ด้านบทบาท ความเป็น ผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาท ความเป็น สมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม		รวม		สรุป
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	ระดับ
1	2.96	0.56	2.96	0.47	3.09	0.28	2.99	0.37	ปานกลาง
2	3.15	0.41	3.34	0.39	3.56	0.34	3.34	0.38	ปานกลาง
3	3.72	0.39	3.59	0.39	3.53	0.39	3.61	0.39	มาก
4	3.91	0.14	3.56	0.32	3.81	0.13	3.76	0.19	มาก
5	3.91	0.26	3.91	0.49	3.94	2.20	3.92	0.32	มาก
6	4.00	0.13	4.00	0.55	4.16	0.19	4.05	0.29	มาก
7	4.19	0.23	4.19	0.40	4.38	0.13	4.25	0.25	มาก
8	4.28	0.26	4.31	0.40	4.63	0.00	4.41	0.22	มาก
9	4.41	0.26	4.44	0.25	4.50	0.00	4.45	0.17	มาก
10	4.41	0.32	4.41	0.31	4.50	0.00	4.44	0.21	มาก
11	4.47	0.19	4.50	0.26	4.50	0.00	4.49	0.15	มาก
12	4.50	0.34	4.47	0.33	4.63	0.15	4.53	0.27	มากที่สุด
รวม	3.99	0.29	3.97	0.38	4.10	0.32	4.02	0.27	มาก
อันดับ	2		3		1				

จากตารางที่ 16 พบว่า พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนโดยรวมมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 โดยอันดับ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.10 คือ ด้านกระบวนการทำงานกลุ่ม อันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 3.99 ด้านบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่ม และอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 3.97 คือ ด้านบทบาทความเป็นสมาชิกกลุ่ม

บทที่ 5

สรุป และอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน และเพื่อการศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่เรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้คือ นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโนนแฝก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 32 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบจับสลากโรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน จำนวน 12 แผน ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 3 ชุด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน และแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาภาษาไทย ที่ใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยด้วยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT จำนวน 12 ข้อ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และการทดสอบค่าที (t -test Dependent)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้

ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่น
ในชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่น
ในชีวิตประจำวัน หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึก
ทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นใน
ชีวิตประจำวัน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือ
เทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน มีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียง การเขียนและพฤติกรรม
การทำงานกลุ่มต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและ
เขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

1. จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนพบว่า นักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้
ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่น
ในชีวิตประจำวัน ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .01 ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจาก การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT
ที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ สร้างขึ้น โดยผ่านกระบวนการสร้างและพัฒนาอย่างเป็นระบบตั้งแต่
การกำหนดจุดมุ่งหมาย วิเคราะห์เนื้อหา ศึกษาแนวทางการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้
แบบร่วมมือเทคนิค TGT การวางแผนการศึกษา ดำเนินการพัฒนาจนถึงการทดลอง อีกทั้ง
ผ่านการตรวจสอบและนำพิจารณาแก้ไขปรับปรุงจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญอย่างละเอียด
เพื่อให้ได้การจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมที่สุด

นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ยังได้ออกแบบและ
พัฒนาขึ้น โดยยึดรูปแบบการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT จัดกิจกรรมการสอน
แบ่งเป็น 6 ขั้นตอนดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอบทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียน
เป็นกลุ่มย่อย ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝนทักษะ ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกมแข่งขัน ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปมอบรางวัล
ทีมชนะเลิศ ซึ่งการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนจะเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญคำนึงถึงความแตกต่างของ
นักเรียน เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้เรียนเป็นกลุ่มเล็กมีกิจกรรมให้นักเรียน

ทำเป็นกลุ่มลงมือปฏิบัติร่วมกันดังที่ อาร์ชท และนิวแมน (Artzt & Newman, 1990, หน้า 448) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนที่นักเรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีการแก้ปัญหาาร่วมกัน เพื่อเป้าหมายเดียวกัน ทุกคนตระหนักว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มจะทำให้กลุ่มประสบผลสำเร็จ ซึ่งความสำเร็จของกลุ่มก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากความสำเร็จของนักเรียนแต่ละคนเป็นสำคัญ

แผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นแผนที่ส่งเสริมให้นักเรียน ประสบความสำเร็จในการอ่าน เนื่องจากกิจกรรมในแต่ละขั้นการสอนของการจัดการเรียนรู้ การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะทั้งการฝึกอ่านด้วยตนเอง อ่านเป็นกลุ่ม ดังที่ นลินี บำเรอราช (2547, หน้า 229-330) ได้กล่าวถึงแนวทางในการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อสอนการอ่านให้ประสบผลสำเร็จในขั้นการสอนว่า ขั้นฝึกอ่านนั้น ครูอาจให้ผู้เรียนทำกิจกรรม ต่าง ๆ กันในแต่ละบทเรียน เช่น การอ่านข้อความที่กำหนดให้ อาจให้อ่านเป็นกลุ่ม โดยอ่านภายใน กลุ่มเป็นรายบุคคล อาจให้จับคู่กันอ่าน อาจให้อ่านเป็นกลุ่มเป็นแถว ฯลฯ โดยครูคอยสังเกต อย่างใกล้ชิด นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ในขั้นที่ 2 ขั้นเสนอ เนื้อหา ขั้นที่ 3 ขั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย และ ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝนทักษะใช้วิธีการสอนแบบสะกดคำ ซึ่งการสอนการอ่านและเขียนในลักษณะดังกล่าวจะทำให้ให้นักเรียนได้สังเกตรูปคำไปพร้อมกัน ทำให้นักเรียนสามารถจดจำลักษณะการประสมคำได้ และสามารถประสมคำใหม่ได้เองอย่างรวดเร็ว (นิตยา จรูญผลลลิต, 2555, หน้า 1-2)

จากเหตุผลและข้ออ้างสนับสนุนดังกล่าวจึงสรุปได้ว่าการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนเรียน ดังเช่น ผลการวิจัยของ อังคณา ชัยมณี (2540, หน้า 97) ได้ศึกษาการพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมทักษะ การอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม ด้วยเกม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการอ่าน ภาษาไทยเพื่อความเข้าใจของนักเรียน หลังเข้าร่วม โปรแกรมสูงกว่าเกณฑ์การประเมิน หลังเข้าร่วม โปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ (2551, หน้า 81) ที่ศึกษาการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เกมการศึกษา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่านักเรียนมีทักษะการอ่านสะกดคำหลังเรียน สูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2540, หน้า 3-4) ที่ว่าเกมการศึกษาช่วยพัฒนาทางด้านความคิดของนักเรียนช่วยส่งเสริมทักษะการอ่านช่วยให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลิน ช่วยคลายความตึงเครียดในการเรียน ส่งเสริมความสามัคคีและใช้ฝึก ทบทวนบทเรียนได้ดี ช่วยจูงใจและเร้าความสนใจของนักเรียน ฝึกความ รับผิดชอบ รู้จักการปฏิบัติ ตามกฎเกณฑ์ ช่วยให้ผู้ครูได้เห็นพฤติกรรมของนักเรียนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในการแข่งขันครู

จะทำให้การเสริมแรงนักเรียนด้วยการชมเชย ให้คะแนนและให้รางวัล เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรม ได้ถูกต้อง ตามกฎกติกาของเกมการศึกษาที่ตั้งไว้ จึงทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียน การฝึกฝน ด้านการเขียน และพัฒนาตนเองได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้แล้วขั้นตอนในการเล่นเกมการศึกษา แต่ละขั้นตอนช่วยให้นักเรียนจดจำคำต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ทิศนา แคมมณี (2543, หน้า 85) ที่ว่า การใช้เกมการศึกษาเป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการเรียนสูง ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้จากการเล่น ช่วยให้ผู้เรียน เกิดการเรียนรู้โดยการเห็นประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง ทำให้การเรียนรู้มีความหมายและอยู่คงทน

รวมถึงเมื่อมีการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย เข้าไปในการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค TGT จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงขึ้น ซึ่งคะแนนเฉลี่ยร้อยละการทำ แบบทดสอบระหว่างเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เท่ากับ 85.55 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัด การเรียนรู้การจัดการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ทุกคนที่ทำแบบวัด ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำและการเขียนภาษาไทย เท่ากับ 80.88 แสดงว่า ชุดฝึกทักษะ การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นผล มาจาก ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สร้างขึ้น โดยผ่านกระบวนการสร้างและพัฒนาอย่างเป็นระบบตั้งแต่การ กำหนดจุดมุ่งหมาย วิเคราะห์เนื้อหา ศึกษาแนวทางการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 การวางแผนการศึกษา ดำเนินการพัฒนาจนถึงการทดลอง อีกทั้งผ่านการตรวจสอบแนะนำ พิจารณาแก้ไขปรับปรุงจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญอย่างละเอียด เพื่อให้ได้ชุดฝึกทักษะ การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เหมาะสมที่สุด ดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 192-193) และบุญเกื้อ ควรวาเวช (2530, หน้า 84) ได้กล่าวถึงคุณค่าของ ชุดฝึกทักษะว่าชุดฝึกทักษะจะช่วยให้ส่งเสริมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้พัฒนาตัวเอง และการฝึกทักษะ แบบกลุ่มย่อยทำให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์หลายอย่าง มีการตื่นตัวอยู่เสมอได้ทำงานร่วมกับ ผู้อื่น สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองได้เต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนิตา เรื่องพิเศษ (2550, หน้า 78) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลศรีวิไล พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบ ฝึกทักษะการสะกดคำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 และสุขุมาลัย ฐานมั่น (2547, หน้า 87) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยาก วิชาภาษาไทยเรื่อง ไชยเชษฐ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ศึกษาดัชนีประสิทธิผล ดัชนีประสิทธิผลของแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีค่าเท่ากับ 0.73 ซึ่งหมายความว่า แผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากมีความเป็นไปได้ที่ทำให้ผลการเรียนของนักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สูงขึ้นร้อยละ 73

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คนละความสามารถด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยแต่ละกลุ่มมีนักเรียนที่มีความสามารถสูง ปานกลาง ต่ำ ในสัดส่วน 1:2:1 สมาชิกทุกคนภายในกลุ่มมีการร่วมมือกัน ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสพการณ์ที่ดีต่อกัน จึงส่งผลให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการช่วยกันคิด นักเรียนที่มีความสามารถสูงก็จะช่วยนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าสามารถเรียนรู้ไปพร้อมกันได้ ทำให้เกิดความเข้าใจ และเกิดทักษะด้านการเขียนมากขึ้น สอดคล้องกับคำกล่าวของ วัชรรา เล่าเรียนดี (2547, หน้า 1) ว่าการเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดการเรียนการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแบบหนึ่ง เพื่อให้ นักเรียนได้ร่วมกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมให้บรรลุสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย มุ่งเน้นการร่วมกัน ปฏิบัติงานที่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมุ่งส่งเสริมพัฒนาทักษะทางสังคม และให้ทุกคนรับผิดชอบต่อผลงานของตนเองและของกลุ่ม ทุกคนต้องมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือ ฟังพากันยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน รวมทั้งช่วยเหลือเพื่อนสมาชิกให้สามารถเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

การจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มได้เป็นอย่างดี มีการแข่งขันเกมทางวิชาการ ทำให้การเรียนการสอน มีความสนุกสนาน น่าเรียน ผู้เรียนจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียน ซึ่งการแข่งขัน ในชั้นที่ 5 ชั้นเล่นเกมแข่งขัน จะเป็นการแข่งขันเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน โดยนักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันของแต่ละกลุ่มแข่งขันกัน การที่นักเรียนมีความสามารถทัดเทียมกันของแต่ละกลุ่มแข่งขันกัน จะทำให้ผู้แข่งขันแต่ละคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการทำคะแนนจากการแข่งขัน ได้ช่วยเหลือกลุ่มให้ประสพผลสำเร็จเท่าเทียมกัน สอดคล้องกับหลักการสำคัญของการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ดังที่ สุลัดดา ลอยฟ้า (2536, หน้า 35-37)

ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมแบบกลุ่มการแข่งขัน (TGT) ว่าการแข่งขันเกมวิชาการ เป็นการแข่งขันตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจในบทเรียน การแข่งขันประกอบด้วยผู้เล่นกลุ่มละ 4 คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่ม การกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่มเล่นเกมจะยึดนักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งขันกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถสูงของแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกัน นักเรียนที่มีความสามารถปานกลางของแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกัน และนักเรียนที่มีความสามารถต่ำของแต่ละกลุ่มจะแข่งขันกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อมรัตน์ คงสมบูรณ์ (2536, หน้า 59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เคยสอนโดยใช้เกมและแบบฝึก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดพระพุทธรบาท จังหวัดสระบุรี จำนวน 60 คน ผลการวิจัยนักเรียนที่เรียนการเขียนสะกดคำยากโดยใช้เกมและแบบฝึก มีความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนส่งผลให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการช่วยกันคิด นักเรียนที่มีความสามารถสูงก็จะช่วยนักเรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าสามารถเรียนรู้ไปพร้อมกันได้ ทำให้เกิดความเข้าใจและได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอและจริงจัง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 185) กล่าวว่า การเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา จำเป็นต้องมีสื่อประเภทชุดฝึกทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ซึ่งมีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539 ก, หน้า 117-118) และไชยยศ เรืองสุวรรณ (2521, หน้า 228) กล่าวถึงว่าชุดฝึกทักษะเป็นสื่อประสมที่ได้จากกระบวนการผลิตและนำสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวิชาการ หน่วย หัวเรื่อง และวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้ครูสามารถสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพช่วยในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับ (สุนิษา รื่นเรือง, 2545, หน้า 6) กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อที่นำมาใช้ร่วมกันในการจัดการเรียนการสอน โดยจัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนตามหัวข้อเนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับและมีความสำคัญสำหรับผู้สอนที่เกิดความมั่นใจและพร้อมที่จะสอนอีกด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวสรุปได้ว่าเรียนรู้การเขียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT สามารถส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนสูงขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีที่สามารถนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกระดับทุกกลุ่มสาระ ที่สำคัญการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มีเกมทางวิชาการทำให้ผู้เรียนได้ร่วมสนุก ทำให้เกิดความสนใจ กระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สารสิน เล็กเจริญ (2554, หน้า 68) ซึ่งได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการเขียนสะกดคำของ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ มณี บุญญาติศัย (2548, หน้า 90) ได้วิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนโดยรวมมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่มอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 โดยอันดับ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.10 คือ ด้านกระบวนการทำงานกลุ่ม อันดับ 2 ค่าเฉลี่ย 3.99 ด้านบทบาทความเป็นผู้นำกลุ่ม และอันดับ 3 ค่าเฉลี่ย 3.97 คือด้านบทบาทความเป็นสมาชิกกลุ่ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างมีความสุขมีการจัดโดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มสำหรับการแข่งขัน โดยลดความสามารถของนักเรียนในด้านการเรียนซึ่งทำให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้ และปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทุกขั้นตอน ตามลำดับของการจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าทำเกิดความสนุกสนานในขณะที่แข่งขัน สอดคล้องกับ วัฒนาพร กระจับทุกซ์ (2542, หน้า 34) ที่กล่าวถึงลักษณะเด่นของการเรียนแบบนี้ว่า เน้นทักษะการคิด การร่วมมือร่วมแรงระหว่างสมาชิกทุกคนในกลุ่ม สมาชิกแต่ละคนมีหน้าที่จะเรียนรู้กระบวนการแก้ปัญหาและเนื้อหาที่ร่วมกันทำ เพราะถ้าครูเรียกให้สมาชิกคนใดคนหนึ่งตอบ หรืออธิบายกระบวนการแก้ปัญหา สมาชิกผู้นั้นต้องสามารถอธิบายได้ การเรียนแบบนี้สมาชิกทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนที่ครูสอน และช่วยสอนเพื่อนด้วย เพื่อจะได้รับความสำเร็จร่วมกัน และในการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ไม่เน้นการแข่งขันในกลุ่มแต่จะช่วยให้ นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้

สอดคล้องกับงานวิจัยของ พันทิพา ทับเที่ยง (2550, หน้า 101) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI) พบว่าผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAD) นี้ไม่แตกต่างกัน นั้นหมายความว่า การจัดการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองแบบ เป็นวิธีการเรียนที่ให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีลักษณะแตกต่างกัน เพราะเป็นการลดความสามารถของนักเรียน เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้นำศักยภาพของตนเองมาสร้างความสำเร็จของกลุ่มทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง รู้จักการแก้ปัญหาและหาคำตอบ รู้หน้าที่ของตน ฝึกความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม รู้จักการช่วยเหลือ ร่วมแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนในกลุ่ม และมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนแต่ละคนกล้าแสดงความคิดเห็น ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน และรับผิดชอบต่อผลการเรียนของตนเอง และต่อผลการเรียนของกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือทั้งสองกลุ่ม จะได้พัฒนาทักษะการคิด จากกระบวนการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งในแต่ละขั้นตอนของการเรียน นักเรียนทุกคนจะต้องมีบทบาท และแต่ละคนจะต้องทำหน้าที่ของตนให้เต็มความสามารถที่มีของตนให้เต็มที่ รวมถึงงานวิจัยของ ลิขิต สุเมธานุสรณ์ (2556, หน้า 98) ที่ศึกษาการพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาสมการ โดยจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ร่วมกับกระบวนการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของ โพลยา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีพฤติกรรมการปฏิบัติการกลุ่มอยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำและเขียนภาษาไทยสูงขึ้น ดังนั้นครูผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทย จึงควรนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ไปใช้ในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสถานศึกษาให้สูงขึ้น
2. ครูผู้สอนที่จะนำการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT ไปทดลอง ควรศึกษาให้เข้าใจขั้นตอนการสอนในแต่ละขั้น เพื่อจะได้นำไปประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT เป็นวิธีสอนที่จะต้อง

เตรียมการสอนมาอย่างดีทั้งตัวครูผู้สอน และสื่อจะต้องมีความพร้อม ครูควรกำหนดเวลาให้เพียงพอ สำหรับการทำกิจกรรมแต่ละเรื่องและยืดหยุ่นตามความเหมาะสม

3. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ครูควรเปิดโอกาสและกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง ครูจะต้องคอยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนเพราะนักเรียนมีความแตกต่างกัน โดยเฉพาะนักเรียนอ่อนครูต้องชี้แนะให้การช่วยเหลือ เพื่อให้การสอนได้บรรลุตามขั้นตอน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงและเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันด้วยการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค TGT กับเทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ เช่น แบบกลุ่มช่วยสอนเป็นรายบุคคล (TAI) แบบกลุ่มสัมฤทธิ์ (STAD) เป็นต้น

2. ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ นอกเหนือจากการศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียน เช่น เจตคติต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค TGT

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2546). การจัดการเรียนรู้อัตนศึกษาสาระการเรียนรู้ภาษาไทยหลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2543). การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: กรมศาสนา.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2535). การเขียนโดยใช้จินตนาการสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา
(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กองทัพเรือ. (2542). การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กันยา สุวรรณแสง. (2538). จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น (1977).
- ขวัญหทัย สมัครคุณ. (2541). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทย
เพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา เลิศศักดิ์. (2556). ผลการใช้หนังสือเสริมทักษะที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียน
สะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเกาะจา
จังหวัดกระบี่. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาถ. (2537). การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชา
หลักสูตรและการนิเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชลารินทร์ สุรินจักร. (2554). การสอนภาษาแบบโฟนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบ
องค์รวมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชวาล แพร่ตฤกุล. (2516). รูปแบบของคำถามชนิดเลือกตอบ. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2537). ชุดการสอนระดับประถมศึกษา ใน เอกสารการสอนชุดวิชาสื่อการสอน
ระดับประถมศึกษา หน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2539). *กระบวนการสันนิเวทนากการและระบบสื่อการสอน. ใน เอกสาร การสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา. หน่วยที่ 1-8. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.*
- ชิน โพธิ์อ่อน. (2526, เมษายน-มิถุนายน). *แนวทางการสร้างแบบฝึกสะกดคำยาก. สาระพัฒนา หลักสูตร, 14(12), 6-11.*
- ชูศรี สนิทประชากร. (2534, กรกฎาคม-ธันวาคม). *การเรียนรู้โดยการร่วมมือ. จันทรเกษมสาร, 4, 49-51.*
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2521). *เทคโนโลยีการศึกษาทฤษฎีและการวิจัย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.*
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2545). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริม วิชาการ.*
- ณรงค์ ขุ่มทอง. (2556). *แนวทาง... พัฒนาทักษะนักเรียน ก่อนเข้าสู่ประชาคมอาเซียน. เข้าถึงได้จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newid=1375668373*
- เดือนใจ เกตุษา. (2525). *การสร้างแบบทดสอบ1แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพฯ: สัมพันธ์ พานิช.*
- ดารานี โพธิ์ไทร. (2552). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรง มาตราตัวสะกด โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.*
- ทัศน์ัย อารมณฺ์สุข. (2521). *การศึกษาเปรียบเทียบเสียงของคำในภาษาพวนกับภาษาไทยมาตรฐาน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ทองพูล สิริมนตรี. (2549). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนสะกดคำตามมาตรา ตัวสะกดโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนและกระบวนการเรียนภาษา กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเมืองเสือสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามหาสารคาม เขต 2. ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตร และการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.*
- ทิสนา แจมมณี. (2537). *กลุ่มสัมพันธ์เพื่อการทำงานเป็นทีมและการจัดการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ทิสนา แจมมณี. (2554). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี ประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

- ชนิดา เรื่องพิเศษ. (2550). *การพัฒนาทักษะการสะกดคำยาก โดยใช้แบบฝึกทักษะและกระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านหัวหมู สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.*
- นลินี บำเรอราช. (2547). *เอกสารคำสอน วิชา 406426 การสอนอ่าน. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- นันทนา เจริญสุข. (2549). *ผลการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจและความคงทนในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.*
- นิตยา จรุงผลฐิติ. (2555). *การสอนแจกลูกสะกดคำ. เข้าถึงได้จาก <http://www.sahaicha.com>*
- นิพนธ์ จิตต์ภักดี. (2528, มกราคม). *การพัฒนาทีมงานให้มีประสิทธิภาพ. สารพัฒนาหลักสูตร, 43, 3-7.*
- บันลือ พลฤกษ์วัน. (2527). *อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.*
- บันลือ พลฤกษ์วัน. (2532). *อุปกรณ์การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษาแนวบูรณาการทางการสอน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.*
- บุษบา ประภาสพงศ์. (2554, ตุลาคม-ธันวาคม). *ความสำคัญและแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย. วารสารวิชาการสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 14(4), 16.*
- บุญเกื้อ คอรวาเวช. (2530). *นวัตกรรมการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.*
- บุญชม ศรีสะอาด. (2541). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). *การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.*
- ปรีทิพย์ บุญคง. (2546). *การศึกษาปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ประเทิน มหาขัน. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.*
- ประพนธ์ เรืองณรงค์. (2514, ตุลาคม). *การใช้ประโยชน์จากภาษาถิ่นในการสอน. วิทยาสาร, 22(38), 16-17.*

- ปิยาภรณ์ รัตนกรกุล. (2536). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการใ้การแบ่งกลุ่มแบบกลุ่มสัมฤทธิ์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนมพร เผ่าเจริญ. (2542). การสอนที่เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) ผลงานทางวิชาการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พันทิพา ทับเที่ยง. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม และความคงทนในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD) กับการจัดการเรียนแบบร่วมมือแบบกลุ่มช่วยรายบุคคล (TAI). ปรียญานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาการประถมศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: เฮาส์ ออฟ เคอร์รี่ส์.
- เพชรศรี รื่นกลาง. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบกิจกรรมเรียนรู้แบบ CO-op Co-op. ปรียญานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ฟาฏินา วงศ์เลขา. (2554). อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ปัญหาที่ทำทลาย. เข้าถึงได้จาก <http://www.dailynews.co.th/education/147563>
- ภพ เลหาไพบูลย์. (2542). แนวการสอนวิทยาศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 3) กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- มณี บุญญาดิษฐ์. (2548). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประโยค ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอน โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มนัสวาท ไชยคารา. (2540). การพัฒนาทักษะการเขียน โดยใช้แผนการเรียนรู้แบบบูรณาการกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เมืองทอง เขมมณี. (2539). คุณสมบัติของกลุ่มที่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รุ่งระวี ศรีสองเมือง. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการอ่านเชิงวิเคราะห์
ในการเรียนรู้เรื่อง การอ่านและเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ระหว่างการเรียน โดยใช้ชุดสื่อประสมกับการเรียนตามปกติ.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- รัชณี ศรีไพวรรณ. (2537). แบบฝึกหัดทักษะวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กแรกเรียนคู่มือครู
แนวความคิดและทักษะบางประการเกี่ยวกับกุศโลบายการสอนเด็กเริ่มเรียน
ที่พูดสองภาษา. นครราชสีมา: สำนักงานศึกษาธิการเขต 11.
- รัชฎาภร ศุภสร. (2551). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปรินญาณิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนา
หลักสูตรและการเรียนการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- รัญจิต แก้วจำปา. (2544). ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- รัตนะบัวสนธิ์. (2552). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: แอล ที เพรส.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ:
ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์ จำกัด (มหาชน).
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ลิขิต สุเมธานุสรณ์. (2556). การพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหาสมการ
โดยจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคการแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ร่วมกับกระบวนการ
แก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของโพลยา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ลัดดา สุขปรีดี. (2524). เทคโนโลยีทางการสอน. กรุงเทพฯ: ศักดิ์โสภากาพิมพ์.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ชัยวัฒนาพานิช.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2553). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้าวิชาการ.
- วัชรรา เล่าเรียนดี. (2545). เทคนิคการจัดการสอนและการนิเทศ. นครปฐม: โครงการส่งเสริม
การผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปกร วิทยาเขต
พระราชวังสนามจันทร์.
- วัชรรา เล่าเรียนดี. (2547). เทคนิคการจัดการเรียนรู้สู่ครูมืออาชีพ. นครปฐม: โครงการส่งเสริม
การผลิตตำราและเอกสารการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปกร วิทยาเขต
พระราชวังสนามจันทร์.

- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: แอลที เพรส.
- วารี ถิระจิตร. (2534). *การพัฒนาการสอนสังคมศึกษาระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วาสนา ซาวหา. (2525). *เทคโนโลยีทางการศึกษา*. ชลบุรี: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.
- วิชัย โธสุวรรณจินดา. (2536). *หัวหน้างานยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: ธรรมนิติจำกัด.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2525). *หลักสูตรและการสอน-มิติใหม่* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิไลวรรณ ถิ่นจะนะ. (2551). *การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เกม การศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2545). *การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. เชียงใหม่: ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิธร สุริยวงศ์. (2555, พฤษภาคม-ตุลาคม). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความโดยใช้แผนผังความคิดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. *วารสารการศึกษาและพัฒนสังคม*, 8(1), 105.
- ศูนย์ศรีสะเกษศึกษา. (2555). จังหวัดศรีสะเกษ. เข้าถึงได้จาก <http://www.interssk.sskru.ac.th/filenews/>
- สฤณา เลิกนอก. (2545). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนสะกดคำยากโดยใช้แบบฝึก*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2555, พฤษภาคม-มิถุนายน). สทศ. *วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน O-NET ม.6 ปีการศึกษา 2554*. *NIETS News*, 34, 7-8.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2554). *ผลการประเมิน PISA 2009 การอ่านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ บทสรุปเพื่อการบริหาร*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด อรุณการพิมพ์.
- สนิท สัตโยภาส. (2545). *ภาษาไทยเพื่อการศึกษาและสืบค้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ธารอักษร.

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ. (2553). *หลักการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการประเมินตามสภาพจริง*.

กรุงเทพฯ: ดวงกลมพับลิชชิง.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ และอเนกกุล กริแสง. (2532). *หลักเบื้องต้นของการวัดผล*. กรุงเทพฯ: ฟีนนี่พับลิชชิง.

สลักจิต ตั้งสุจริตวงศ์. (2534). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดทักษะสัมพันธ์ เล่ม 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนท่าช้างวิทยาคาร จังหวัดสิงห์บุรี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2537). *วิธีสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สามารถ สุขาวงษ์. (2537). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรมการทำงานกลุ่มและความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา ด้วยการสอนแบบโครงการโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สาวิตรี เทพีกัน. (2535). *ผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการสอนการจัดกลุ่มคำกับการสอนแบบคละคำ*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2555). *รายงานการประเมินประเมินคุณภาพภายนอกรอบสาม (พ.ศ. 2554-2558) ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพ (องค์การมหาชน).

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *แนวทางการนำจุดเน้นการพัฒนาผู้เรียนสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

สิทธิโชค วรรณสันติกุล. (2530). *การพัฒนาทีม*. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.

สุขุมาลัย ฐานมัน. (2547). *การพัฒนาแผนและแบบฝึกทักษะการสะกดคำยอกวิชาภาษาไทย เรื่อง ไชยเชษฐ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- สุคนธ์ สิ้นชีพานนท์. (2553). *นวัตกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน*.
กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด 9119 เทคนิคพรินติ้ง.
- สุชาดา มุ่งช่อนกลาง. (2540). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
และความร่วมมือในการทำงานกลุ่มระหว่างนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่เรียนด้วยวิธีการแบบร่วมมือที่เป็นทางการกับไม่เป็นทางการ*. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตศึกษา, จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุนันท์ สังข์อ่อน. (2526). *สื่อการสอนและนวัตกรรมทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). *การประเมินผลภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักและวิธีการสอนอ่านภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนิสา รื่นเรือง. (2545). *การพัฒนาชุดการสอนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง: “คำสรรพนาม” สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยี
ทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุภาพ ดวงเพชร. (2533). *การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำ
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ
การเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บางแสน.
- สุมณฑา พรหมบุญ และอรพรรณ พรสีมา. (2540). *การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม*. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุริพร แยมฉาย. (2536). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย เรื่อง การเขียนสะกดคำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนด้วยแบบฝึกการเขียนสะกดคำ
กับการสอนธรรมดา*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สุลัดดา ลอยฟ้า. (2536). *เอกสารการสอนรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้*. ขอนแก่น:
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2545). *21 วิธีการจัดการเรียนรู้: เพื่อพัฒนากระบวนการคิด*.
กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.

- สารสิน เล็กเจริญ. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT กับการสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สัญญา ผาน้อยและคณะ. (2553). การสอนภาษาไทยให้อ่านออกเขียนได้ โดยวิธีแจกลูกสะกดคำ. นนทบุรี: ซี ซี นอลลิคจิ้งคัลส์.
- เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต. (2528). เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. หฤทัย อติชาตพงศ์. (ม.ป.ป.). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. ภาควิชาแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อดุลย์ ภูปลี. (2539). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกที่จัดเป็นกลุ่มคำและแบบฝึกที่จัดละคำ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อนันต์ ศรีโสภ. (2524). หลักการวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัจฉราพร เนียมมีศรี. (2545). ผลของการเรียนแบบร่วมมือ โดยการใช้เทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่ม ด้วยเกมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.
- อังคณา ชัยมณี. (2540). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมการอ่านภาษาไทย เพื่อความเข้าใจโดยใช้การเรียนแบบร่วมมือ ด้วยเทคนิคการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรัตน์ คงสมบูรณ์. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อารี พันธุ์มณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2532). กลุ่มสัมพันธ์และการบริหารทีมงานที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Arends, R. L. (1994). *Learning to teach* (3rd ed.). United of America: McGraw-Hill.

- Artzt, A. F., & Newman, C. M. (1990, September). *Cooperative learning. Mathematic Teacher, 83*, 448-452.
- Carolyn, N. (1992). *The backyard front. In The paths to domination. Resistance and Terror. C. Nordstrom and J. Martin, eds. Pp. 260-274. Berkeley: University of California Press.*
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing fifth edition. New York: Harper Collins Pulalishers.*
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1987). *Learning together and alone cooperative, competitive, and individualistic learning. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.*
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning (2nd ed.). The United States of America: Siman and Schuster.*
- Wheele, R., & Ryan, F. L. (1990). Effects of cooperative and competitive classroom ironments on the attitudes and achievement of elementary school students engaged school studies inquiry activities. *Journal of Educational Psychology, 65(3)*, 402-407.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญและหนังสือขอความอนุเคราะห์

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกพงศ์ ประสงค์เงิน
 อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยบูรพา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระพีณ ชูชื่น
 อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิต "พิบูลบำเพ็ญ"
 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ดร.สหราช บุญไทย
 ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
 ศรีสะเกษ เขต 4
4. นางอาภรณ์ สุขแจ่ม
 ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
 โรงเรียนบ้านระหาร อำเภอบุณฑล
 จังหวัดศรีสะเกษ สำนักงานเขต
 พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ
 เขต 4
5. นางราตรี แทนคำ
 ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
 โรงเรียนบ้านโนนแฝก อำเภอบุณฑล
 จังหวัดศรีสะเกษ สำนักงานเขต
 พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ
 เขต 4

(สำเนา)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว.๒๐๕

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข

อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๐

๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เอกพงษ์ ประสงค์เงิน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เล่าโครงย่อวิทยานิพนธ์และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียน แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร. มณฑิธร ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความ อนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖ , ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๔-๘๗๑๕๗๕๒

(สำเนา)
บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาการจัดการเรียนรู้ โทร ๒๐๒๕, ๒๐๖๕
ที่ ศธ ๖๖๒๑/๓๐๔ วันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๘
เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย
เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ระพิน ชูชื่น

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของดร.มณฑิยา
ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้
คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี
จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต
ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ลงชื่อ) เชษฐ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณะบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

(สำเนา)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว.๒๐๕

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข

อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๐

๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ดร.สหราช บุญไทย

สิ่งที่ส่งมาด้วย เล่าโครงย่อวิทยานิพนธ์และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.มณฑิธร ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เศษฐ์ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เศษฐ์ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๔-๘๗๑๕๗๕๒

(สำเนา)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว.๒๐๕

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข

อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๐

๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน นางอาภรณ์ สุขแจ่ม

สิ่งที่ส่งมาด้วย เล่าโครงย่อวิทยานิพนธ์และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.มณฑิธร ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในกรณีนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เศษฐ์ ศิริสวัสดิ์

(ดร.เศษฐ์ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖ , ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๔-๘๗๑๕๗๕๒

(สำเนา)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ว.๒๐๕

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข

อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๐

๒๘ มกราคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน นางราตรี แทนคำ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เล้าโครงย่อวิทยานิพนธ์และเครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียน แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร.มณเฑียร ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย ในการนี้ คณะศึกษาศาสตร์ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือเพื่อการวิจัยของนิสิต ในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) **เชษฐ ศิริสวัสดิ์**

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๔-๘๗๑๕

(สำเนา)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ส๒๘

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา

๑๖๕ ถ.ลพท.บางแสน ต.แสนสุข

อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๐

๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านระหาร
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร. มณฑิร
ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ มีความประสงค์ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๓๐ คน ภาคเรียนที่ ๒ โรงเรียนบ้านระหาร โดยผู้วิจัยจะขอ
อนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ ๑๘-๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ อนึ่งโครงการวิจัย
นี้ได้ผ่านขั้นตอนพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) เศษฐ์ ศิริสวัสดิ์

(ดร. เศษฐ์ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๔-๘๗๑๕๗๕๒

(สำเนา)

ที่ ศธ ๖๖๒๑/ส๒๘

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา
๑๖๕ ถ.ลงหาดบางแสน ต.แสนสุข
อ. เมือง จ. ชลบุรี ๒๐๑๓๐

๖ พฤษภาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านโนนแฝก
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวรัตนา บุตรอุดม นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำ วิทยานิพนธ์ เรื่อง “ผลการเรียน
แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน” โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของ ดร. มณฑิธร
ชมดอกไม้ ประธานกรรมการ มีความประสงค์ขออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๓๒ คน ภาคเรียนที่ ๒ โรงเรียนบ้านโนนแฝก โดยผู้วิจัย
จะขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ระหว่างวันที่ ๒๕-๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ อนึ่ง
โครงการวิจัยนี้ได้ผ่านขั้นตอนพิจารณาทางจริยธรรมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
คงจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) **เชษฐ ศิริสวัสดิ์**

(ดร.เชษฐ ศิริสวัสดิ์)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา ปฏิบัติการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

ผู้รักษาการแทนอธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

ภาควิชาการจัดการเรียนรู้

โทรศัพท์ ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๖, ๐-๓๘๑๐-๒๐๖๕

โทรสาร ๐-๓๘๓๕-๓๔๘๕

ผู้วิจัยโทร ๐๘๔-๘๗๑๕๗๕๒

ภาคผนวก ข

- การหาประสิทธิภาพและความเชื่อมั่นของเครื่องมือการวิจัย
- การคำนวณค่าสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 17 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 1 เรื่อง มาตราแม่ ก กา ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะ สม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 18 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 2 เรื่อง มาตราแม่ กง ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 19 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 3 เรื่อง มาตรการแม่ กน ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 20 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 4 เรื่อง ทบทวนแม่ ก กา แม่กง แม่กน ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 21 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 5 เรื่อง มาตราแม่กม ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 22 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 6 เรื่อง มาตราแม่เกย ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 23 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 7 เรื่อง มาตราแม่เกอว ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	4	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	4	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	4	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	4	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	4	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 24 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 8 เรื่อง ทบทวนแม่กม แม่เกย แม่เกอว ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 25 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 9 เรื่อง มาตราแม่กก ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 26 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 10 เรื่อง มาตรการแม่กต ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 27 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 11 เรื่อง มาตราแม่กบ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 28 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
ที่ 12 เรื่อง ทบทวนแม่ก ก แม่กด แม่กบ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	ชุดฝึกทักษะการอ่านและการเขียน มีองค์ประกอบที่เหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	ภาษาที่ใช้มีความหมายถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	คำชี้แจงการใช้ชุดฝึกทักษะเหมาะสม กับวัย และเข้าใจง่าย	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	เนื้อหาสอดคล้องกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	เนื้อหาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ของการเรียนรู้ (จากง่ายไปหายาก)	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	เนื้อหามีความถูกต้อง เหมาะสม กับวัย และเวลาเรียน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	คำชี้แจงในกิจกรรมมีลำดับขั้นตอน การปฏิบัติงานที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับมาตรฐาน การเรียนรู้และตัวชี้วัด	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	กิจกรรมมีความเหมาะสมกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	แบบทดสอบมีความเหมาะสม กับเนื้อหาและตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 29 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1
เรื่อง มาตรฐานแม่ ก กา ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
1	2	3	4	5					
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัดมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	1	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสมกับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	รวม						4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 30 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2
เรื่อง มาตรการแม่ กง ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้ส่วนตัว มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	รวม						4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 31 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3
เรื่อง มาตรฐานแม่ กน ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	รวม						4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 32 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4
เรื่อง ทบทวนมาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 33 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5
เรื่อง มาตรการแม่ กม ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 34 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6
เรื่อง มาตรการแม่ เกษ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 35 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7
เรื่อง มาตรฐานแม่ เกอว ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
1	2	3	4	5					
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	1	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	รวม						4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 36 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8
เรื่อง ทบทวนมาตราแม่กม แม่เกย แม่เกอว ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 37 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

เรื่อง มาตรฐานแม่ กก ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม						4.72	0.23	มากที่สุด	

ตารางที่ 38 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10
เรื่อง มาตรการแม่ กศ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
1	2	3	4	5					
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	รวม						4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 39 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 11
เรื่อง มาตรฐานแม่ กบ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		ผู้เชี่ยวชาญคนที่							
1	2	3	4	5					
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
	รวม						4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 40 ค่าคะแนนเฉลี่ย และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 12
เรื่อง ทบทวนมาตราแม่กก แม่กด แม่กบ ของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อ ที่	รายการประเมิน	คะแนน					\bar{X}	SD	ระดับ ความ เหมาะสม
		ความคิดเห็นของ							
		1	2	3	4	5			
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
2	จุดประสงค์การเรียนรู้สู่ตัวชี้วัด มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับ ตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
3	สาระสำคัญมีความถูกต้องและชัดเจน	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
4	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
5	สาระการเรียนรู้มีความเหมาะสม และสอดคล้องกับตัวชี้วัด	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
6	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับขั้นตอนการสอน	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
7	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และเวลา	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
8	กิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับการวัดและประเมินผล	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
9	สื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีความเหมาะสมสอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5	3	5	5	5	4.60	0.89	มากที่สุด
10	การวัดผลประเมินผลมีความเหมาะสม กับตัวชี้วัดและกิจกรรมการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	มากที่สุด
รวม							4.72	0.23	มากที่สุด

ตารางที่ 41 ค่า IOC ของแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม นักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

สูตร
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อสอบ
 N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
 กับจุดประสงค์

ตารางที่ 42 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด (IOC) ของ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 42 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 43 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ได้จากการทดลองใช้ (Try out)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1*	0.32	0.63
2*	0.67	0.73
3*	0.28	0.73
4*	0.55	0.20
5*	0.32	0.70
6*	0.58	0.77
7*	0.46	0.60
8*	0.37	0.73
9*	0.32	0.60
10*	0.33	0.73
11*	0.26	0.47
12*	0.68	0.67
13*	0.24	0.63
14*	0.38	0.50
15*	0.27	0.70
16	0.69	0.17
17*	0.33	0.40
18*	0.55	0.23
19	0.41	0.13
20	0.46	0.03
21	0.79	0.10
22*	0.55	0.20
23*	0.67	0.73
24*	0.28	0.73

ตารางที่ 43 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
25*	0.56	0.23
26*	0.67	0.73
27*	0.48	0.63
28	0.79	0.10
29*	0.65	0.70
30*	0.46	0.60
31*	0.42	0.57
32*	0.37	0.73
33*	0.32	0.60
34*	0.28	0.70
35	0.69	0.17

ผู้วิจัยทำการเลือกข้อสอบไปใช้จำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีลักษณะดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 -.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) .20 ขึ้นไป

* หมายถึงข้อสอบที่เลือกไปใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 44 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่น
 ในชีวิตประจำวัน ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1	0.32	0.63
2	0.67	0.73
3	0.28	0.73
4	0.55	0.20
5	0.32	0.70
6	0.58	0.77
7	0.46	0.60
8	0.37	0.73
9	0.32	0.60
10	0.33	0.73
11	0.26	0.47
12	0.68	0.67
13	0.24	0.63
14	0.38	0.50
15	0.27	0.70
16	0.33	0.40
17	0.55	0.23
18	0.55	0.20
19	0.67	0.73
20	0.28	0.73
21	0.56	0.23
22	0.67	0.73
23	0.48	0.63
24	0.65	0.70

ตารางที่ 44 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
25	0.46	0.60
26	0.42	0.57
27	0.37	0.73
28	0.32	0.60
29	0.28	0.70
30	0.47	0.60
ค่าความเชื่อมั่น	KR-20	0.89

ตารางที่ 45 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด (IOC) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

สูตร	$\frac{IOC}{N} = \frac{\sum R}{N}$	
เมื่อ	IOC	คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	$\sum R$	คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อข้อสอบ กับจุดประสงค์
	N	คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ 46 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน ที่ได้จากการทดลองใช้ (Try out)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1*	0.56	0.60
2*	0.34	0.70
3*	0.63	0.77
4*	0.56	0.60
5*	0.56	0.60
6*	0.31	0.73
7*	0.21	0.60
8*	0.40	0.73
9*	0.40	0.73
10*	0.38	0.70
11*	0.67	0.67
12*	0.23	0.67
13*	0.26	0.60
14*	0.57	0.73
15*	0.34	0.73
16*	0.45	0.20
17*	0.57	0.73
18*	0.34	0.73
19*	0.45	0.20
20*	0.56	0.60

ผู้วิจัยทำการเลือกข้อสอบทั้งหมด เนื่องจากมีลักษณะดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 -.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) .20 ขึ้นไป

* หมายถึงข้อสอบที่เลือกไปใช้ในการวิจัย

$$\text{สูตร } KR_{20} \quad r_n = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{st} \right]$$

เมื่อ	n	คือ	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	P	คือ	สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ
	q	คือ	สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือ 1-q
	S_t^2	คือ	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

ตารางที่ 47 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นใน
ชีวิตประจำวันฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัย

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1*	0.56	0.60
2*	0.34	0.70
3*	0.63	0.77
4*	0.56	0.60
5*	0.56	0.60
6*	0.31	0.73
7*	0.21	0.60
8*	0.40	0.73
9*	0.40	0.73
10*	0.38	0.70
11*	0.67	0.67
12*	0.23	0.67
13*	0.26	0.60
14*	0.57	0.73
15*	0.34	0.73
16*	0.45	0.20
17*	0.57	0.73
18*	0.34	0.73
19*	0.45	0.20
20*	0.56	0.60
ค่าความเชื่อมั่น	KR-20	0.84

ตารางที่ 48 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกประจำชุดฝึก
ทักษะที่ 1

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1*	0.63	0.33
2*	0.83	0.33
3*	0.67	0.27
4*	0.60	0.53
5*	0.70	0.20
6*	0.50	0.20
7*	0.63	0.20
8*	0.50	0.20
9*	0.70	0.20
10*	0.70	0.20

ผู้วิจัยทำการเลือกข้อสอบแบบทดสอบท้ายชุดฝึกประจำชุดฝึกทักษะที่ 1 ทั้งหมด เนื่องจาก
มีลักษณะดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 -.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) .20 ขึ้นไป

ตารางที่ 49 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกประจำชุดฝึก
ทักษะที่ 2

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1*	0.63	0.33
2*	0.23	0.33
3*	0.60	0.53
4*	0.57	0.60
5*	0.70	0.20
6*	0.70	0.20
7*	0.70	0.20
8*	0.67	0.40
9*	0.70	0.20
10*	0.70	0.20

ผู้วิจัยทำการเลือกข้อสอบแบบทดสอบท้ายชุดฝึกประจำชุดฝึกทักษะที่ 2 ทั้งหมด เนื่องจาก
มีลักษณะดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 -.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) .20 ขึ้นไป

ตารางที่ 50 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกประจำชุดฝึก
ทักษะที่ 3

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความยากง่าย
1*	0.20	0.27
2*	0.70	0.20
3*	0.67	0.27
4*	0.20	0.27
5*	0.60	0.53
6*	0.57	0.60
7*	0.67	0.27
8*	0.70	0.20
9*	0.70	0.20
10*	0.67	0.40

ผู้วิจัยทำการเลือกข้อสอบแบบทดสอบท้ายชุดฝึกประจำชุดฝึกทักษะที่ 3 ทั้งหมด เนื่องจากมี
ลักษณะดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง .20 -.80

ค่าอำนาจจำแนก (r) .20 ขึ้นไป

ตารางที่ 51 ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 ตัวแรก (E_1) ของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

คะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึก ในชุดฝึกทักษะแต่ละชุด (E_1)				
คนที่	ชุดที่ 1 (10)	ชุดที่ 2 (10)	ชุดที่ 3 (10)	รวม 30 คะแนน (E_1)
1	9	8	9	26
2	8	7	8	23
3	9	8	8	25
4	7	8	7	22
5	9	9	9	27
6	9	10	9	28
7	9	9	8	26
8	7	7	7	21
9	10	9	10	29
10	7	9	9	25
11	8	9	9	26
12	8	9	7	24
13	5	9	9	23
14	8	9	9	26
15	8	9	8	25
16	8	9	9	26
17	8	9	9	26
18	9	9	8	26

ตารางที่ 51 (ต่อ)

คะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึก				
ในชุดชุดฝึกทักษะแต่ละชุด (E_1)				
คนที่	ชุดที่ 1 (10)	ชุดที่ 2 (10)	ชุดที่ 3 (10)	รวม 30 คะแนน (E_1)
19	7	9	8	24
20	7	7	7	21
21	9	9	8	26
22	9	9	8	26
23	7	9	8	24
24	9	9	10	28
25	9	8	9	26
26	7	9	9	25
27	8	9	9	26
28	7	7	7	21
29	8	10	8	26
30	9	9	8	26
31	9	9	8	26
32	9	7	7	23
คะแนนเฉลี่ย	8.13	8.63	8.31	25.06
ร้อยละ	83.20	88.32	85.12	85.55
ร้อยละเฉลี่ย	85.55			

ตารางที่ 52 ค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80 ตัวหลัง (E_2) ของชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

คนที่	วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน (30 คะแนน)	วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน (20 คะแนน)	รวม (50 คะแนน) คะแนน (E_2)
1	29	19	48
2	27	12	39
3	26	12	38
4	20	10	30
5	29	19	48
6	27	17	44
7	27	16	43
8	18	17	35
9	28	19	47
10	28	16	44
11	28	15	43
12	17	10	27
13	29	18	47
14	27	14	41
15	28	13	41
16	16	14	30
17	29	19	48
18	27	12	44
19	26	19	35
20	24	17	43
21	27	11	44
22	28	11	38
23	25	16	33

ตารางที่ 52 (ต่อ)

คนที่	ผลสัมฤทธิ์ ทางการอ่าน (30 คะแนน)	วัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเขียน (20 คะแนน)	รวม (50 คะแนน) คะแนน (E ₂)
24	20	16	44
25	27	13	46
26	28	13	41
27	25	17	33
28	20	18	44
29	27	16	44
30	29	13	35
31	23	17	40
32	25	15	35
คะแนนเฉลี่ย	25.44	15.00	40.44
ร้อยละ	94.65	75.00	80.88
ร้อยละเฉลี่ย		80.88	

ตารางที่ 53 ผลคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและ
การเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาถิ่นใน ชีวิตประจำวัน

คนที่	ก่อนเรียน (50 คะแนน)	หลังเรียน (50 คะแนน)	คนที่	ก่อนเรียน (50คะแนน)	หลังเรียน (50 คะแนน)
1	45	48	17	37	48
2	26	39	18	33	44
3	19	38	19	10	37
4	0	30	20	4	35
5	44	48	21	37	43
6	31	44	22	34	44
7	15	43	23	10	38
8	2	26	24	5	33
9	40	47	25	34	44
10	37	44	26	34	46
11	17	43	27	15	41
12	3	27	28	7	33
13	39	47	29	35	44
14	30	41	30	35	44
15	14	41	31	8	35
16	1	20	32	5	35
\bar{X}	22.06	ก่อนเรียน	\bar{X}	39.69	หลังเรียน
<i>SD</i>	14.86			7.01	

ตารางที่ 54 การคำนวณหาค่า t-test ผลคะแนนก่อนเรียน และหลังเรียนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาถิ่นใน ชีวิตประจำวัน

Paired Samples Statistics					
		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	Reading Posttest	25.09	32	4.546	.804
	Reading Pretest	15.19	32	10.572	1.869
Paired Samples Statistics					
		Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 2	Writing Posttest	14.56	32	3.005	.531
	Writing Pretest	6.53	32	4.779	.845

Paired Samples Correlations				
		N	Correlation	Sig.
Pair 1	Reading Posttest & Reading Pretest	32	.788	.000

Paired Samples Correlations				
		N	Correlation	Sig.
Pair 2	Writing Posttest & Writing Pretest	32	.819	.000

ตารางที่ 54 (ต่อ)

Paired Samples Test									
		Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
					Lower	Upper			
Pair 1	Reading Posttest - Reading Pretest	9.906	7.528	1.331	7.192	12.620	7.444	31	.000

Paired Samples Test									
		Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
					Lower	Upper			
Pair 2	Writing Posttest - Writing Pretest	8.031	2.890	.511	6.989	9.073	15.719	31	.000

ตารางที่ 55 ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.876	12

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected	Cronbach's Alpha if Item Deleted
			Item-Total Correlation	
leader1	33.1250	26.411	.624	.864
leader2	33.1250	22.411	.782	.850
leader3	33.3750	26.839	.380	.877
leader4	33.0000	28.571	.167	.887
Members of the group1	33.2500	28.214	.220	.884
Members of the group2	33.1250	27.268	.290	.883
Members of the group3	33.2500	25.357	.675	.860
Members of the group4	33.0000	24.571	.809	.852
The group work1	33.1250	25.839	.736	.859
The group work2	33.0000	23.143	.783	.850
The group work3	33.0000	24.000	.664	.859
The group work4	33.0000	24.571	.809	.852

ตารางที่ 56 พฤติกรรมการทำงานกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแผนการ
จัดการเรียนรู้การเรียนแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียน

		พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม							
แผน ชั้น	กลุ่ม	1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาทความ เป็นสมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม		สรุป	
		\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>
1	1	2.50	0.58	2.75	0.25	2.50	0.58	2.50	0.47
	2	3.25	0.50	2.50	0.58	3.50	0.58	3.08	0.53
	3	2.50	0.58	3.00	0.82	3.00	0.00	2.83	0.46
	4	3.00	0.82	3.50	0.58	4.00	0.00	3.50	0.46
	5	3.25	0.50	3.00	0.00	3.25	0.50	3.16	0.33
	6	2.25	0.50	2.25	0.50	2.00	0.00	2.16	0.33
	7	3.25	0.50	3.50	0.58	3.50	0.58	3.41	0.55
	8	3.75	0.50	3.25	0.50	3.00	0.00	3.33	0.33
	สรุป	2.96	0.56	2.96	0.47	3.09	0.28	2.99	0.37
	ระดับ	ปานกลาง		ปานกลาง		ปานกลาง		ปานกลาง	
2	1	3.25	0.50	3.00	0.50	2.50	0.58	2.91	0.52
	2	3.25	0.50	3.00	0.00	3.50	0.58	3.24	0.36
	3	3.25	0.50	3.00	0.00	3.75	0.50	3.33	0.33
	4	3.00	0.82	3.50	0.58	4.00	0.00	3.50	0.46
	5	3.00	0.00	3.75	0.50	3.50	0.58	3.41	0.36
	6	3.25	0.50	3.75	0.50	4.00	0.00	3.60	0.33
	7	3.25	0.50	3.25	0.50	4.00	0.00	3.50	0.33
	8	3.00	0.00	3.50	0.58	3.25	0.50	3.25	0.36
	สรุป	3.15	0.41	3.34	0.39	3.56	0.34	3.34	0.38
	ระดับ	ปานกลาง		ปานกลาง		มาก		ปานกลาง	

ตารางที่ 56 (ต่อ)

แผนที่	กลุ่ม	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม						สรุป	
		1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาทความ เป็นสมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม			
		\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>
	1	3.50	0.58	4.00	0.00	3.00	0.00	3.50	0.19
	2	3.75	0.50	3.00	0.00	3.75	0.50	3.50	0.33
	3	3.75	0.50	3.75	0.50	3.50	0.58	3.67	0.53
3	4	3.25	0.50	3.75	0.50	3.75	0.50	3.58	0.50
	5	3.75	0.50	3.50	0.58	3.75	0.50	3.67	0.53
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	3.75	0.50	3.83	0.33
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	3.00	0.00	3.58	0.17
	8	3.75	0.50	3.25	0.50	3.75	0.50	3.58	0.50
	สรุป	3.72	0.39	3.59	0.39	3.53	0.39	3.61	0.39
	ระดับ	มาก		มาก		มาก		มาก	
	1	3.50	0.58	3.75	0.50	4.00	0.00	3.75	0.36
	2	4.00	0.00	3.00	0.00	4.00	0.00	3.67	0.00
	3	3.75	0.50	3.50	0.58	3.25	0.50	3.50	0.53
4	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	4.00	0.00	4.00	0.00	3.25	0.50	3.75	0.17
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	8	4.00	0.00	3.00	0.00	4.00	0.00	3.67	0.00
	สรุป	3.91	0.14	3.56	0.32	3.81	0.13	3.76	0.19
	ระดับ	มาก		มาก		มาก		มาก	

ตารางที่ 56 (ต่อ)

แผนที่	กลุ่ม	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม							
		1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาทความ เป็นสมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม		สรุป	
		\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>
	1	3.75	0.50	4.00	0.00	3.75	0.50	3.83	0.33
	2	3.50	0.58	3.50	0.58	3.50	0.58	3.50	0.58
	3	3.75	0.50	4.00	0.82	4.00	0.00	3.92	0.44
5	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	8	4.25	0.50	4.75	0.50	4.25	0.50	4.42	0.50
	สรุป	3.91	0.26	3.91	0.49	3.94	0.20	3.92	0.32
	ระดับ	มาก		มาก		มาก		มาก	
	1	4.00	0.00	4.25	0.50	5.00	0.00	4.42	0.17
	2	3.75	0.50	3.75	0.50	3.75	0.50	3.75	0.50
	3	4.25	0.50	4.25	0.50	4.00	0.00	4.17	0.33
6	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	4.00	0.00	4.00	0.82	4.25	0.50	4.08	0.44
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.53	4.00	0.00	3.92	0.18
	8	4.00	0.00	4.50	0.58	4.25	0.50	4.25	0.36
	สรุป	4.00	0.13	4.00	0.55	4.16	0.19	4.05	0.29
	ระดับ	มาก		มาก		มาก		มาก	

ตารางที่ 56 (ต่อ)

แผนที่	กลุ่ม	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม						สรุป	
		1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาทความ เป็นสมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม			
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
7	1	4.00	0.82	4.00	0.00	4.75	0.50	4.25	0.44
	2	4.25	0.50	4.50	0.58	5.00	0.00	4.58	0.36
	3	4.25	0.50	4.25	0.50	4.00	0.00	4.17	0.33
	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	8	4.00	0.00	4.50	0.58	4.25	0.50	4.25	0.36
สรุป		4.19	0.23	4.19	0.40	4.38	0.13	4.25	0.25
ระดับ		มาก		มาก		มาก		มาก	
8	1	4.50	1.00	5.00	0.00	5.00	0.00	4.83	0.33
	2	4.50	0.58	4.50	0.58	5.00	0.00	4.67	0.39
	3	4.25	0.50	4.25	0.50	4.00	0.00	4.17	0.33
	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.53	5.00	0.00	4.25	0.18
	8	4.00	0.00	4.50	0.58	5.00	0.00	4.50	0.19
สรุป		4.28	0.26	4.31	0.40	4.63	0.00	4.41	0.22
ระดับ		มาก		มาก		มาก		มาก	

ตารางที่ 56 (ต่อ)

แผนก	กลุ่ม	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม						สรุป	
		1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาทความ เป็นสมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม			
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
9	1	4.50	1.00	5.00	0.00	5.00	0.00	4.83	0.33
	2	4.50	0.58	5.00	0.00	5.00	0.00	4.83	0.19
	3	4.25	0.50	4.25	0.50	4.00	0.00	4.17	0.33
	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	8	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
สรุป		4.41	0.26	4.44	0.25	4.50	0.00	4.45	0.17
ระดับ		มาก		มาก		มาก		มาก	
10	1	4.75	1.00	5.00	0.00	5.00	0.00	4.92	0.33
	2	4.50	0.58	5.00	0.00	5.00	0.00	4.83	0.19
	3	4.25	0.50	4.25	0.50	4.00	0.00	4.17	0.33
	4	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	5	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	8	4.75	0.50	4.75	0.50	5.00	0.00	4.83	0.33
สรุป		4.41	0.32	4.41	0.31	4.50	0.00	4.44	0.21
ระดับ		มาก		มาก		มาก		มาก	

ตารางที่ 56 (ต่อ)

แผนก	กลุ่ม	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม						สรุป	
		1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำกลุ่ม		2. ด้านบทบาทความ เป็นสมาชิกกลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม			
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
11	1	4.75	0.50	5.00	0.00	5.00	0.00	4.92	0.17
	2	4.75	0.50	5.00	0.00	5.00	0.00	4.92	0.17
	3	4.25	0.50	4.25	0.58	4.00	0.00	4.17	0.36
	4	4.00	0.00	4.25	0.50	4.00	0.00	4.08	0.17
	5	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
	6	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	7	4.00	0.00	3.75	0.50	4.00	0.00	3.92	0.17
	8	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
สรุป		4.47	0.19	4.50	0.26	4.50	0.00	4.49	0.15
ระดับ		มาก		มาก		มาก		มาก	
12	1	4.50	0.58	4.50	0.58	5.00	0.00	4.67	0.39
	2	4.50	0.58	5.00	0.00	5.00	0.00	4.83	0.19
	3	4.25	0.50	4.25	0.50	4.00	0.00	4.17	0.33
	4	4.00	0.00	4.00	0.00	4.00	0.00	4.00	0.00
	5	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00	5.00	0.00
	6	4.50	0.58	4.25	0.50	4.50	0.58	4.42	0.55
	7	5.00	0.00	4.50	0.58	4.50	0.58	4.67	0.39
	8	4.25	0.50	4.25	0.50	5.00	0.00	4.50	0.33
สรุป		4.50	0.34	4.47	0.33	4.63	0.15	4.53	0.27
ระดับ		มาก		มาก		มากที่สุด		มากที่สุด	

ตารางที่ 56 (ต่อ)

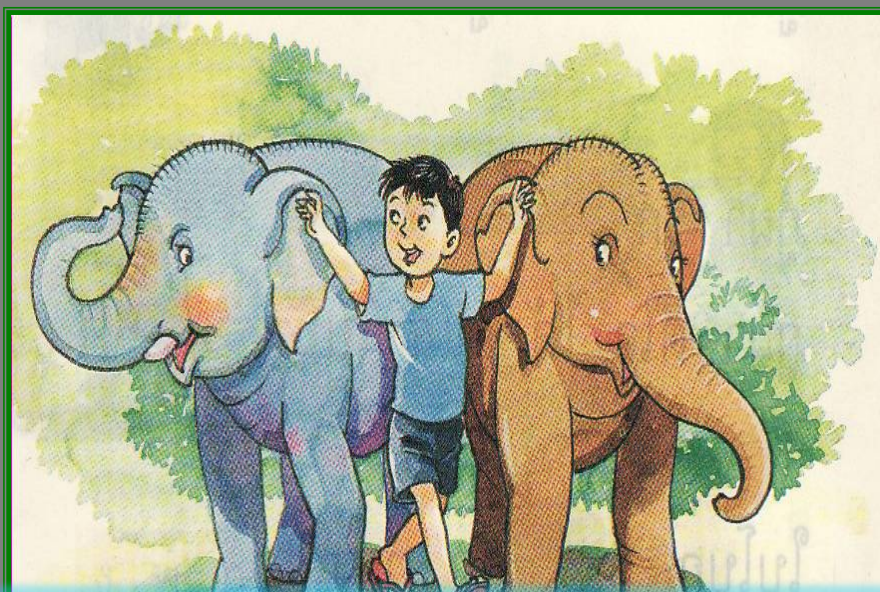
แผน ที่	พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม								สรุป ระดับ
	1. ด้านบทบาท ความเป็นผู้นำ กลุ่ม		2. ด้านบทบาท ความเป็นสมาชิก กลุ่ม		3. ด้านกระบวนการ ทำงานเป็นกลุ่ม		รวม		
	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	\bar{X}	<i>SD</i>	
1	2.96	0.56	2.96	0.47	3.09	0.28	2.99	0.37	ปานกลาง
2	3.15	0.41	3.34	0.39	3.56	0.34	3.34	0.38	ปานกลาง
3	3.72	0.39	3.59	0.39	3.53	0.39	3.61	0.39	มาก
4	3.91	0.14	3.56	0.32	3.81	0.13	3.76	0.19	มาก
5	3.91	0.26	3.91	0.49	3.94	2.20	3.92	0.32	มาก
6	4.00	0.13	4.00	0.55	4.16	0.19	4.05	0.29	มาก
7	4.19	0.23	4.19	0.40	4.38	0.13	4.25	0.25	มาก
8	4.28	0.26	4.31	0.40	4.63	0.00	4.41	0.22	มาก
9	4.41	0.26	4.44	0.25	4.50	0.00	4.45	0.17	มาก
10	4.41	0.32	4.41	0.31	4.50	0.00	4.44	0.21	มาก
11	4.47	0.19	4.50	0.26	4.50	0.00	4.49	0.15	มาก
12	4.50	0.34	4.47	0.33	4.63	0.15	4.53	0.27	มากที่สุด
รวม	3.99	0.29	3.97	0.38	4.10	0.32	4.02	0.27	มาก
อันดับ	2		3		1				

ภาคผนวก ค

- ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชุดที่ ๑ เพื่อนรู้ใจ

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

รัตนา บุตรอุดม

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

โรงเรียนบ้านโนนแฝก สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต ๔

คำนำ

ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เป็นสื่อการสอนสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งตรงกับหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ดังนี้

มาตรฐาน ท ๑.๑ ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน มาตรฐาน ท ๒.๑ ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี ประสิทธิภาพ และมาตรฐาน ท ๔.๑ เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาของภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

การสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นตรงกับตัวชี้วัด สาระที่ ๑ การอ่าน ท ๑.๑ ป.๑/๑ อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ สาระที่ ๒ การเขียน ท ๑.๒ ป.๑/๒ เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ สาระที่ ๔ หลักการใช้ภาษาไทย ท. ๔.๑ ป.๑/๒ เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำและ ท. ๔.๑ ป.๑/๓ เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ ส่วนรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคือ การจัดการเรียนรู้การแบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยแบ่งการจัดการเรียนการสอน โดยมีเป็น ๖ ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าบทเรียน ประกอบด้วย การแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ แจ้งคะแนนรายกลุ่ม บอกเกณฑ์และรางวัล ทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นขั้นกิจกรรมที่แนะนำเนื้อหาบทเรียนเรื่องใหม่ด้วยกิจกรรมที่เหมาะสม จากนั้นให้กลุ่มนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดให้เข้าใจอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ ๓ ขั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมภายในกลุ่ม โดยนักเรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา มีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมตรวจสอบผลงานที่ทำร่วมกัน และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะ

ขั้นที่ ๔ ขั้นฝึกฝนทักษะ เป็นขั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจในองค์ความรู้ของบทเรียนที่ครูกำหนด ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและสรุปความคิดรวบยอดในบทเรียน โดยการแลกเปลี่ยนความรู้ในประเด็นถามและตอบ กรณีที่สงสัยและต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ซึ่งสามารถซักถามเพิ่มเติมจากครูด้วยก็ได้ และนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง

ของผลการทำชุดฝึกทักษะและงานกลุ่ม เพื่อประเมินและทบทวนความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องของนักเรียน

ขั้นที่ ๕ **ขั้นเล่นเกมแข่งขัน** เป็นการแข่งขันเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน มีจุดหมายเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ ในบทเรียน เกมประกอบด้วย ผู้เล่น ๔ คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็นตัวแทนของกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม โดยยึดหลักความเท่าเทียมกัน กล่าวคือ นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งกัน นักเรียนเก่งแต่ละกลุ่มแข่งกัน นักเรียนปานกลางแข่งกัน นักเรียนอ่อนแข่งกัน

ขั้นที่ ๖ **ขั้นสรุปมอบรางวัลทีมชนะเลิศ** นำคะแนนโบนัสของแต่ละคนในทีม มารวมกันเป็นคะแนนของทีม แล้วหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีค่าสูงสุด จะได้รับการยกย่องเป็นทีมชนะเลิศ และทีมรองลงมา จัดแสดงป้ายนิเทศและมอบรางวัล

คำชี้แจงในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย

ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
มีรายละเอียดดังนี้

ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ชุดที่ ๑ เพื่อนู๋ใจ เรื่อง มาตราแม่ ก กา แม่กง
แม่กน แบ่งเป็น ๔ สารการเรียนรู้ ใช้เวลา ๘ ชั่วโมงดังนี้

๑. เรื่อง เพื่อนู๋ใจ (แม่ ก กา) จำนวน ๒ ชั่วโมง
๒. เรื่อง เพื่อนู๋ใจ (แม่กง) จำนวน ๒ ชั่วโมง
๓. เรื่อง เพื่อนู๋ใจ (แม่กน) จำนวน ๒ ชั่วโมง
๔. เรื่อง เพื่อนู๋ใจ (แม่ ก กา แม่กง แม่กน) จำนวน ๒ ชั่วโมง

ในชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ชุดที่ ๑ เพื่อนู๋ใจ เรื่อง มาตราแม่ ก กา แม่กง
แม่กน นั้นจะประกอบไปด้วย

๑. คำนำ
๒. คำชี้แจงในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
๓. คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับครู
๔. คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียน
๕. แผนการจัดการเรียนรู้
๖. แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
๗. ใบความรู้
๘. แบบฝึกทักษะ
๙. เฉลยแบบฝึกทักษะ
๑๐. แบบทดสอบท้ายชุดฝึก
๑๑. เฉลยแบบทดสอบท้ายชุดฝึก

คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับครู

ก่อนสอน

๑. เตรียมเอกสารสำหรับการสอนที่จำเป็นต้องใช้ตามลำดับก่อน-หลัง
๒. ศึกษารายละเอียดชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย
๓. ทดสอบการใช้สื่ออุปกรณ์การสอนแต่ละชุดฝึกทักษะ
๔. แบ่งกลุ่มนักเรียนตามเกณฑ์การจัดกลุ่มแบบร่วมมือโดยแบ่งความสามารถประกอบด้วย คนเก่ง ปานกลาง และอ่อน แล้วแบ่งการปฏิบัติหน้าที่ดังนี้
 - ๔.๑ ประธาน ทำหน้าที่ควบคุมการทำงานกลุ่ม
 - ๔.๒ รองประธาน ทำหน้าที่แทนประธานเมื่อประธานไม่อยู่
 - ๔.๓ เลขานุการ ทำหน้าที่บันทึกข้อมูล บันทึกความคิดเห็นของสมาชิก
 - ๔.๔ สมาชิก ทำหน้าที่เสนอความคิดเห็นภายในกลุ่ม
๕. ครูชี้แจงกระบวนการเรียนกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติตามกิจกรรม

ขณะสอน

๑. ชี้แจงกระบวนการเรียนให้นักเรียนทราบ
๒. จัดกลุ่มตามที่เตรียมไว้
๓. ดำเนินกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้
 - ๓.๑ ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้และการทำงานร่วมกัน
 - ๓.๒ แจกเอกสารสำหรับนักเรียน ใบความรู้ แบบฝึก แบบทดสอบและดำเนินการตามกระบวนการเรียนรู้ โดยมีเป็น ๖ ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ประกอบด้วยการแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ แจ้งคะแนนรายกลุ่ม บอกเกณฑ์และรางวัล ทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนเรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นขั้นกิจกรรมที่แนะนำเนื้อหาบทเรียนเรื่องใหม่ด้วยกิจกรรมที่เหมาะสม จากนั้นให้กลุ่มนักเรียนช่วยกันสรุปความคิดรวบยอดให้เข้าใจอย่างถูกต้อง

ขั้นที่ ๓ ขั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมมือกันทำกิจกรรมภายในกลุ่ม โดยนักเรียนร่วมกันศึกษาเนื้อหา มีการแบ่งหน้าที่กันทำงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และร่วมตรวจสอบผลงานที่ทำร่วมกัน และนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในชุดฝึกทักษะ

ขั้นที่ ๔ ขั้นฝึกฝนทักษะ เป็นขั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจในองค์ความรู้ของบทเรียนที่ครูกำหนด ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและสรุปความคิดรวบยอดในบทเรียน โดยการแลกเปลี่ยนความรู้ในประเด็นถามและตอบ กรณีที่สงสัยและต้องการให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ ซึ่งสามารถซักถามเพิ่มเติมจากครูด้วยก็ได้ และนักเรียนร่วมกันตรวจสอบความถูกต้อง

ของผลการทำชุดฝึกทักษะและงานกลุ่ม เพื่อประเมินและทบทวนความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง
ของนักเรียน

ขั้นที่ ๕ **ขั้นเล่นเกมแข่งขัน** เป็นการแข่งขันเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน มีจุดหมาย
เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจ ในบทเรียน เกมประกอบด้วย ผู้เล่น ๔ คน ซึ่งแต่ละคนจะเป็น
ตัวแทนของกลุ่มย่อย แต่ละกลุ่มกำหนดนักเรียนเข้ากลุ่ม โดยยึดหลักความเท่าเทียมกัน กล่าวคือ
นักเรียนที่มีความสามารถทัดเทียมกันแข่งกัน นักเรียนเก่งแต่ละกลุ่มแข่งกัน นักเรียนปานกลาง
แข่งกัน นักเรียนอ่อนแข่งกัน

ขั้นที่ ๖ **ขั้นสรุปมอบรางวัลทีมชนะเลิศ** นำคะแนนโบนัสของแต่ละคนในทีม มารวมกัน
เป็นคะแนนของทีม แล้วหาค่าเฉลี่ยทีมที่มีค่าสูงสุด จะได้รับการยกย่องเป็นทีมชนะเลิศ และ
มรองลงมา จัดแสดงป้ายนิเทศและมอบรางวัล

๓.๓ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่ม เพื่อให้ได้ข้อสรุปของกลุ่ม
เช่น อภิปราย ชักถาม เสนอแนะ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

๓.๔ เป็นผู้ให้คำแนะนำและเป็นที่ปรึกษาของนักเรียน ในขณะที่นักเรียนปฏิบัติ
กิจกรรม

๓.๕ ตรวจสอบการปฏิบัติงานของนักเรียน สรุปบทเรียน

๓.๖ สรุปบทเรียน

หลังสอน

๑. ตรวจสอบแบบฝึก

๒. ตรวจสอบแบบทดสอบ

๓. บันทึกผลการให้คะแนน

คำแนะนำในการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียน

๑. ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยที่นักเรียนจะได้เรียนและฝึกต่อไปนี้เป็นชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ชุดที่ ๑ เพื่อนำใจ เรื่อง มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน เป็นชุดฝึกทักษะที่สร้างขึ้นเพื่อให้ให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยด้วยตนเอง โดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำและดูแลระหว่างปฏิบัติกิจกรรม รวมทั้งการใช้เวลาให้เหมาะสมในการเรียน ฉะนั้นนักเรียนจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของชุดฝึกทักษะ โดยปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนโดยเคร่งครัด จึงบังเกิดผลดี

๒. รายละเอียดเกี่ยวกับ ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย โดยใช้การจัดการเรียนรู้ การแบบร่วมมือเทคนิค TGT ชุดที่ ๑ เพื่อนำใจ เรื่อง มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน แบ่งเป็น ๔ สาระการเรียนรู้ ใช้เวลา ๘ ชั่วโมงดังนี้

๑. เรื่อง เพื่อนำใจ (แม่ ก กา) จำนวน ๒ ชั่วโมง
๒. เรื่อง เพื่อนำใจ (แม่กง) จำนวน ๒ ชั่วโมง
๓. เรื่อง เพื่อนำใจ (แม่กน) จำนวน ๒ ชั่วโมง
๔. เรื่อง เพื่อนำใจ (แม่ ก กา แม่กง แม่กน) จำนวน ๒ ชั่วโมง

๓. ในชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทย ชุดที่ ๑ เพื่อนำใจ เรื่อง มาตราแม่ ก กา แม่กง แม่กน นั้นจะประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ แบบฝึกทักษะ ทักษะแบบทดสอบ และมีคำตอบอยู่ในแผ่นเฉลยประจำแบบฝึกแต่ละชุดฝึกทักษะ นักเรียนต้องปฏิบัติตามขั้นตอนและตอบคำถามประจำชุดฝึกทักษะ โดยไม่เปิดดูเฉลยอย่างเคร่งครัด เพราะการศึกษาและการฝึกฝนของนักเรียนจะบรรลุผลตามความมุ่งหมายก็ต่อเมื่อนักเรียนมีความซื่อสัตย์และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

๔. เมื่อนักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในชุดฝึกทักษะชุดที่ ๑ สำเร็จแล้วให้นักเรียนตอบคำถามแล้วให้นักเรียนตรวจคำตอบจากแผ่นเฉลยโดยศึกษาให้เข้าใจ แต่นักเรียนต้องไม่เปลี่ยนแปลงแก้ไขคำตอบของนักเรียน

๕. นักเรียนต้องศึกษาข้อมูลและปฏิบัติตามขั้นตอนของชุดฝึกทักษะซึ่งถือเป็นบทเรียนที่จะนำนักเรียนไปสู่จุดหมายปลายทางด้วยความสำเร็จ ฉะนั้นนักเรียนควรศึกษาชุดฝึกทักษะด้วยความสบายใจและปราศจากความกังวล แต่ควรฝึกสมาธิเพื่อทำความเข้าใจกับความรู้ในแต่ละชุดเพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้ต่อไป

๖. เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมเรียบร้อยแล้ว เก็บอุปกรณ์ทุกชิ้นให้เรียบร้อย

แผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านและเขียน
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

เรื่อง มาตรฐานแม่ ก กา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ผู้สอน รัตนา บุตรอุดม
ภาษาไทย

รหัสวิชา ท 11101
เวลา 2 ชั่วโมง
กลุ่มสาระการเรียนรู้

1. มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ

แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

ตัวชี้วัด

ท 1.1 ป.1/1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียน
เรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมี
ประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด

ท 1.2 ป.1/2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลง
ของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาของภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

ตัวชี้วัด

ท. 4.1 ป.1/2 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

ท. 4.1 ป.1/3 เรียบเรียงคำเป็นประโยคง่าย ๆ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 อ่านออกเสียงคำ มาตรฐานแม่ ก กา ได้ถูกต้อง
- 2.2 เขียนคำ มาตรฐานแม่ ก กา ได้ถูกต้อง
- 2.3 บอกความหมายคำ มาตรฐานแม่ ก กา ได้ถูกต้อง
- 2.4 เรียบเรียงคำ มาตรฐานแม่ ก กา เป็นประโยคง่าย ๆ ได้ได้ถูกต้อง

3. สารสำคัญ

การสะกดคำ หมายถึง การเปล่งเสียงตามเสียงของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และ ตัวสะกดที่ประสมกันเป็นคำ เช่น ก-อา-กา-กา-ง-กาง เป็นต้น

มาตราแม่ ก กา คือ คำหรือพยางค์ ที่ไม่มีตัวสะกด มีการประสมระหว่างพยัญชนะ ต้น สระ และวรรณยุกต์เท่านั้น อาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า แม่ ก กา

4. สาระการเรียนรู้

4.1 สาระการเรียนรู้แกนกลาง

4.1.1 มาตราแม่ ก กา

4.2 ทักษะ/ กระบวนการ

4.2.1 พฤติกรรมการทำงานกลุ่ม

4.3 คุณลักษณะอันพึงประสงค์

4.3.1 รักความเป็นไทย

4.3.2 ใฝ่เรียนรู้

4.3.3 มีจิตสาธารณะ

4.3.4 มีวินัย

5. กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิค TGT

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เข้าสู่บทเรียน

1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และเกณฑ์การได้คะแนนรายกลุ่ม บอกเกณฑ์และรางวัล จากนั้นทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา

2.ครูนำแผนภูมิเพลงมาตราแม่ ก กา ดัดบนกระดานให้นักเรียนดู ครูอ่านนำและนักเรียนอ่านตาม 1 เที้ยว และครูร้องให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว จากนั้นเปิดเพลงมาตราแม่ ก กา ให้นักเรียนฟัง นักเรียนแสดงท่าทางประกอบอย่างอิสระครูนำนักเรียนสนทนา เกี่ยวกับเนื้อหาในเพลง

3. ให้นักเรียนเล่นเกม “จ่ายตลาด” โดยเล่าเรื่องนำว่า พวกเราไปจ่ายตลาดกันเถอะ ในตลาดเรา จะเจอสิ่งของมากมาย สิ่งของเหล่านี้มีอะไรบ้าง แยกชองภาพลึงของกลุ่มละ 1 ชอง ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มหยิภาพสิ่งของมาติดบนกระดานคำ พร้อมทั้งเขียนชื่อสิ่งของ และอ่านให้เพื่อน ๆ ฟัง

กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4
			
กลุ่มที่ 5	กลุ่มที่ 6	กลุ่มที่ 7	กลุ่มที่ 8
			

4. ให้นักเรียนสังเกตชื่อสิ่งของเหล่านี้ โดยให้อ่านแจกลูกสะกดคำทุกคำ เช่น เช่น มอ-อะ-มะ-ร่อ-อะ-ระ-มะระ เป็นต้น และคิดวิเคราะห์ว่าคำเหล่านี้ ไม่มีตัวสะกดทุกคำ ซึ่งจัดอยู่ในมาตราแม่ ก กา ครูคิดแถบประโยค

มาตรา ก กา หมายถึง คำหรือพยางค์ที่ไม่มีตัวสะกด

ชั้นที่ 3 ชั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย

5. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาใบความรู้ที่ 1 เรื่อง มาตราแม่ ก กา ครูอธิบายเพิ่มเติมและนักเรียนในกลุ่มร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมในรูปแบบฝึกทักษะที่ 1.1 โดยนักเรียนทุกคนช่วยกันทำ ครูแนะนำให้นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยอธิบายให้เพื่อนในกลุ่มที่ไม่เข้าใจเนื้อหาให้เข้าใจ เนื้อหาได้อย่างดีและสามารถทำกิจกรรม ได้อย่างถูกต้อง

6. ขณะที่นักเรียนทำงานกลุ่ม ครูสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนควบคู่กันไปด้วย

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นที่ 4 ขั้นฝึกฝนทักษะ

7. นักเรียน เก่ง นำนักเรียนที่เรียนปานกลางและอ่อน อ่านคำมาตราแม่ ก กา ในแบบฝึกทักษะที่ 1.1 จากนั้นนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมในแบบฝึกทักษะที่ 1.2-1.6 เป็นรายบุคคล

8. นักเรียนฝึกทักษะการอ่านคำมาตราแม่ ก กา ที่ถูกต้องตามใบความรู้เพื่อที่จะได้มีความรู้ความสามารถเท่าเทียมกันและในการส่งตัวแทนเข้าแข่งขันเล่นเกม ในการฝึกร่วมกันในกลุ่ม ครูคอยชี้แนะเรื่องต่าง ๆ ที่นักเรียนทำไม่ถูก

9. นักเรียนร่วมกันสรุป เรื่อง มาตราแม่ ก กา จากนั้นครูให้นักเรียน แบบทดสอบเรื่อง มาตราแม่ ก กา เป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 5 ขั้นเล่นเกมแข่งขัน

10. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนแข่งขันเกมการอ่านและเขียนสะกดคำ มาตราแม่ ก กา โดยแยกกลุ่ม ดังนี้

- กลุ่มนักเรียนเก่ง
- กลุ่มนักเรียนปานกลาง
- กลุ่มนักเรียนปานกลาง
- กลุ่มนักเรียนอ่อน

11. การให้คะแนนตามใบกิจกรรมการแข่งขัน

ขั้นที่ 6 ขั้นสรุปมอบรางวัลทีมชนะเลิศ

12. นำคะแนนของแต่ละคนในกลุ่มรวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยของกลุ่ม กลุ่มใดได้คะแนนเฉลี่ยมากที่สุดเป็นกลุ่มชนะเลิศ

13. ครูยกย่องชมเชยและ ให้รางวัล

6. สื่อ/ แหล่งเรียนรู้

- 6.1 แผ่นภูมิ เพลงมาตราแม่ ก กา
- 6.2 เพลงมาตราแม่ ก กา
- 6.3 บัตรภาพ มาตราแม่ ก กา
- 6.4 ชุดฝึกทักษะ
- 6.5 แบบทดสอบประจำโต๊ะแข่งขัน จำนวน 4 โต๊ะ

7. การวัดและประเมินผล

ประเด็นการประเมิน	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. ด้านความรู้	- สังเกตการณ์อ่าน - ตรวจชุดฝึกทักษะ	- แบบสังเกตการณ์อ่าน - ชุดฝึกทักษะ	- ผ่านเกณฑ์ระดับ ดีขึ้นไป - ผ่านเกณฑ์ ประเมินร้อยละ 80 ขึ้นไป
2. ทักษะ/ กระบวนการ	- สังเกตพฤติกรรม กลุ่ม	- แบบสังเกต พฤติกรรมกลุ่ม	- ผ่านเกณฑ์ ระดับดีขึ้นไป
3. ด้านคุณลักษณะ อันพึงประสงค์	- ประเมินคุณลักษณะ อันพึงประสงค์	- แบบประเมิน คุณลักษณะ อันพึงประสงค์	- ผ่านเกณฑ์ ระดับดีขึ้นไป

8. กิจกรรมเสนอแนะ

.....

.....

.....

9. บันทึกผลหลังการสอน

9.1 ผลการจัดการเรียนรู้

1. ด้านความรู้

.....

.....

.....

2. ด้านทักษะกระบวนการ

.....

.....

.....

.....

3. ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

.....

.....

.....

.....

9.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

9.3 ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

รัตนา บุตรอุดม

แบบสังเกตการอ่านออกเสียงคำ

คำชี้แจง ให้เขียนคะแนนในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียน

เกณฑ์การสังเกต การผ่านการสังเกตต้องผ่านทุกรายการ และได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

คำชี้แจง ครูประเมินพฤติกรรมของนักเรียนในการออกเสียงคำ และให้คะแนนลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียน

เกณฑ์การประเมิน ผู้ผ่านการประเมิน ต้องได้คะแนนรวมร้อยละ 80 ขึ้นไป

เลขที่	ชื่อ-สกุล	การวาง/การจัดหนังสือถูกต้อง	การกวาดสายตา	ไม่ใช้มือชี้ตามตัวอักษร	ไม่ส่ายหน้าไปมาขณะอ่าน	อ่านไม่ตะกุกตะกัก	รวม	สรุปผลการประเมิน	
		3	3	3	3	3		15	ผ่าน
1									
2									
3									
4									
5									
6									

ผู้ผ่านเกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนนตั้งแต่ 12 คะแนน ขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

ระดับคุณภาพ

- 13-15 คะแนน หมายถึง ดีมาก
- 10-12 คะแนน หมายถึง ดี
- 7-9 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 4-6 คะแนน หมายถึง พอใช้
- 0-3 คะแนน หมายถึง ต้องปรับปรุง

การประเมินการออกเสียงคำ

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน		
	(2)	(1)	(0)
1. การวางการจับหนังสือ	ลักษณะท่าทาง การวาง และการจับหนังสือ ถูกต้อง	ลักษณะท่าทาง การวาง และการจับหนังสือไม่ ถูกต้อง 1 อย่าง	ลักษณะท่าทาง การวางและการจับ หนังสือไม่ถูกต้อง 2 อย่างขึ้นไป
2. การกวาดสายตา	กวาดสายตาจากซ้าย ไปขวาได้ถูกต้อง สม่ำเสมอและรวดเร็ว	กวาดสายตาจากซ้ายไป ขวาได้ถูกต้อง แต่ช้า	กวาดสายตาจาก ซ้ายไปขวาได้ ถูกต้อง แต่ช้ามาก
3. ไม่ใช้มือชี้ตามตัวอักษร	ไม่ใช้มือชี้ตามตัวอักษร ขณะทีอ่าน ตลอด ตั้งแต่ ต้นจนจบ	ไม่ใช้มือชี้ตามตัวอักษร บ้างในบางครั้ง	ใช้มือชี้ตาม ตัวอักษร
4. ไม่ส่ายหน้าไปมา ขณะอ่าน	ไม่ส่ายหน้าไปมา ขณะทีอ่าน ตลอด ตั้งแต่ต้น จนจบ	ไม่ส่ายหน้าไปมาขณะ อ่านบ้างในบางครั้ง	ส่ายหน้าไปมา ขณะอ่าน
5. อ่านไม่ตะกุกตะกัก	อ่านไม่ตะกุกตะกัก ทุกคำที่อ่าน	อ่านไม่ตะกุกตะกัก เป็นส่วนใหญ่	อ่านไม่ตะกุกตะกัก มาก

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์

คำชี้แจง ให้เขียนคะแนนในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียน

เกณฑ์การสังเกต การผ่านการสังเกตต้องผ่านทุกรายการ และได้คะแนนร้อยละ 75 ขึ้นไป

คำชี้แจง กรูประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน และให้คะแนนลงในช่องที่ตรงกับพฤติกรรมของนักเรียน

เกณฑ์การประเมิน ผู้ผ่านการประเมิน ต้องได้คะแนนรวมร้อยละ 75 ขึ้นไป

เลขที่	ชื่อ-สกุล	รักความเป็นไทย	ใฝ่เรียนรู้	มีจิตสาธารณะ	มีวินัย	รวม	สรุปผลการประเมิน	
		2	2	2	2	8	ผ่าน	ไม่ผ่าน
1								
2								
3								
4								
5								
6								

ผู้ผ่านเกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนนตั้งแต่ 6 คะแนน ขึ้นไป

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ระดับคุณภาพ	8	คะแนน หมายถึง	ดีมาก
	6-7	คะแนน หมายถึง	ดี
	4-5	คะแนน หมายถึง	ปานกลาง
	2-3	คะแนน หมายถึง	พอใช้
	0-1	คะแนน หมายถึง	ต้องปรับปรุง

การประเมิน ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้ระดับคะแนน		
	(2)	(1)	(0)
รักความเป็นไทย	สนใจและตั้งใจร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างสนุกสนานและมีความสุขตลอดเวลา	สนใจและตั้งใจร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างสนุกสนานและมีความสุขเกือบตลอดเวลา	สนใจและตั้งใจร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างสนุกสนานและมีความสุขเป็นบางครั้ง
ใฝ่เรียนรู้	กล้าซักถามกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง กล้าแสดงออก	กล้าซักถามกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง กล้าแสดงออก	กล้าซักถามกล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง กล้าแสดงออก
มีจิตสาธารณะ	มีความเสียสละเพื่อส่วนรวม ไม่เอาเปรียบ ไม่เห็นแก่ตัวช่วยเหลือหมู่คณะได้เป็นอย่างดี	มีความเสียสละเพื่อส่วนรวมเป็นบางครั้ง ไม่เอาเปรียบไม่เห็นแก่ตัว ไม่ค่อยช่วยเหลือหมู่คณะ	ไม่ค่อยเสียสละเพื่อส่วนรวม ชอบเอาเปรียบคนอื่น ค่อนข้างเห็นแก่ตัว ไม่ค่อยช่วยเหลือหมู่คณะ
มีวินัย	มีการตรวจสอบแก้ไขการกระทำที่ไม่ถูกต้องทุกครั้งทำใบงานได้สะอาดเรียบร้อยและถูกต้องและทันเวลา	มีการตรวจสอบแก้ไขการกระทำที่ไม่ถูกต้องเกือบทุกครั้ง ทำใบงานได้สะอาดเรียบร้อย ไม่ค่อยทันเวลา	มีการตรวจสอบแก้ไขการกระทำที่ไม่ถูกต้องเป็นบางครั้งทำใบงานไม่ค่อยสะอาดเรียบร้อยและไม่ค่อยทันเวลา

**แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโนนแฝก
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 4**

.....

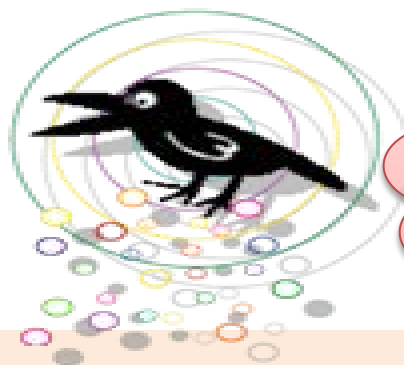
แผนการจัดการเรียนรู้ที่..... กลุ่มที่รับการสังเกตชื่อ..... ผู้สังเกต.....

คำชี้แจง

แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มฉบับนี้ เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TGT โดยใช้ชุดฝึกทักษะ การอ่านและเขียนภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวันลักษณะเป็นการกำหนดอันดับคุณภาพ 5 อันดับ ในการสังเกต ขอให้ผู้สังเกตพิจารณาว่า แต่ละ ข้อความที่กล่าวเกี่ยวกับ พฤติกรรมของผู้รับการสังเกต ตรงกับความจริงเพียงใด แล้วเขียนเครื่องหมาย/ ลงในช่องระดับการปฏิบัติ ดังนี้

รายการพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	ระดับคุณภาพ				
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านบทบาทการเป็นผู้นำในกลุ่ม					
1. ปฏิบัติหน้าที่ผู้นำด้วยความรับผิดชอบ					
2. ดูแลสมาชิกอย่างทั่วถึง					
3. ให้กำลังใจเพื่อนสมาชิกในการทำงาน					
4. มีความกล้าแสดงออก					
ด้านบทบาทการเป็นสมาชิกของกลุ่ม					
5. กระตือรือร้นที่จะทำงานกับผู้อื่น					
6. ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม					
7. รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง					
8. สามารถอธิบายให้ผู้ร่วมงานในกลุ่มเข้าใจได้					

รายการพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม	ระดับคุณภาพ				
	ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม					
9. มีการวางแผนการทำงาน					
10. สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงาน					
11. งานที่รับผิดชอบสำเร็จ					
12. ทุกคนร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีความสุข					

ใบความรู้ที่ ๑

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อ่านออกเสียงคำ มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง
2. เขียนสะกดคำ มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง
3. บอกความหมายคำ มาตราแม่ ก กา ได้ถูกต้อง

มาตราแม่ ก กา

มาตรา ก กา หรือ แม่ ก กา คือ คำ หรือพยางค์
ที่ไม่มีตัวสะกด ตัวอย่าง เช่น กา ลา เลือ หมู เป็นต้น

กา

งา

หู

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑
เรื่องมาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้แล้วฝึกอ่านคำ

พยัญชนะ	สระ					
	า	ี	ู	เ	แ	โ
ก	กา	กี	กู	เก	แก	โก
จ						
ด						
ต						
บ						
ป						
พ						
อ						

ฝึกอ่านคำ

กา	ดี	ดู	ตี
โต	แบ	ปา	ปี
อา			

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้

พยัญชนะ	สระ					
	ือ	ี๋	อ	เอ	ำ	เา
ก	กือ	เกี๋	กอ	เกอ	ก้ำ	เกา
จ						
ด						
ต						
บ						
ป						
ป						
อ						

ฝึกอ่านคำ

กอ	กำ	เกา	จอ
เจอ	จำ	ดำ	เดา
ตำ	เตา	เบา	เอา

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้

พยัญชนะ	สระ					
	า	ี	ู	เ	แ	โ
ข						
ง						
ม						

ฝึกอ่านคำ

ขา	เข	งา	งู
มา	มี		

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้

พยัญชนะ	สระ					
	ือ	ैया	ือ	เือ	ำ	เา
ข						
ง						
ม						

ฝึกอ่านคำ

ขอ	ขำ	เขา	เงา
มือ	เมีย	เมา	

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๒
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่มีความหมายตรงกับภาพ

ตัวอย่าง		➔	<u>กา</u>	ขา	ตา
๑.		➔	อา	งา	รา
๒.		➔	ทา	หา	ปา
๓.		➔	รู	ปู	หู
๔.		➔	แจ	แก	แห
๕.		➔	ขำ	จำ	ดำ

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๓
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงคำที่มีความหมายให้ตรงกับรูปภาพ

ตัวอย่าง		—————	ตา
๑.			แพะ
๒.			งู
๓.			กา
๔.			เหา
๕.			ปู

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๔
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

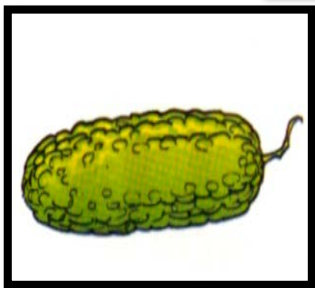
คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเติมคำมาตราแม่ ก กา ให้มีความหมายตรงกับรูปภาพ

ตัวอย่าง

กะปิ

๑.

.....
.....

๒.

.....
.....

๓.

.....
.....

๔.

.....
.....

๕.

.....
.....

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๕
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำจากแบบฝึกทักษะที่ ๑.๑-๑.๔ มาเขียน
แจกลูก และอ่านสะกดคำลงตาราง

คำ	แจกลูก				คำ อ่าน
	พยัญชนะ	สระ	ตัวสะกด	วรรณยุกต์	
<u>ตัวอย่าง</u> เสื่อ	ส	ื่อ	-	-	สอ- เอื่อ- เสื่อ
๑.....					
๒.....					
๓.....					
๔.....					
๕.....					

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๖

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....

...../๑๐คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคใหม่โดยใช้คำแทนภาพ และฝึกอ่าน

๑. ฉัน ชอบ กิน

๒. มี สีดำ

๓. กระต่าย วิ่งแข่ง กับ

๔. จ้อง เพื่อน ช้าง ตัวโต

๕. ผลไม้ ที่ ฉัน ชอบ กิน คือ

แบบทดสอบ
เรื่อง **มาตราแม่ ก กา**

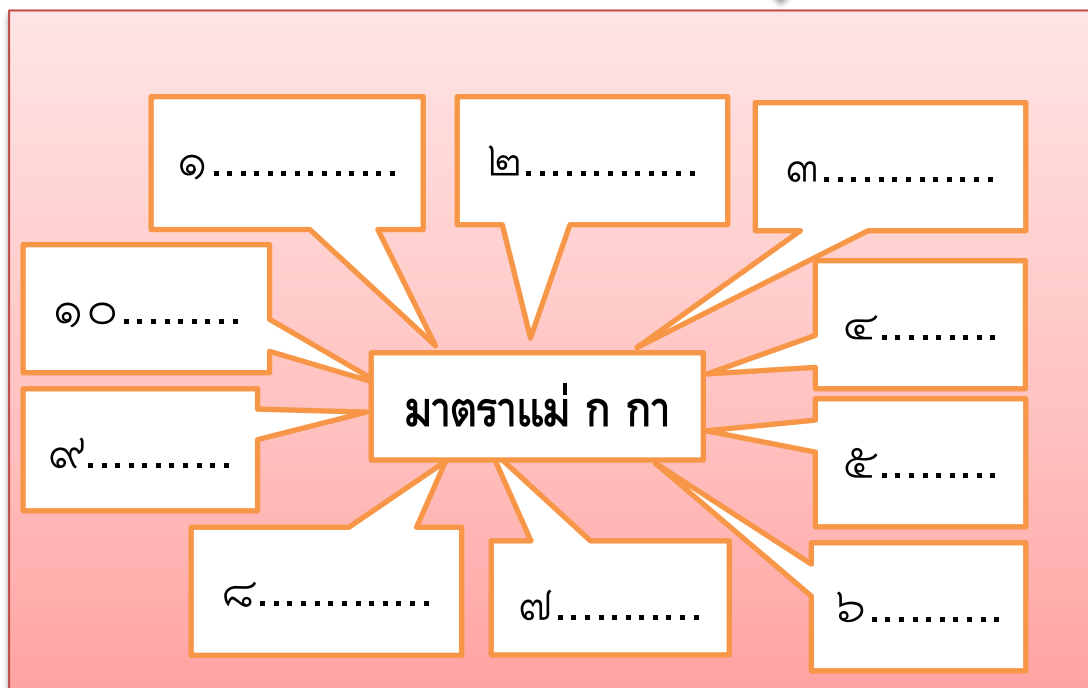
กลุ่มที่.....
...../๑๐คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแผนภาพความคิด **มาตราแม่ ก กา**

มาตราแม่ ก กา

คำในมาตราแม่ ก กา คือ
คำที่ ไม่มี ตัวสะกด

คำในมาตราแม่ ก กา คือ

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

เฉลย

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้แล้วฝึกอ่านคำ

พยัญชนะ	สระ					
	า	ี	ู	เ	แ	โ
ก	กา	กี	กู	เก	แก	โก
จ	จา	จี	จู	เจ	แจ	โจ
ด	ดา	ดี	ดู	เด	แด	โด
ต	ตา	ตี	ตู	เต	แต	โต
บ	บา	บี	บู	เบ	แบ	โบ
ป	ปา	ปี	ปู	เป	แป	โป
อ	อา	อึ	อู	เอ	แอ	โอ

ฝึกอ่านคำ

กา	ดี	ดู	ตี
โต	แบ	ปา	ปี
อา			

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้

พยัญชนะ	สระ					
	ือ	ैया	ออ	เออ	ำ	เอา
ก	กือ	เกैया	กอ	เกออ	กำ	เกา
จ	จือ	เจैया	จอ	เจออ	จำ	เจา
ด	ดือ	เดैया	โด	เดออ	ดำ	เดา
ต	ตือ	เตैया	ตอ	เตออ	ตำ	เตา
บ	บือ	เบैया	บอ	เบออ	บำ	เบา
ป	ปือ	เปैया	ปอ	เปออ	ปำ	เปา
อ	อือ	อैया	ออ	เอออ	อำ	เอา

ฝึกอ่านคำ

กอ	ก้ำ	เกา	จอ
เจอ	จ้ำ	ด้า	เดา
ต้ำ	เตา	เข่า	เฮา

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้

พยัญชนะ	สระ					
	า	ิ	ู	เ	แ	โ
ข	ขา	ขิ	ขู	খে	খে	โข
ง	งา	งิ	งู	งเ	งแ	งโ
ม	มา	มิ	มู	মে	মে	มโ

ฝึกอ่านคำ

ขา	খে	งู	มา
งา	มิ		

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๑

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

คำชี้แจง ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันประสมพยัญชนะกับสระ
ต่อไปนี้

พยัญชนะ	สระ					
	ือ	ैया	ออ	เออ	ำ	เอา
ข	ขือ	ขैया	ขออ	ขเออ	ขำ	ขเอา
ง	งือ	งैया	งออ	งเออ	งำ	งเอา
ม	มือ	มैया	มออ	มเออ	มำ	มเอา

ฝึกอ่านคำ

ขออ	ขำ	ขเอา	งเอา
มือ	มैया	มเอา	

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๒

เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....

...../๕คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเส้นใต้คำที่มีความหมายตรงกับภาพ

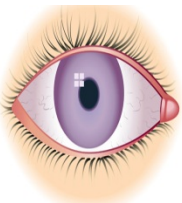
ตัวอย่าง		➔	<u>กา</u>	ขา	ตา
๑.		➔	อา	<u>งา</u>	รา
๒.		➔	ทา	หา	<u>ปา</u>
๓.		➔	รู	ปู	<u>หู</u>
๔.		➔	แจ	แก	<u>แห</u>
๕.		➔	<u>ขำ</u>	จำ	ดำ

แบบฝึกหัดที่ ๑.๓
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงคำที่มีความหมายให้ตรงกับรูปภาพ

ตัวอย่าง ตา

๑. แม่

๒. ก

๓. กหา

๔. ปู

๕. เทา

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๔
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

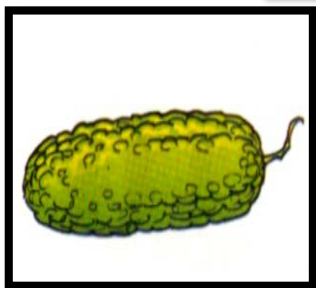
คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเติมคำมาตราแม่ ก กา ให้มีความหมายตรงกับรูปภาพ

ตัวอย่าง

กะปิ

๑.

มะระ

๒.

มะลิ

๓.

จำปา

๔.

กะลา

๕.

ชะนี

แบบฝึกหัดที่ ๑.๔
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

กลุ่มที่.....
...../๕คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเลือกคำจากแบบฝึกหัดที่ ๑.๑-๑.๔ มาเขียน
แจกลูก และอ่านสะกดคำลงตาราง

คำ	แจกลูก				คำอ่าน
	พยัญชนะ	สระ	ตัวสะกด	วรรณยุกต์	
ตัวอย่าง เสื่อ	ส	ื่อ	-	-	สอ-เอื่อ- เสื่อ
๑.กา	ก	อา	-	-	กอ-อา-กา
๒....แห	ห	แอ	-	-	หอ-แอ-แห
๓....ปู	ป	อุ	-	-	ปอ-อุ-ปู
๔...เมา	ม	เอา	-	-	มอ-เอา-เมา
๕...เทา.	ท	เอา	-	-	หอ-เอา-เทา

ขึ้นอยู่กับดุลพินิจครูผู้สอน

แบบฝึกทักษะที่ ๑.๖
เรื่อง มาตราแม่ ก กา

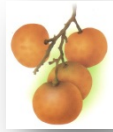
กลุ่มที่.....

...../๑๐คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนประโยคใหม่โดยใช้คำแทนภาพ

และฝึกอ่าน

๑. ฉัน ชอบ กิน

ฉัน ชอบ กิน ลำไย

๒. มี สีดำ

กา มี สีดำ

๓. กระต่าย วิ่งแข่ง กับ

กระต่าย วิ่งแข่ง กับ เต่า

๔. จ้อง เพื่อน ช้าง ตัวโต

ไก่ จ้อง เพื่อน ช้าง ตัวโต

๕. ผลไม้ ที่ ฉัน ชอบ กิน คือ

ผลไม้ ที่ ฉัน ชอบ กิน คือ เงาะ

แบบทดสอบ
เรื่อง **มาตราแม่ ก กา**

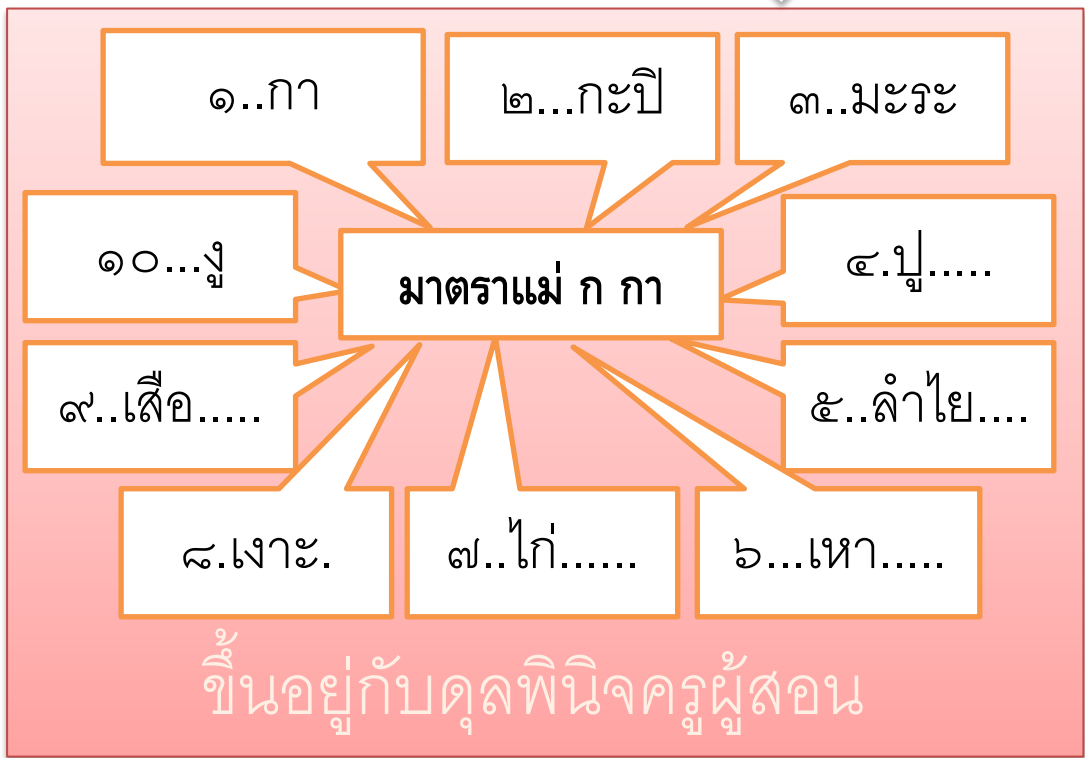
กลุ่มที่.....
...../๑๐คะแนน

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแผนภาพความคิด **มาตราแม่ ก กา**

มาตราแม่ ก กา

คำในมาตราแม่ ก กา คือ
คำที่ ไม่มี ตัวสะกด

คำในมาตราแม่ ก กา คือ

หนังสืออ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). หนังสือเรียน รายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย ชุด ภาษาเพื่อชีวิต ภาษาพาที
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค.ลาดพร้าว.
- จुरี วิมาลา และศิริวรรณ กาญจนสาลักษณ์. (2552). ภาษาไทย เล่ม 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บรรณกิจ 1991 จำกัด.
- ปิตินันท์ (ประคอง) สุทธสาร. (2554). กิจกรรมการสอนภาษาไทยด้วยเพลง (พิมพ์ครั้งที่ 8).
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สถาบันภาษาไทย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). แบบฝึกเสริมทักษะ การอ่านและเขียน
ภาษาไทย เล่ม 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). แบบฝึกหัด รายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย ชุด ภาษาเพื่อชีวิต
ทักษะภาษา เล่ม 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน
กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). หนังสือคู่มือครู รายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาดพร้าว.
- หลวงครูณกิจวิฑูร และฉันทน์ ขำวิไล. (2553). แบบเรียน ภาษาไทยแบบเรียนเร็วใหม่ เล่ม 1 ตอนต้น
(ฉบับปรับปรุง) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ กสสค. ลาดพร้าว.

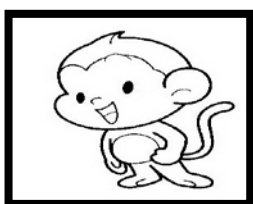
แบบทดสอบท้ายชุดฝึกทักษะที่ ๑

เรื่อง เพื่อนรู้ใจ (มาตรา แม่ ก กา แม่กง แม่กน)

ชื่อ.....กลุ่มที่

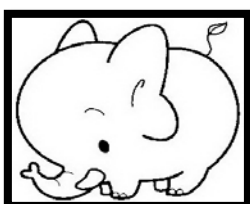
ตอนที่ ๑ เขียนเครื่องหมาย x ทับหน้าข้อความ แล้วเขียนคำที่ถูกต้องใน

ตัวอย่าง คำใดอยู่ใน แม่ ก กา

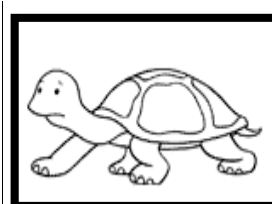
ก.

ลิง

ข.

ช้าง

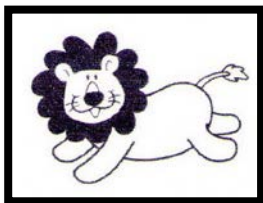

~~ค.~~

เต่า

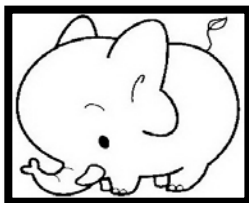
เขียนคำที่ถูกต้องใน

๑. คำที่ ไม่มี ตัวสะกด คือคำใด

ก.

สิงโต

ข.

ข้าง

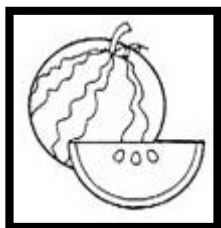

ค.

อีกา

เขียนคำที่ถูกต้องใน

๒. ผลไม้ในข้อใดอยู่ใน แม่ กน

ก.

แตงโม

ข.

องุ่น

ค.

มะม่วง

เขียนคำที่ถูกต้องใน

๓. คำที่เขียนถูกต้อง

ก.

กะทะ

ข.

กะลา

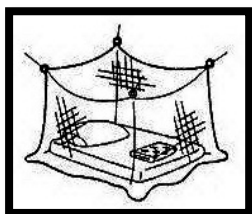
ค.

กระปิ

เขียนคำที่ถูกต้องใน

๔. ภาพนี้ตรงกับคำในข้อใด

ก.

ปิ่นโต

ข.

ผ้าซี

ค.

มุ้ง

เขียนคำที่ถูกต้องใน

๕. คำในช่องว่างที่ถูกต้องคือคำใด ฮา เลียง.....ไว้ ขาย

ก.

เตา

ข.

เต้า

ค.

เต้า

เขียนคำที่ถูกต้องใน

ตอนที่ ๒ นำคำที่กำหนดมาไปแต่งให้เป็นประโยค

๑

ปู:

๒

มะลิ:

๓

เที่ยง:

๔

เรียน:

๕

แดงโม:

ภาคผนวก ง

- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำ
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงคำ
ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

คำชี้แจง แบบทดสอบมีทั้งหมด 3 ตอน คะแนนเต็ม 30 คะแนน

1. ก่อนจะทดสอบการอ่านนักเรียนแต่ละคน ผู้ทดสอบควร
สนทนาพูดคุยแสดงความเป็นกันเองกับนักเรียน เพื่อให้
นักเรียนคลายความตื่นเต้นและประหม่า
2. ควรจัดเตรียมสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับทดสอบการอ่านไว้
ล่วงหน้า เพื่อให้มีเสียงรบกวนน้อยที่สุด
3. ผู้ทดสอบบันทึกการอ่านของนักเรียนแต่ละคนลงในแบบ
บันทึกการอ่านสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

แบบทดสอบตอนที่ 1

คำสั่ง จงอ่านคำที่กำหนดให้ต่อไปนี้ (10 คะแนน)

ดีใจ

แฉฉฉฉ

ซ้าง

โศภมมือ

บ้านเรือน

เกี้ยวข้าว

สามมม

มิดชิด

กลัวอ้อ

ราบเรียบ

แบบทดสอบตอนที่ 2

คำสั่ง จงอ่านประโยคที่กำหนดให้ต่อไปนี้ (5 คะแนน)

ฉัน ชอบ กิน ข้าว

นารี ล้าง กะละมัง

พ่อ หัวเราะ เสียง ดัง

พี่ชาย ชอบ อ่าน หนังสือ นิทาน

เรา ต้อง ล้าง มือ ให้ สะอาด

แบบทดสอบตอนที่ 3

คำสั่ง จงอ่านข้อความที่กำหนดให้ต่อไปนี้ (15 คะแนน)

คุณครูให้นักเรียน วาดภาพผลไม้ ที่ตนเองชอบมากที่สุด แล้วระบายสีให้สวยงาม มาลืวาดแต่งโม สุดาวาดมะขาม สนใจวาดสับปะรด นักเรียนบางคนวาด ลำไย กลางสาด ส้ม คุณครูบอกว่า ถ้าวาดเหมือนจริงมากที่สุด จะได้หนังสือนิทาน เป็นของแจก

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งห้องวุ่นวายไปหมด เพราะนักเรียนทุกคนนำภาพผลไม้ ที่ตนวาดมาให้คุณครูดูว่า ที่เขาวาดนั้นเหมือนของจริงหรือไม่

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทย
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นใน
ชีวิตประจำวัน

คำชี้แจง แบบทดสอบมีทั้งหมด 3 ตอน คะแนนเต็ม 20 คะแนน

1. ก่อนจะทดสอบการเขียนนักเรียนแต่ละคน ผู้ทดสอบควรสนทนาพูดคุยแสดงความเป็นกันเองกับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนคลายความตื่นเต้นและประหม่า
2. ควรจัดเตรียมสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับทดสอบการเขียนไว้ล่วงหน้า เพื่อให้มีเสียงรบกวนน้อยที่สุด
3. ผู้ทดสอบบันทึกการเขียนของนักเรียนแต่ละคนลงในแบบบันทึกการเขียนสะกดคำภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน

แบบทดสอบตอนที่ 1

คำสั่งให้นักเรียนเขียนตามคำบอก(10 คะแนน)

คำที่	คำที่เขียน	คำที่	คำที่เขียน
1ชู.....	6เที่ยว.....
2มุ่ง.....	7เชือก.....
3เพื่อน.....	8ปิดเปิด.....
4แถม.....	9เข้าแถว....
5กระจก.....	10รับมอบ....

แบบทดสอบตอนที่ 2

คำสั่ง จงเขียนคำจากภาพที่กำหนดให้ต่อไปนี้ (5 คะแนน)

11. มานะ ชอบ.....เป้า

12. แม่.....ลูก

13. ลุง มี ไร่.....

14. เด็กๆ เล่น.....น้ำ

15. ช่าง.....สี

แบบทดสอบตอนที่ 3

คำสั่ง นำคำที่กำหนดให้มาแต่งประโยค (5 คะแนน)

16. ทะเล

ประโยค

17. กางเกง

ประโยค

18. ยิ้มแย้ม

ประโยค

19. ดอกไม้

ประโยค

20. เกี้ยวข้าว

ประโยค